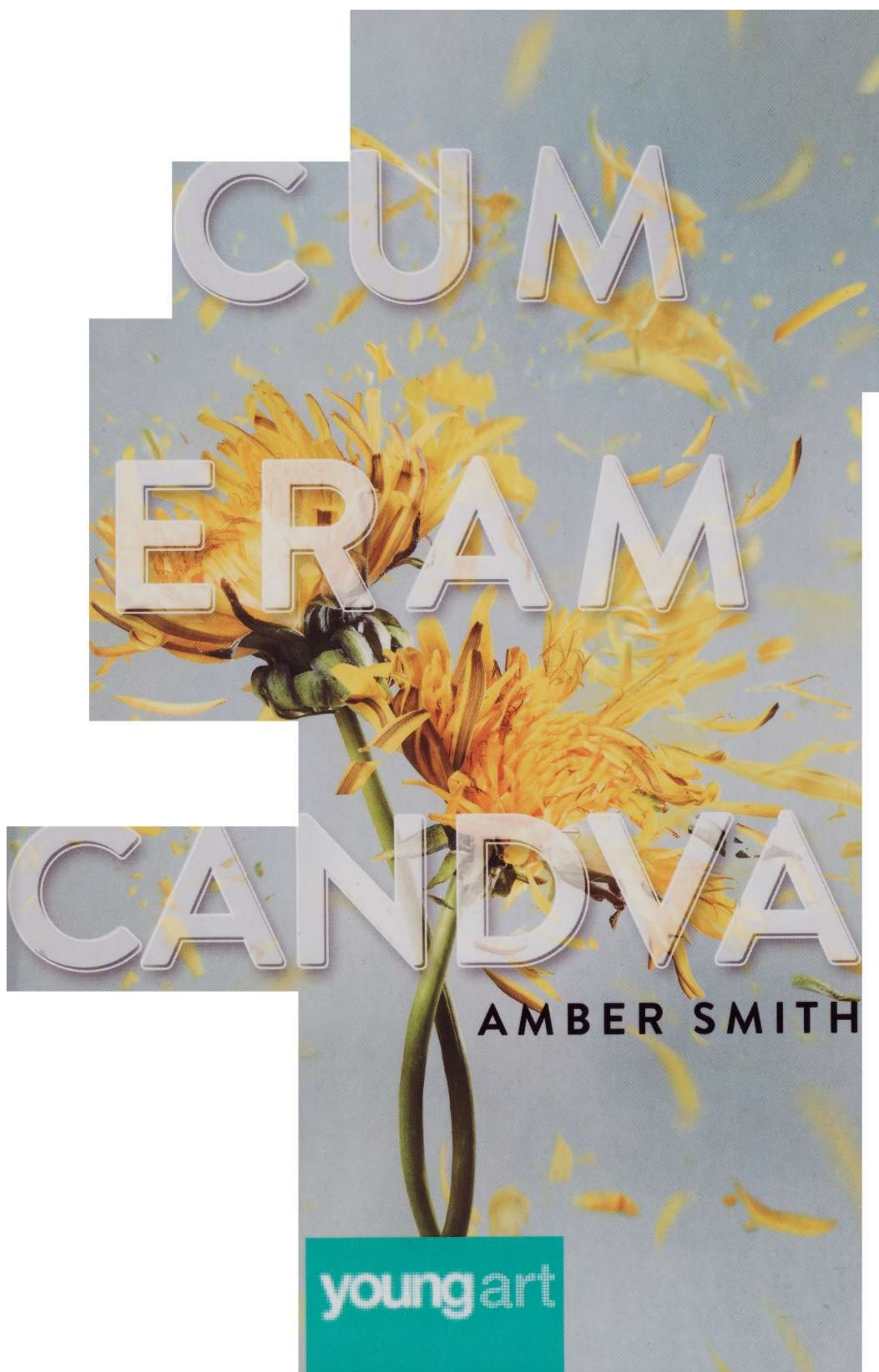

AMBER SMITH a avut dintotdeauna o pasiune pentru artă, poveşti şi exprimare creativă. A studiat pictura şi istoria artei. Momentan locuieşte în Carolina de Nord alături de cei doi câini ai ei. Când nu scrie, poate fi găsită citind sau oferind consultaţii pe teme legate de artă. Pe lângă cartea de debut, *Cum eram cândva,* scriitoarea a mai publicat încă un roman, *The Last to Let Go.* Autoarea militează pentru conştientizarea violenţei îndreptate împotriva femeilor, a abuzurilor sexuale sau domestice, apărând totodată drepturile persoanelor LGBTQ. Scrie în speranţa că romanele ei vor duce la un dialog necesar ameliorării acestor probleme.

AMBER SMITH

CUM ERAM CÂNDVA

Traducere din limba engleză de Ioana Filat

youngar
tRedactor: Roxana Tocilescu Tehnoredactor: Cristian Vlad Corector: Theodor Zamfir DTP copertă: Alexandru Daş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SMITH, AMBER
Cum eram cândva / Amber Smith; trad. din lb. engleză de Ioana Filat. - Bucureşti: Youngart, 2018
ISBN 978-606-8811-41-3 I. Filat, Ioana (trad.) 821.111
Amber Smith *The Way I Used to Be*

Cartea asta îţi e dedicată. Ţie, care ai simţit la un moment dat în viaţă că trebuie să descoperi un nou mod de a fi
.

Partea întâi

Clasa a nou

aauzit când s-a închis uşa. Cum de n-am încuiat de la bun început blestemata aia de uşă. Sau cum de nu mi-am dat seama că nu era de bine - era de-a dreptul greşit - când am simţit cum se lasă salteaua sub greutatea lui. Cum de n-am ţipat când am deschis ochii şi l-am văzut cum se vâră între aşternuturile patului meu. Nici cum de n-am încercat să-i opun rezistenţă când încă aş fl avut vreo şansă.

Nu ştiu cât am zăcut după ce s-a terminat, tot zicân- du-mi: închide strâns ochii şi încearcă, încearcă pur şi simplu să uiţi. încearcă să uiţi tot ce ai simţit că era profund greşit, tot ce ai simţit că n-o să mai fie niciodată aşa cum trebuie. Nu lua în seamă gustul din gură, cearşafurile jilave, coapsele care-ţi ard, durerea şi greaţa - chestia ca un glonţ care te-a sfâşiat şi ţi s-a înfipt cumva în măruntaie. Nu, nu plânge. Nu ai de ce să plângi. A fost doar un vis, un vis rău - un coşmar. N-a fost real. N-a fost real. N-a fost real. îmi tot repet în minte: ***N-afostrealN-afostrealN-afos- treal.*** încă o dată, încă o dată, încă o dată. Ca o mantră. Ca o rugăciune.

u ştiu o grămadă de lucruri. Nu ştiu cum de n-am

N

Nu ştiu că aceste imagini care mi se tot ivesc preţ de-o clipă în minte - un film cu altcineva, în altă parte - n-o să dispară niciodată de fapt, n-o să înceteze niciodată să-mi ruleze în minte, n-o să înceteze deloc să mă bântuie. închid iar ochii, însă tot ce văd, tot ce simt, tot ce aud e: pielea lui, braţele lui, picioarele lui, mâinile lui prea puternice, răsuflarea lui, muşchii mei întinzându-se, oasele mele trosnind, trupul frângându-mi-se, cum mă apucă slăbiciunea, cum pălesc. Numai toate acestea au rămas.

Nu ştiu câte ore trec până când mă trezesc în larma obişnuită de duminică - oale şi tigăi puse pe aragaz. Mirosuri de mâncare strecurate pe sub uşa mea - şuncă, clătite, cafeaua mamei. Sunetele televizorului - fronturi de aer rece, furtuni avansând în zonă până la ora prânzului -, tata se uită la prognoza meteo. Zgomotul maşinii de spălat vase. Câinele lătrăcios de peste drum hămăie probabil aiurea, ca întotdeauna. Apoi ritmul aproape imperceptibil al mingii de baschet bătute în asfaltul umed de rouă şi scârţâitul adidaşilor mişcându-se pe alee. Suburbia noastră stupidă, adormită, ca orice altă suburbie stupidă şi adormită, se trezeşte cu greu, ignorându-şi propria lipsă de importanţă, dorindu-şi unanim încă o zi de sâmbătă şi gândindu-se cu groază la treburile de prin casă, la mersul la biserică, la listele cu lucruri de făcut şi la dimineaţa de luni. Viaţa merge mai departe, la întâmplare, îşi vede de ale ei ca de obicei. Normalitate. Şi, oricât aş încerca, nu pot să uit că viaţa o să meargă mai departe fie că mă trezesc, fie că nu. Obscen de normal.

Nu ştiu, când mă chinui să deschid ochii, că minciunile s-au pus deja în mişcare. încerc să înghit. însă gâtlejul îmi e jupuit. Vreo infecţie, îmi spun. Cred că m-am îmbolnăvit, asta-i tot. Probabil am făcut febră. Delirez. Am mintea rătăcită. îmi ating buzele. Mă ustură. Simt gust de sânge pe limbă. Nu, nu se poate. ***N-a fost real.*** îmi zic cu ochii în tavan: cred că nu mi-e bine deloc dacă am ajuns să visez aşa ceva. Chestii atât de oribile. Despre Kevin. Kevin. Doar Kevin este cel mai bun prieten al fratelui meu, mi-e ca un frate. Părinţii mei îl iubesc cum îl iubeşte toată lumea, până şi eu, Kevin n-ar face... n-ar fi în stare. Nu se poate. însă apoi încerc să-mi mişc picioarele ca să mă ridic. Mă dor... nu, le simt de parcă ar fi rupte. Şi falca mă doare de parcă aş avea toţi dinţii cariaţi.

închid iar ochii. Respir adânc. încep să mă pipăi cu o mână. Nu am chiloţi pe mine. Mă ridic prea repede în fund şi îmi trosnesc toate oasele, ca la bătrâni. Mi-e teamă să mă uit. însă îi văd: chiloţii mei, din cei inscripţionaţi cu zilele săptămânii zac făcuţi ghem pe podea. Perechea de marţi, deşi era sâmbătă - dar hei, cine să afle, nu? Aşa mi-am zis când i-am tras ieri pe mine. Acum ştiu sigur că s-a întâmplat. Chiar s-a întâmplat. Iar durerea din centrul corpului, din adâncul măruntaielor mele începe iar să mă chinuie, ca la un semnal. Dau cearşaful deoparte. De-a lungul braţelor, bazinului şi coapselor am vânătăi cât nişte rotule de mari. Şi mai e şi sângele - pe cearşafuri, cuvertură şi pe picioare.

Bine, dar trebuia să fie doar o duminică oarecare.

Trebuia să mă scol, să mă îmbrac şi să iau micul dejun cu ai mei. După micul dejun aş fi mers imediat la mine în cameră să-mi fac temele pe care nu le-am terminat vineri seara, atentă mai ales să nu greşesc ceva la geometrie. Aş fi exersat noul cântec pe care l-am învăţat cu formaţia la ora de muzică, aş fi sunat-o pe Mara, cea mai bună prietenă a mea, poate aş fi mers mai încolo pe la ea şi aş fi fost prinsă în zeci de alte activităţi stupide şi fără sens.

Dar nimic din toate astea n-o să se întâmple azi, o ştiu prea bine când mă uit uluită la petele de pe pielea mea, în timp ce stau pe pat, cu mâna tremurândă apăsată pe gură.

Cineva îmi bate de două ori la uşă. Sar de pe pat.

—Edy, te-ai trezit? o aud pe mama strigând.

Deschid gura, însă parcă mi-a turnat cineva acid clor- hidric pe gât, nu ştiu dacă o să mai pot vorbi vreodată. Cioc, cioc, cioc.

— Eden, la masă!

îmi trag repede cămaşa de noapte în jos cât pot, însă şi pe ea sunt pete de sânge.

— Mamă? îi strig în sfârşit cu un glas răguşit, oribil.

Mama deschide doar o idee uşa. Când aruncă o privire
înăuntru, ochii îi sunt atraşi imediat de petele de sânge.

— Vai, Doamne, exclamă ea, apoi intră închizând repede uşa în urma ei.

— Mamă, am...

Dar cum să rostesc cuvintele, cele mai crâncene cuvinte, care ştiu că trebuie spuse cu glas tare?

— Oh, Edy, spune ea oftând şi uitându-se la mine cu un surâs trist pe buze. E în regulă.

— Ce... dau să spun.

Cum să fie în regulă, în ce univers e în regulă aşa ceva?

— Se mai întâmplă când nu te-aştepţi.

Se fâţâie prin cameră, s-a apucat să facă ordine aproape fără să se uite la mine, cât îmi explică ce-i cu ciclul menstrual, calendarele şi calcularea zilelor.

— Oricui i se poate întâmpla. De-asta ţi-am zis să fii atentă când trebuie să-ţi vină menstruaţia. Aşa n-o să mai ai de-a face cu asemenea... surprize. Poţi să te... pregăteşti.

Asta are impresia că s-a întâmplat.

Acuma, am văzut destule filme la televizor care m-au învăţat că trebuie să zici ce s-a întâmplat. Trebuie să zici dracului.

— Dar...

— Ce-ar fi să faci un duş, scumpo? mă întrerupe ea. Mă ocup eu de... ăă... face un gest larg cu braţul spre patul meu cât îşi caută cuvintele. Dezastrul ăsta.

Dezastrul ăsta. Vai, Doamne, acum sau niciodată. Acum sau niciodată. Acum.

— Mamă... încerc iar.

— Să nu-ţi fie jenă, spune ea râzând. E în ordine, serios, pe cuvânt.

Stă deasupra mea, părând mai înaltă ca oricând, şi-mi întinde halatul, fără să-mi vadă chiloţii de marţi mototoliţi pe jos, la picioarele ei.

— Mamă, Kevin... încep eu, însă îmi vine să vărs când îi rostesc numele.

— Nu-ţi face griji, Edy. E cu fratele tău în curtea din spate. Joacă baschet. Iar taică-tu nu se mişcă din faţa televizorului, ca de obicei. N-o să te vadă nimeni. Haide. Pune-l pe tine.

Când mă uit în sus la ea, mă simt foarte mică. Iar glasul şoptit al lui Kevin mi se învârte în minte ca o tornadă... îi simt respiraţia pe faţă...
Nimeni n-o să te creadă vreodată. Ştii doar. Nimeni. Niciodată.

Apoi mama scutură halatul înspre mine, oferindu-mi o minciună pe care nici măcar n-a trebuit s-o născocesc. În ochi începe să i se citească privirea aia a ei nerăbdătoare, de parcă ar spune „Hai, e sărbătoare, n-am timp de-aşa ceva". E clar cazul s-o iau din loc, ca să se ocupe de dezastru. La fel de clar e că nimeni n-o să mă asculte. Nimeni n-o să mă vadă - el ştia asta. Se învârte de destulă vreme pe-aici ca să ştie cum merg lucrurile.

încerc să mă ridic fără să arăt cât de distrusă sunt. Vâr cu un şut chiloţii sub pat, ca să nu-i găsească şi să se întrebe ce-i cu ei. Accept halatul. Accept minciuna. Şi, cum mă uit peste umăr la mama, care strânge cearşafurile murdare - dovada -, ştiu în sinea mea că dacă n-o s-o fac acum, n-o s-o fac niciodată. Pentru că el a avut dreptate, n-o să mă creadă nimeni. Sigur că n-o să mă creadă. Niciodată.

în baie îmi dau cu grijă jos cămaşa de noapte, apoi o mototolesc ţinând-o cât mai departe de corp şi o vâr în coşul de gunoi de sub chiuvetă. îmi aşez mai bine ochelarii pe nas şi mă cercetez mai de aproape. Pe gât am câteva vânătăi uşoare, acolo unde m-a apucat cu degetele. însă sunt nimica toată dacă le compar cu cele de pe corp. Pe faţă n-am nicio vânătaie. Doar cicatricea lungă de cinci centimetri de deasupra ochiului stâng, cu care m-am ales acum două veri după un accident de bicicletă. Părul arată ceva mai ciufulit decât de obicei, dar în fond par neschimbată - n-o să observe nimeni.

Când ies de sub duş - tot murdară, deşi m-am frecat la sânge peste tot, de parcă aş putea să-mi şterg vânătăile -, îl văd pe el în faţa ochilor. Stă la masa mea din bucătărie, în încăperea în care mănânc, cu fratele, tatăl şi mama mea, şi bea suc de portocale din paharul meu - gura lui pe un pahar din care va trebui să beau eu la un moment dat. Pe o furculiţă pe care curând n-o să am cum s-o deosebesc de celelalte furculiţe din casă. Şi-a lăsat amprentele nu doar pe flecare centimetru din corpul meu, ci şi pe toate obiectele de aici: din casă, din viaţa mea, din lume - pe toate le-a infectat cu prezenţa lui.

Caelin îşi ridică privirea şi mă priveşte atent când mă apropii cu prudenţă de masă. Vede totul. Ştiam c-o să observe imediat. Dacă ar fi să observe cineva - cineva pe care pot să contez c-o să observe -, acea persoană ar fi fratele meu mai mare.

— OK, te porţi foarte ciudat şi intens, mă anunţă el.

Şi-a dat seama pentru că întotdeauna m-a cunoscut chiar mai bine decât mă cunosc eu

.Aşa că rămân locului, aşteptând să facă ceva. Să lase furculiţa, să se ridice de la masă, să mă tragă deoparte luându-mă de braţ şi să mă conducă în curte pentru a mă lua la întrebări: ce-am păţit, ce s-a întâmplat? Atunci o să-i spun ce mi-a făcut Kevin, iar el o să-mi servească un text de-al lui, de frate mai mare ce e, gen: „Nu-ţi face griji, Edy, mă ocup eu de tot." Cum făcea când se lua cineva de mine. După care o să dea fuga în casă şi o să-l omoare pe Kevin înjunghindu-l cu cuţitul de întins unt.

însă nu asta se întâmplă.

Stă şi se uită la mine, atâta tot. Apoi, încet-încet, gura i se răsfrânge într-un zâmbet şmecheresc - un zâmbet glumeţ de-al nostru -, pe care se aşteaptă să i-l întorc, să-i fac un semn sau să mă pun pe râs, de parcă mi-am pus în gând să glumesc pe seama alor noştri. Vrea să se prindă, însă nu se prinde deloc. Aşa că ridică din umeri, se întoarce la farfuria lui şi taie o bucată mare de clătită. Simt cum parcă mi se înfige şi mai adânc glonţul ăla în stomac în timp ce stau acolo, încremenită în hol.

— Pe bune, la ce te holbezi? mormăie cu gura plină, pe tonul lui frăţesc bine cunoscut, pe care şi l-a perfecţionat de-a lungul anilor, care-ţi dă de înţeles că eşti cel mai mare nătăfleţ de pe faţa pământului.

în tot acest timp, Kevin de-abia dacă-şi ridică privirea. Nu mă priveşte ameninţător. Nu-mi face semn c-o să văd eu, nimic. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Se poartă cu aceeaşi nepăsare rece dintotdeauna. De parcă aş fi tot sora mai mică a lui Caelin, tocilara pistruiată cu păr aiurea, un boboc oarecare care cântă într-o formaţie cu alţi tocilari şi se ţine după coada lor, cu clarinetul în mână. însă nu mai sunt fata aia. Nici nu mai vreau să fiu fata aia. Fata aceea atât de naivă şi de proastă, acel tip de fată care a permis să i se întâmple aşa ceva.

— Haide, Minnie, îmi spune tata, adresându-mi-se cu numele de alint.

De la „Minnie Mouse", pentru că de-abia mi se auzea vocea.

— Stai jos, mă invită el arătând spre felurile de pe masă. Se răceşte mâncarea.

în timp ce eu - şoricelul lor - stau în faţa lor cu ochelarii strâmbi care îmi alunecă de pe puntea nasului, scrutată parcă până la piele de opt ochi cercetători care aşteaptă să-mi intru în rol, îmi dau în sfârşit seama ce se întâmplă de fapt. Cei paisprezece ani de viaţă de până acum au fost doar o repetiţie cu costume în care am învăţat cum să-mi ţin gura în acest moment. Şi doar Kevin mi-a zis; cu buzele aproape lipite de ale mele, mi-a şoptit: *O să-ţi ţii gura.* Azi-noapte a fost un simplu ordin, o poruncă, însă azi este purul adevăr.

îmi ridic ochelarii pe nas. Şi mă mişc încet, prudent, cu o senzaţie de greaţă în stomac, de parcă aş avea trac. Mă port de parcă nu simt cum îmi zvâcneşte şi palpită flecare părticică dinlăuntru şi din afară. Mă aşez pe scaun lângă Kevin, ca la atâtea alte mese în familie. Doar îl consideram de-al nostru. Mama spunea întruna asta. Era bine-ve- nit oricând. Oricând.

În casă s-a lăsat o linişte totală după micul dejun.

Caelin s-a dus cu Kevin să joace baschet cu mai mulţi foşti colegi din echipa liceului. Tata avea nevoie de nu ştiu ce cheie specială de la un magazin de bricolaj ca să instaleze noul cap de duş pe care i l-a luat mamei de Crăciun. Iar mama e la ea în cameră, trecând adresele destinatarilor pe felicitările de Anul Nou.

Eu stau în living, privind pe fereastră.

Un şirag de beculeţe colorate de Crăciun care încadrează garajul pâlpâie convulsiv în lumina cenuşie a dimineţii. Norii se adună la nesfârşit unii peste alţii, cerul închizându-se peste noi. Vizavi, un Moş Crăciun cât toate zilele, dezumflat aproape de tot se clatină încoace şi încolo în centrul peluzei albite a vecinilor, cu mişcări târşâite, bolnave, de zombi. Parcă ar fi scena aia din *Vrăjitorul din Oz* în care imaginea alb-negru devine color. Numai că e invers. De parcă obiectele pe care le vedeam până acum color ar fi fost de fapt alb-negru şi de-abia acum le văd cum sunt.

— Nu te simţi bine, Edy? mă întreabă mama, apărând dintr-odată în cameră cu un teanc de plicuri în mâini.

Ridic din umeri drept răspuns, însă nici nu cred că observă.

Mă uit la o maşină care trece pe stradă ignorând indicatorul de oprire de la colţ, şoferul de-abia dacă se asigură că nu trece nimeni. îmi amintesc că, din câte se zice, cele mai multe accidente se întâmplă când mai ai cam un kilometru până acasă. Poate pentru că ştii atât de bine zona, că nici nu mai eşti atent. Nu observi acel lucru care e altfel sau greşit sau anapoda sau periculos. Mă gândesc că poate asta mi s-a întâmplat şi mie.

— Ştii ce cred eu? mă întreabă pe tonul cu care îmi vorbeşte de când a plecat Caelin astă-vară la studii. Cred că eşti supărată pe frate-tu pentru că n-a prea stat cu tine de când s-a întors acasă.

Îi dă înainte, fără să mai aştepte să-i spun că n-are dreptate. Să-i spun că de fapt ea e cea care s-a supărat pe el că nu stă destul pe-acasă.

— Ştiu că-ţi doreşti să petreceţi timp împreună, doar voi doi. Ca pe vremuri. însă s-a făcut mare - amândoi v-aţi făcut mari - şi e la facultate de-acum, Edy.

— Ştiu... dau să spun, însă mă întrerupe.

— Nu-i nimic dacă vrea să-şi vadă prietenii când vine pe-acasă, să ştii.

De fapt, nici nu mai ştim cum să ne purtăm unii cu alţii în lipsa lui Caelin. Parcă am fi dintr-odată nişte străini. Caelin era liantul. Ne dădea un scop - o raţiune ne reunea pe toţi. Ce ne-a mai rămas de făcut, dacă nu mai trebuie să-i facem galerie la meciurile de baschet? Ce discuţii mai putem avea la masă dacă nu ne distrează el povestindu-ne ce-a făcut în timpul zilei? Eu clar nu-l pot înlocui, toată lumea ştie asta. Ce naiba aş putea eu să fac ca să mă pot compara cu neobositul şi fenomenalul Caelin McCrorey? La început am crezut că ne

acomodăm. Dar pur şi simplu aşa suntem. Fără un alt tip prin preajmă, tata e pierdut. Mama nici nu mai ştie cu ce să-şi umple ziua dacă nu e Caelin care să-i monopolizeze tot timpul şi toată atenţia. Iar eu vreau să-mi recapăt cel mai bun prieten. E cât se poate de simplu, şi totuşi foarte complicat

— .Nu ţi-ar strica un pic de noutate în viaţă, continuă uu rearanjând teancul de plicuri din mâini. Să-ţi faci nişte prieteni noi. A început un nou an, zice şi-mi zâmbeşte - eu rtu-i zâmbesc. Edy, cred că Mara e minunată, ştii doar, ţi-a Cost o prietenă foarte bună, însă în viaţă nu trebuie să ai neapărat un singur prieten, asta încerc să-ţi spun.

Mă ridic, trec pe lângă ea şi intru în bucătărie. îmi torn un pahar cu apă ca să pot să mă concentrez pe altceva, pe orice altceva în afară de mama, de discuţia asta fără rost ţii de gândurile care mi se ciocnesc la nesfârşit în minte.

Se apropie de mine, lângă bufet. Simt cum mă priveşte lix dintr-o parte. îmi vine să mă fac mică şi să mă târăsc de-aici. îşi întinde mâna să-mi dea bretonul după ureche, uşa cum face mereu. însă mă dau înapoi. Fără să vreau. Snu poate intenţionat. Nu sunt sigură. Ştiu că a rănit-o gestul meu. Dau să-mi cer scuze, însă mă aud spunând:

— E prea cald aici. O să ies.

— Ăă... bine, spune ea încet, nedumerită.

Mă îndepărtez în grabă. îmi iau haina din cuierul de În uşa din spate, îmi pun cizmele şi ies în curte. Curăţ zăpada de pe un leagăn de lemn. Simt cum toate vânătăile mi se umflă în contact cu lemnul rece şi lanţurile metalice. Vreau doar să respir o clipă liniştită şi să mă gândesc cum <l»> H-a ajuns în punctul ăsta. Să-mi dau seama ce trebuie MII lac mai departe.

i nchid bine ochii, îmi împletesc degetele şi, cu toate că Hl.IJ că de la o vreme n-o mai fac pe cât de des ar trebui, mă niK mai fierbinte decât m-am rugat de când sunt. Ca totul «fi revină cumva la normal. Să mă

trezesc şi să fie din nou *uzi* **dimineaţă, însă fără să se fi întâmplat nimic azi-noapte.**

lini amintesc cum am stat la masă cu el. Am jucat Monopoly. însă nu s-a petrecut nimic. Nu mi s-a părut nimic în neregulă. Chiar s-a purtat frumos cu mine. De parcă...mă plăcea. De parcă nu eram doar surioara lui Caelin. De parcă eram şi eu om. O fată, nu doar un copil. Când m-am dus la culcare, eram bucuroasă. Când m-am dus la culcare, mă gândeam la el. însă apoi îmi amintesc că m-am trezit cu el urcându-se peste mine, lipindu-şi mâna de gura mea, șoptindu-mi *tacitacitaci.* Totul s-a petrecut atât de rapid. De-ar fi totul un vis, doar un vis din care să mă trezesc, atunci aş fl mai departe în patul meu, în siguranță. Ar avea mult mai mult sens să fie aşa. Nimic în neregulă. Nimic schimbat. Eu întinsă în pat, unde n-o să mi se întâmple niciodată nimic rău.

— Trezeşte-te, îmi șoptesc parcă singură.

Dumnezeule, trezeşte-te odată. Trezeşte-te, Edy!

— Eden! se aude o voce strigându-mă.

Deschid ochii brusc. Când mă uit în jur, inima mi se scufundă în adâncul stomacului. Pentru că nu sunt în pat. Sunt în curte, aşezată în leagăn, strângând bine lanţurile de metal cu degetele amorțite.

— Ce faci acolo, scindezi atomi? îmi strigă frate-meu stând în pragul uşii din spate. Te-am strigat de o sută de ori!

O ia spre mine cu paşi mari, iuţi şi siguri, strivind lejer zăpada proaspătă sub tălpi. Mă îndrept de spate, îmi las mâinile în poală şi mă străduiesc să nu las deloc să se vadă cât de rău mă simt acum în pielea mea.

— Ei, Edy, începe Caelin aşezându-se în leagănul de lângă al meu. Am auzit că eşti supărată pe mine.

Mă străduiesc să zâmbesc, să-mi imit cât mai bine purtarea obişnuită.

— Lasă-mă să ghicesc cine ţi-a zis asta.

— A zis că e din cauză că nu mai stau destul cu tine. Așa e?

După felul în care îmi zâmbește, îmi dau seama că o cam crede.

— Nu, nu de-asta.

— Bine, păi, chiar te porţi tare ciudat.

îmi dă un cot în braţ şi continuă zâmbind:

— Mai mult decât de obicei.

Poate că asta e șansa mea. Oare chiar m-ar omorî Kevin dacă aş spune... chiar ar putea să mă omoare? Ar putea. A ținut să știu că ar putea, dacă ar vrea. Dar el nu e aici «cum. Caelin e. E lângă mine, ca să mă ocrotească.

— Caelin, te rog, nu pleca mâine, răbufnesc eu, simţind dintr-odată că nu mi-a mai rămas timp. Nu te duce la ţicoală. Nu mă lăsa, bine? Te rog, îl implor gata să izbucnesc în lacrimi.

— Cum? zice el aproape amuzat. De unde până unde? Trebuie să mă duc, Edy, n-am de ales. Ştii doar.

— Ba da, ai de ales. Poţi să înveţi la facultatea de-aici, ţ i-au oferit o bursă, nu mai ştii?

— Bine, dar n-am acceptat-o.

Se opreşte şi se uită confuz la mine.

— Uite ce, habar n-am ce vrei să auzi de la mine. Tu vorbeşti serios?

— Nu vreau să pleci, atât.

— Bine, hai să zicem că aş rămâne. Da? Ia gândeşte-te, ce fac cu şcoala? Suntem în mijlocul semestrului. Toate lucrurile mele sunt acolo. Prietena mea e acolo. Mi-am început viaţa acolo, Edy. Nu pot să las totul baltă şi să mă mut înapoi acasă ca să o ardem împreună sau mai ştiu eu ce.

— Nu asta am vrut să zic. Nu-mi vorbi de parcă aş fi un copil, îi spun încet.

— îmi pare rău să ţi-o zic, dar chiar eşti un copil, Edy, îi ni spune zâmbind, cu mâna pe umărul meu. în plus, ce-o Hrî se facă Kevin? Suntem colegi de cameră. Ne-am luat maşină împreună. Plătim facturile împreună şi aşa mai departe. De-acum contăm unul pe altul, Edy. Chestii de oameni mari. Ştii?

— Şi eu contez pe tine - am nevoie de tine.

— De când? zice el râzând.

— Nu e deloc haios. Eşti fratele meu, nu al lui Kevin, aproape că strig cu voce tremurătoare.

— Bine, bine, spune el dându-şi ochii peste cap. Se pare că de Anul Nou ai renunţat la umor, spune şi se ridică, de parcă, odată ce a zis ce avea de zis, discuţia s-a încheiat. Hai în casă.

îmi întinde mâna. Tălpile mi se înfig bine în zăpadă. Picioarele se iau automat după el, ca întotdeauna. Mâna mi se ridică spre a lui. însă chiar înainte să-i ating palma cu degetele, ceva pocneşte în mine. La modul fizic. Dacă aş fi o maşinărie, ar fi ca şi cum mi s-ar opri rotiţele dintr-odată, iar muşchii mi-ar face scurtcircuit şi nu i-ar da voie corpului să se urnească.

— Nu, zic cu glasul hotărât al altcuiva.

Rămâne uitându-se în jos la mine. Nedumerit - în viaţa mea nu i-am spus lui nu. Se lasă când pe un picior,

când pe celălalt şi-şi înclină uşor capul, ca un câine. Pufneşte pe gura zâmbitoare şi dă să zică ceva. Dar n-am de gând să-i permit cine ştie ce comentariu deşteptzeflemitor i-a venit în minte acum.

— Nu înțelegi nimic!

Aş fi strigat la el dacă n-aş avea dinții încleştați.

— Ce să înțeleg? întreabă el ridicând vocea cu o octavă prea sus şi uitându-se în jur de parcă s-ar aştepta să vină cineva să-l lămurească.

— Eşti fratele meu, spun şi cuvintele mi se prăbuşesc în gât ca o avalanşă. Nu al lui Kevin!

— Ce-i cu tine? Ştiu doar!

Mă ridic, nu pot să-l las să scape fără să-i spun adevărul. Fără să-i spun ce s-a întâmplat.

— Dacă ştii, ce caută aici tot timpul? De ce îl tot iei după tine? Doar are familia lui!

Vocea îmi tremură şi lacrimile mi se preling fără să vreau pe obraji.

— Până acum nu te-a deranjat deloc prezența lui. Ba din contră, aproape.

Fraza rămâne o clipă în aer ca un ecou. Mă uit la el. Şi, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, îmi dau seama că s-a înfuriat.

— Cum adică „din contră"? întreb cutremurându-mă.

— Adică ai face bine să renunți de-acum la aerele astea de şcolăriță îndrăgostită. Erai drăgălaşă pe vremuri, Edy, chiar haioasă, însă nu mai are niciun haz de-acum, nu crezi? Clar ai devenit, nu ştiu, răutăcioasă din cauza asta. Te porți nefiresc.

Apoi continuă, mai mult ca pentru sine:

— De fapt, trebuia să-mi dau seama. E amuzant, dar chiar vorbeam cu Kevin despre asta.

— Cum? şoptesc eu, mai să mă lase vocea.

Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred că a reuşit. L-a întors pe frate-meu împotriva mea - cel mai bun prieten, aliatul meu.

— Las-o baltă, mi-o trânteşte el, ridicând exasperat mâinile şi pleacă.

Nu-mi rămâne decât să-l urmăresc cum se face tot mai mic şi din color devine alb-negru, ca tot restul. Rămân pe loc o vreme, încercând să-mi dau seama ce să fac în continuare, cum să mă mişc, cum să exist într-o lume în care nu-l mai am pe Caelin alături.

Seara închid încet uşa camerei mele. întorc cheia în broască la nouăzeci de grade spre dreapta şi trag cât pot de clanţă, ca să fiu sigură. Apoi mă întorc şi mă uit la patul meu, cu aşternuturi şi cuvertură curate, aranjate impecabil. Nu ştiu cum aş mai putea să rezist până şi un minut în plus dacă nu zic cuiva ce s-a întâmplat. Scot mobilul din buzunar şi dau s-o sun pe Mara. Dar mă opresc.

Aprind lustra şi veioza de pe birou, apoi îmi iau sacul de dormit de pe raftul de sus al dulapului. îl aştern pe jos, încercând să mă gândesc la orice altceva, mai puţin la motivul pentru care nu-mi vine să dorm în propriul meu pat. Mă întind pe podeaua dormitorului meu, mai mult căzând, mai mult prăbuşindu-mă. îmi afund capul sub pernă şi plâng atât de tare, că nu ştiu cum o să mă mai opresc vreodată. Par să treacă zile întregi. Plâng până îmi seacă lacrimile, de parcă nu mi-a mai rămas niciuna, de parcă mi-am dat naibii peste cap glandele lacrimale. După care plâng doar scoţând sunetele specifice, icnetele şi fornăielile. Am impresia că o să adorm şi n-o să mă mai trezesc - chiar sper cumva c-aşa o să se întâmple. Dacă iadul există, probabil că seamănă mult cu o cantină şcolară. E prima zi după vacanţa de iarnă. Mă chinui din greu să-mi văd de viaţă. Cum era cândva. Cum eram cândva.

Ies din rând, unde am stat la coadă, şi mă uit prin sală după Mara. O văd în sfârşit cum îmi face cu mâna din cealaltă parte a încăperii, peste mulţimea gălăgioasă. A reuşit să ne găsească un loc în colţul de lângă ferestre, unde trage curentul. La fiecare pas mi se pune cineva în cale, strigând şi chinuindu-se să se facă auzit în zarva generală şi sporind astfel haosul de aici.

— Hei! mă strigă Mara în timp ce mă apropii. Stephen a ajuns devreme şi ne-a ţinut masa asta.

Are ditamai zâmbetul pe faţă, toată ziua a zâmbit - doar şi-a scos aparatul dentar săptămâna trecută.

— Super, mormăi eu.

Masa asta e mană cerească, ştiu. Aici n-o să sărim deloc în ochi şi n-o să ne ia nimeni în vizor ca de obicei. Dar reuşesc să-i zâmbesc lui Stephen doar cu jumătate de gură.

Stephen Reinheiser, alias Grăsanul, este un băiat drăguţ şi liniştit, pe care-l ştim din echipa ce se ocupă de anuarul şcolar, care mai mănâncă cu noi din când în când. Nu suntem chiar prieteni. E o cunoştinţă. E un alt gen de tocilar, nu ca noi două. Noi suntem membre în diferite cluburi şi în orchestra şcolii. Dar el nu-şi găseşte locul nicăieri. însă nu contează, noi trei avem o înţelegere tacită. Ne ştim din gimnaziu. Ştim că a rămas fără mamă când era în clasa a şaptea. Ştim că a trecut prin aceleaşi experienţe tragice ca şi noi, dacă nu unele mai rele. Aşa că ne purtăm de grijă unii altora. De exemplu, dacă unul dintre noi reuşeşte să facă rost de o masă ca lumea la prânz, ne bucurăm toţi de ea fără să mai stăm la discuţii.

— Edy? începe Stephen nesigur, cum îi e felul. Ăă, mă întrebam dacă vrei să pregătim împreună lucrarea aia la istorie pe care ne-a cerut-o Simmons.

— Ce lucrare?

— De care ne-a zis azi-dimineaţă. Ştii tu, ne-a dat o listă de subiecte, îmi aminteşte el.

Nu-mi amintesc să se fi întâmplat aşa ceva. Probabil că mi se citeşte pe faţă, aşa că Stephen deschide un dosar şi scoate zâmbind o foaie de hârtie, întinzându-mi-o peste masă.

— Mă gândeam să ne alegem „Columb. Erou sau an- tierou?"

E prima oară când văd hârtia asta, sunt sigură.

— A. Bine. Da. Sună bine. Columb.

Mara scoate oglinjoara şi-şi admiră a mia oară noua dantură, trecându-şi obsesiv limba peste dinţii de sus.

— Doamne, asta simte lumea când îşi atinge dinţii? întreabă distrată.

N-apucăm să răspundem, că ne trezim cu o ploaie de boabe de porumb pe masă.

— Doamne, bleah! strigă Mara.

Când îşi scutură părul, bobiţele galbene cad una câte una la podea. Urmăresc cu privirea traiectoria gloanţelor şi dau peste masa unor tipi din a zecea în gecile lor penibile de sportivi, care stau tolăniţi în scaunele lor şi se prăpădesc de râs uitându-se la Mara cum îşi trece frenetic degetele prin părul lung. Vocea ei parcă îmi reverberează ca un ecou în creier:

— Mai am ceva în păr?

Mă uit la ea, însă totul parcă se întâmplă undeva departe, cu încetinitorul. Stephen îşi lasă sendvişul cu salam pe punga de celofan şi îşi drege glasul de parcă are de gând să facă ceva. Dar apoi doar îşi lasă ochii în pământ, de parcă s-ar concentra atât de tare asupra sendvişului, încât nu mai are cum să se gândească la nimic altceva.

— Atenţie, cade! aud pe cineva strigând.

Ridic capul şi-l văd pe unul dintre ei - tipul cu coşuri pe faţă care zâmbeşte tâmp - cum mă ocheşte cu lingura ieftină de metal, gata să lanseze o încărcătură de mazăre verzuie direct spre mine. Trage uşor cu arătătorul de vârful lingurii.

Dintr-odată văd în faţa ochilor o lumină albă, fierbinte, ca un fulger ce-mi trece dureros prin inima care-mi bate necontrolat. Nici n-apuc să-mi dau seama

cum de mi s-a pus corpul în mişcare fără nicio comandă din partea creierului, că m-am şi ridicat de pe scaun. Tipul plin de coşuri se uită concentrat la mine, cu zâmbetul lăţit pe faţă, în încurajările amicilor de la masă. Degetul pune lingura în mişcare ca un trăgaci. Mazărea mă loveşte drept în piept şi cade pe jos, cu sunete seci şi surde, pe care pot să jur că le aud în larma generală.

Brusc planeta încremeneşte în orbită şi amuţeşte o clipă, în timp ce ochii întregii lumi se fixează asupra mea, cum stau în picioare, cu bluza pătată pe piept de mazăre lipicioasă. După care timpul îşi vede mai departe de curgerea lui - momentul s-a încheiat. în cantină izbucneşte larma. Pământul se roteşte mai departe în jurul Soarelui. Exclamaţiile, ţipetele şi râsetele din cantină îmi inundă corpul. Creierul mi se încinge rău. Şi o iau pur şi simplu la goană.

Ştiu că Mara mă urmăreşte ieşind vertiginos din cantină, ţinându-şi palmele întoarse spre neoanele a căror lumină îţi amorţesc creierul, şoptind „Ce faci?" Ştiu că Stephen se uită cu gura căscată când la mine, când la Mara, când la sendvişul cu salam. însă nu pot să mă opresc. Nu pot să mă întorc. Nu pot să ajung iarăşi acolo. Niciodată. Fără bilet de voie, fără permisiunea cuiva, fără vreun gând în cap, doar *Pleacă naibii de-aici,* plec naibii de-acolo.

Pe hol grăbesc pasul. Respir cu greu, parcă mă gâtuie ceva pe dinăuntru. Gonesc pe pilot automat pe hol şi în sus pe scări, căutând un loc - oriunde - unde să exist şi atât. Dau buzna pe uşile bibliotecii şi mă simt de parcă am ieşit din şcoală. Aici lucrurile par mai puţin apăsătoare, totul se mişcă într-un ritm mai normal, aşa

că, în timp ce stau în prag, inima mi se liniştește şi ea. în bibliotecă nu sunt decât câțiva elevi răsfirați prin încăpere. Nimeni nici măcar nu se uită la mine.

Uşa din spatele biroului de recepţie se deschide şi domnişoara Sullivan iese cu un teanc de cărți în brațe, îmi zâmbește cu căldură.

— Bună! Cu ce pot să te ajut? mă întreabă lăsând cărțile pe birou.

Ascunde-mă, îmi vine să-i zic. Ascunde-mă de lume. Şi nu mă mai trimite înapoi afară. însă nu-i zic nimic. Nu pot.

— Intră, mă îmbie ea. Poftim, să te treci în tabel, îmi spune punându-mi în față o mapă tare.

Iau în mână pixul legat cu o sfoară de capătul mapei. [3]arcă ar fi un bețişor de mâncat, mâna îmi tremură când ipăs vârful pixului pe foaie. Trebuie să treci data, numele, ora şi de unde vii. Aşa se face, de fiecare dată când vii de undeva sau te duci undeva. Domnişoara Sullivan se uită la numele pe care l-am mâzgălit pe foaie.

— Cum ziceai că te cheamă? mă întreabă blând.

— Eden, răspund încet.

— Eden, bun. De unde vii? N-am trecut.

Deschid gura, însă la început nu se aude niciun sunet. Se uită la mine zâmbindu-mi iar.

— De la masă. Nu am bilet de voie, recunosc eu simțin- du-mă ca o fugară.

Simt că mi se umezesc ochii în timp ce mă uit la ea peste birou.

— Nu-i nimic, Eden, îmi răspunde prietenos. Mă şterg la ochi cu mâneca.

— **Ştii, cred că am ceva de curăţat, spune arătând din cap spre petele verzui de pe bluza mea. Nu vrei să vii la mine în birou?**

Deschide uşiţa de lângă birou şi mă conduce înăuntru.

— **Ia loc, îmi spune închizând uşa după ce intrăm.**

Cotrobăie într-un sertar al biroului, scoţând o grămadă de pixuri, creioane şi markere. Biroul ei e o încăpere luminoasă şi caldă. în colţ e o masă plină de plante în ghivece. Pe perete are afişe despre cărţi şi bibliotecari, printre care un poster din acela mare pe care scrie CITEŞTE **şi pe care apare preşedintele zâmbitor, cu o carte în mâini. Pe alt afiş scrie: O** CAMERĂ FĂRĂ CĂRŢI ESTE CA UN TRUP FĂRĂ SUFLET - CICERO.

— **Aha! Aici erai!**

îmi întinde un creion de scos petele.

— **Am mereu aşa ceva la mine, sunt destul de stângace, aşa că tot timpul mă pătez cumva.**

Mă priveşte zâmbind cum îmi şterg cu bureţelul petele de pe bluză.

— **Vă rog, nu mă trimiteţi înapoi, mă milogesc de ea, prea disperată şi extenuată ca să-mi mai ascund disperarea şi extenuarea. Credeţi c-aş putea să vă ajut pe aici în pauza de prânz sau ceva?**

— **Mi-aş dori să-ţi pot zice da, Eden, începe ea, apoi se opreşte încruntându-se. Din păcate, am atins numărul maxim de voluntari pentru intervalul ăsta orar. însă cred că ai face treabă foarte bună aici, serios. Te interesează vreun alt moment al zilei, poate în timpul pauzei de studiu individual?**

— **Sigur s-au ocupat toate locurile? Chiar nu mai suport pauza de prânz.**

Ochii mi s-au încins iar, îi simt umezi.

— **Aş putea să te întreb de ce?**

— E ceva... personal, cred.

De fapt, e pur şi simplu umilitor. E prea umilitor să stai la cantină, să fii silită să te ascunzi şi să te trezeşti că se aruncă chiar şi-aşa cu mâncare în tine, fără să poţi face nimic, căci prietenii tăi se tem prea tare să te apere sau să se apere. Mai ales când ai fost atacată de curând la tine acasă - la tine în pat - şi nici măcar acolo n-ai fost în stare să te aperi, tocmai în locul unde se presupune că eşti în siguranţă. Din toate aceste motive, e o chestiune personală. Iar la o întrebare ca „de ce" nu poţi răspunde de fapt, mai ales că femeia din faţa mea se uită cu atâta bunătate la mine, aşteptând să primească un răspuns care să o lămurească cât de cât. însă cum nu există un asemenea răspuns, îmi dreg glasul şi repet:

— E pur şi simplu ceva personal.

— înţeleg.

îşi studiază unghiile cu un zâmbet trist. Mă întreb dacă într-adevăr înţelege sau sunt doar vorbe goale.

Chiar când dau să mă ridic şi să plec, pe chip îi apare altă expresie. Se uită la mine de parcă se gândeşte să mă primească totuşi, de parcă are de gând să se milostivească de mine până la urmă.

— Ei bine, începe ea, mă tot gândesc la ceva de la o vreme. Poate te-ar interesa?

Mă dau un pic mai aproape, împingându-mă practic pe marginea scaunului.

— Mă gândesc să înfiinţez un cerc pentru elevi, un club de lecturi care să se întrunească la prânz. Se poate înscrie oricine e dispus să citească în afara programei şcolare. Ar fi un grup de discuţii mai mult sau mai puţin relaxat. Te-ar interesa aşa ceva?

— Da! Absolut, da, da. Ador cărțile!

Apoi, pe un ton mai calm, continui:

— Adică, îmi place să citesc, așa că mi s-ar părea grozav să existe, ăă, un club de lectură.

Mă silesc să-mi opresc gura din vorbit.

— Bun, păi, excelent atunci. Conform regulamentului școlii, orice club trebuie să întrunească șase membri pentru a fi recunoscut oficial. Așa că, în primul rând - mai știi pe cineva care ar putea fi interesat?

— Da, cred că da, posibil doi oameni, unul sigur.

— E un început promițător. Dacă vrei într-adevăr să te implici, va trebui să te pui puțin în mișcare, bine? Eu nu pot să fiu decât un fel de consilier școlar, un mijlocitor - grupul respectiv trebuie să fie organizat de elevi -, e grupul vostru, nu al meu. Are noimă ce spun?

— Da, da. Deci ce ar trebui să fac mai exact ca să înființez grupul?

— Pentru început, poţi să printezi nişte fluturaşi şi să-i distribui prin şcoală. Să vedem dacă găsim destui elevi interesaţi.Chiar pot. Pot să mă ocup imediat!
Domnişoara Sullivan râde.
— Nu trebuie să te ocupi chiar acum - deşi mă bucur că eşti entuziasmată. De fapt, nu trebuie să faci nimic. Poţi să te mai gândeşti un pic, să vezi dacă vrei s-o faci.
— Sunt sigură. Chiar vreau.
— Bine. în regulă atunci. Mă ocup eu de formalităţi în după-amiaza asta, cum ţi se pare?
— Minunat! strig eu cu glas ascuţit şi tremurat, abţi- nându-mă să nu sar peste birou şi să mă agăţ de gâtul ei. Mi se pare minunat!
Redactez pe loc un text şi, până la sfârşitul orelor, ta-

petez cu fluturaşi pereţii şcolii.Sâmbătă dimineaţa, la zece fix, sună soneria.
— Deschid eu, strig din camera mea, dar mama mi-o ia înainte.
Când ajung în living, ea tocmai deschide uşa.
— Bună dimineaţa, tu eşti Stephen, nu? Intră, te rog, nu sta în ploaie.
— Mulţumesc, doamnă McCrorey, spune Stephen trecând precaut pragul casei şi lăsând bălţi de apă pe podea, ceea ce ştiu că o face pe mama să hiperventileze în secret.
Stau şi mă uit cum Stephen Reinheiser îi întinde mamei pelerina de ploaie şi umbrela. Cum acest om care mă cunoaşte într-un anumit fel trece graniţa nevăzută, dincolo de care poate să mă cunoască într-un fel cu totul diferit.

— Poţi să-ţi laşi adidaşii pe preşul ăla, îi spune mama, asigurându-se că Stephen îşi va da jos încălţările ude înainte să facă măcar un pas pe covor. A pătruns într-o casă unde lumea se descalţă. Când îl văd în şosete în living, părând stingherit, îmi dau seama că are şi el graniţele lui.

— Bună, Stephen, îl salut în sfârşit, având grijă să-i zâmbesc.

îmi zâmbeşte şi el, părând uşurat să mă vadă.

— Păi, intră. M-am gândit să lucrăm la masă.

— Sigur, mormăie el şi mă urmează în sufragerie.

Când ne aşezăm, Stephen scoate un caiet din ghiozdan. Aranjez teancul de cărţi despre Columb pe care le-am împrumutat de la bibliotecă.

— Ei, la ce lucrăm acolo, Minnie? spune tata cu un glas mult prea tunător, apărând brusc în uşa care desparte bucătăria de sufragerie, cu o ceaşcă aburindă de cafea în mână.

Stephen sare cât colo, apoi se întoarce în scaun spre tatăl meu.

— Tată, el e Stephen. Stephen, el e tata. Avem de pregătit o lucrare despre Columb la istorie.

încerc să-l rog din ochi să nu se întindă la vorbă. Mama şi tata au făcut mare caz când le-am zis că vine un băiat la mine. Le-am zis dinainte că nu e ce cred ei. Nu-mi place de Stephen în felul ăla. Nu cred c-o să-mi placă de nimeni în felul ăla.

— Erou sau antierou, adaugă Stephen.

— A. Hmm. Bine, spune tata rânjindu-mi, după care se duce înapoi în bucătărie.

— Cine-i Minnie? mă întreabă Stephen şoptit.

— Nu mă-ntreba, îi zic dându-mi ochii peste cap.

— N-ai mai venit la masă săptămâna asta? îmi spune el pe un ton întrebător. îmi cer scuze.
— Pentru ce?
— Pentru ce s-a întâmplat luni. La cantină. Mai bine aş fi spus ceva. Ar fi trebuit să spun ceva. îi urăsc pe tipii ăia, sunt nişte idioţi.
Ridic din umeri.
— Ţi-a zis Mara de clubul ăla de lectură?
Stephen încuviinţează.
— Te bagi? Avem nevoie de oameni. Cel puțin șase. Domnişoara Sullivan e tare de treabă. M-a lăsat să stau a bibliotecă săptămâna asta.
Mă străduiesc să fac toată povestea să pară mai mişto, Ieşi probabil că nu e.
— Cred că ea chiar înțelege.
— Ce înțelege?
— Ştii tu, cum stau lucrurile. Toate bisericuțele astea cretine şi regulile fără sens pe care trebuie să le respectăm. Tot tacâmul, ştii?
Mă opresc, pentru c-am uitat că de fapt nu trebuie să discutăm despre lucrurile astea. Trebuie să acceptăm situaţia şi gata. Să ni se pară că noi toţi avem o problemă. Să trebuiască să o tratăm de parcă ar fi problema noastră, deşi nu-i aşa.
Stephen se uită la mine cumva ciudat.
— înţelegi ce zic, nu? îl întreb.
Cum să nu înţeleagă, îmi spun. Uită-te la el. Tocilar cât cuprinde. Supraponderal. N-are niciun prieten.
— Da, răspunde ezitant. Da, ştiu. Doar că n-am mai auzit pe nimeni formulând-o aşa, cred.
Se uită la mine cum nu s-a mai uitat până acum, de parcă i-am destăinuit cine ştie ce secret neştiut despre sine însuşi.

— Mă rog, gândește-te dacă vrei în clubul de lectură.
După ce trag aer în piept, continui:
— Așa deci, Columb.
— Da, îmi răspunde distrat.
— Ce crezi că e? încerc eu să deschid discuția pe tema lucrării, încheind momentul periculos de sinceritate. Un erou sau un antierou?
— Nu știu, spune Stephen, părând mai departe preocupat. Am citit pe net că o mulțime de oameni au ajuns aici înaintea lui. Bine, amerindienii erau deja aici, evident. Dar au mai fost și vikingii. Apoi au mai ajuns aici și oameni din Africa și chiar din China.
— Da, și eu am citit asta.
— Mai curând, Columb a descoperit ultimul America, nu primul, spune Stephen râzând.
— Da, încuviințez eu. Am tot citit din cărțile astea de la bibliotecă.
Deschid una și o împing spre el pe masă.
— Știai că a răpit o mulțime de oameni, le-a tăiat urechile sau nasul și i-a trimis înapoi în satele lor ca să le servească drept exemplu celorlalți? spun eu arătându-i o ilustrație. Practic, au luat tot ce-au vrut.
— Exact, citește Stephen din carte, mâncare, aur... sclavie... viol...
Tresar când aud cuvântul, dar Stephen citește mai departe.
— La naiba, cică îi punea să-i aducă o anumită cantitate de aur pe care nimeni n-avea cum s-o strângă, iar când nu reușeau, le tăia mâinile și îi lăsa să sângereze până mureau! Iar când fugeau, îi hăituiau cu dulăi și îi ardeau de vii! Ce bolnav, zice Stephen uitându-se în sfârșit la mine.

— Atunci, cred că ne-am hotărât: antierou, nu?

— Da, antierou, aprobă el. Oare de ce ne-am apucat să sărbătorim Ziua lui Columb? spune zâmbind larg. Ar rebui să o desfiinţăm.

— Corect. Dacă un om a fost considerat dintotdeauna o jersonalitate extraordinară, un erou, nu înseamnă că aşa i stau lucrurile. Sau că aşa a fost în realitate.

— Da, clar, încuviinţează Stephen.

— Poate că de fapt e un om groaznic. Doar că nimeni u vrea să-l vadă aşa cum e. Lumea preferă să creadă min- iunile, în loc să vadă cât rău a făcut. Şi nu e deloc drept ca amenii să facă asemenea grozăvii fără să aibă de suferit iciodată. îşi văd mai departe de-ale lor, în timp ce toată Lmea are impresia...

Mă opresc, de-abia dacă mai pot să respir. Când văd :presia nedumerită de pe faţa lui Stephen, îmi dau seama ㄴ deja nu mai vorbesc de Columb.

— Da, repetă Stephen. Ştiu, sunt... total de acord.

— Bine. Bine atunci.

— Hei, ştii ce am putea face? îmi spune Stephen lumi- nându-se. Ar trebui să facem nişte afişe din alea cu „Dat în urmărire generală", cu numele lui Columb şi al tovarăşilor lui. Şi să le înşirăm acolo, gen, toate crimele şi aşa mai departe. Ce zici? mă întreabă zâmbind.

— îmi place ideea, îi răspund zâmbindu-i la rândul meu.

Clubul de lectură de la prânz. Aşa i-am zis. După o săptămână avem prima întâlnire. Ne aşezăm cu pacheţelele cu mâncare în pungi maronii la masa din

fundul bibliotecii, lângă materialele de referință învechite, pe care nu le mai folosește nimeni. Suntem eu, Mara, Stephen, plus încă două fete din clasa a noua. Una dintre ele pare să aibă vreo zece ani - s-a transferat la începutul anului de la o școală catolică. Se îmbracă de parcă tot acolo ar învăța, în cămăși apretate, pulovere aspre și fuste jenant de lungi. Cealaltă fată își molfăie o șuviță de păr. Pare așa de dusă, că nu știu dacă își dă seama de ce ne-am strâns aici.

— Ne mai trebuie un om, anunț eu, sperând să nu se ducă totul pe apa Sâmbetei.

Domnișoara Sullivan se uită la mine de parcă știe și ea că mai mult de-atât nu se poate. Apoi se uită la ceasul de pe perete. Limba minutarului indică unu.

— Mai e timp, spune ea parcă citindu-mi gândurile. Oricum, nu trebuie să se strângă toți chiar din prima zi.

Fix atunci vine spre masa noastră un tip pe care nu l-am mai văzut, un tip cu un aer sever: e slăbănog și palid la față, cu un păr foarte negru, cu șuvițe albastre ca ochii lui luminoși. Poartă o pereche de ochelari extravaganți, cu rame groase, și două inele de argint în buza de jos.

— Mamă, îmi șoptește Mara cu gura până la urechi.

— Ce e? îi șoptesc și eu.

— Nimic, doar... mamă, repetă ea fără să-și ia ochii de la el.

— Cameron! îl întâmpină domnișoara Sullivan. Ce bine îmi pare că te-ai hotărât să vii.

— A, face el trăgând scaunul de lângă Stephen ca să se așeze. Adică da. Bună!

— în regulă, începe domnişoara Sullivan, clar remontată de prezenţa nou-venitului. Ce-ar fi să începem? M-am gândit să ne prezentăm fiecare pe rând, spunându-le celorlalţi câte ceva despre preocupările noastre şi de ce am venit. încep eu. Evident, eu sunt domnişoara Sullivan, râde ea. Sunt bibliotecara voastră. Dar când nu sunt aici - n-o să vă vină să credeți sunt un om în carne și oase. îmi petrec mult timp ca voluntară la adăpostul de animale şi iau în grijă câini salvaţi de pe stradă, până când îi adoptă cineva. în ce priveşte clubul de faţă, aşa cum i-am spus şi lui Eden, este clubul vostru, aşa că vreau să-l organizaţi voi cu toții. Cred că acest cerc e o ocazie grozavă să citiţi de plăcere, nu doar la clasă, să purtăm discuţii şi dezbateri, să vorbim despre problemele pe care nu apucaţi să le abordaţi în cele patruzeci de minute cât durează ora de curs.

Face un gest spre mine, indicându-mi că e rândul meu să vorbesc. Mă fac şi mai mică.

— Eu sunt Eden, Edy, de fapt. Sau Eden. Ăă, cred că pur şi simplu îmi place să citesc, spun ridicând din umeri. Mi s-a părut o idee bună să existe un club de lectură, mormăi eu mai departe.

Domnişoara Sullivan dă din cap a încurajare. Mă detest de-acum. Mă uit la Mara, rugând-o în sinea mea să mă întrerupă odată, să vorbească şi ea, să zică orice.

— Mă cheamă Mara, spune ea pe un ton drăgălaş, ară- tându-ne noul ei zâmbet strălucitor. Sunt în clasa a noua.
Mă interesează muzica, sunt în orchestra şcolii. îmi plac animalele, adaugă ea cât se poate de firesc.

Mie de ce nu mi-a trecut asta prin cap? Şi eu sunt în orchestra şcolii. îmi plac animalele, ador animalele.

— Ce-ar mai fi de zis? Chiar mi se pare că aşa o să ne petrecem plăcut pauza de prânz - aici e mai drăguţ şi mai linişte decât la cantină.

încheie cu un mic chicotit şi toată lumea îi zâmbeşte. Mai ales tipul cel nou. Mara îmi trage un picior pe sub masă, ca pentru a mă întreba: „Ai văzut, nu?"

— Minunat, Mara, nu ne-ar prinde rău nişte voluntari la adăpostul de animale, să ştii, îi spune domnişoara Sul- livan zâmbind.

Chiar mă întreb cum de oamenii pot fi aşa de normali. Cum de ştiu pur şi simplu ce să zică şi ce să facă, automat.

— Eu sunt Cameron, spune tipul cel nou, fără să le mai aştepte pe celelalte două fete. Am început să învăţ aici de anul ăsta. Mă interesează arta. Şi muzica, adaugă el zâmbindu-i Marei. îmi place şi să citesc - acum îşi mută privirea de la Mara ca să mă privească în ochi. Şi câinii, zâmbeşte el uitându-se la domnişoara Sullivan.

Domnişoara Sullivan îi adresează şi ea un zâmbet care pare sincer.

— Eu sunt Stephen, mormăie Stephen. Când mi-a spus Edy de cerc, mi s-a părut a fi o alternativă bună pentru prânzul luat la cantină. A, şi mie îmi place arta, adaugă el uitându-se la Cameron. Adică fotografia. Mă ocup de anuar.

— Super-tare, frate, face Cameron zâmbindu-i şi lui Stephen la fel de larg.

Tipul nou se cam bagă peste mine, mai întâi cu Mara, apoi cu domnişoara Sullivan şi acum cu Stephen. Şi mie o să încerce să-mi arunce zâmbete, ca să arate ce tip drăguţ e el.

Mă surprinde holbându-mă la el, încercând să mă prind ce-are de gând. Nu ştiu ce se citeşte pe faţa mea, însă zâmbetul îi păleşte puţin şi se uită şi el pătrunzător la mine, de parcă ar vrea să-şi dea seama de ce încerc să-mi dau seama care e treaba cu el. Pe undeva, creierul meu îmi spune că ar trebui să fiu atentă la cele două fete care se prezintă pe rând, dar nu reuşesc.

— Vă mulţumesc că v-aţi prezentat, minunat. Cred că astăzi nu ne mai rămâne decât să ne ocupăm de aspectele logistice, o aud pe domnişoara Sullivan prin ceaţa care mi-a învăluit creierul.

Cameron îşi fixează atenţia asupra ei, ceea ce fac şi eu.

— Cum vi se pare mai bine? Două cărţi pe lună? Una? Trei? Nu ştiu. Putem să votăm ce cărţi să citim împreună - citim în timpul liber şi le discutăm la aceste şedinţe de prânz. Ce credeţi?

— Două pe lună mi se pare OK, zice Cameron primul, chiar înainte să spun şi eu acelaşi lucru.

— Da, cred că două e bine, încuviinţează Mara cu o sclipire ciudată în ochi.

— De ce nu trei? întreabă şcolăriţa catolică.

— Nu ştiu dacă am timp să citesc trei cărţi suplimentare, pe lângă teme şi tot restul, spune Stephen nesigur, căutând din ochi aprobarea cuiva.

— De acord, spun răspicat, ca să nu tac.

Stephen îmi zâmbeşte. în fond, el m-a sprijinit când cu Columb.

— Bine atunci. Majoritatea a decis. Două cărţi pe lună! concluzionează domnişoara Sullivan.

— Edy, clubul ăsta de lectură e cea mai tare idee pe care ai avut-o vreodată! chiuie Mara de cum ieşim din şcoală înapoi în lume şi o luăm spre casă după ore. Tipul de azi a fost super-tare.

— Adică tipul cu păr albastru și *piercing*-uri? o întreb nevenindu-mi să cred.

— Nu albastru. Negru cu mici șuvițe albastre. Super freză - e super şi tipul.

„OK", mişc eu din gură fără să scot un sunet.

— O să ne fie tare bine de-acum, Edy, simt asta, îmi spune ea împreunându-şi strâns mâinile.

— Ce tot spui acolo?

— Eu şi Cameron suntem de-abia la început. O să ne apropiem din ce în ce mai mult de-acum înainte, nu? Se întrerupe, cu privirea pierdută. Ştiu că mai e aici lângă mine, e prinsă în fanteziile ei obsesive.

— Da, continuă ea într-un târziu, uitându-se la mine cu ochi mari. O să-l cunoaştem amândouă datorită clubului. Mai întâi o să ne împrietenim. Oricum, se spune că e mai bine aşa. O să fie...

De-acum nu mai pot s-o ascult, poate s-o ţină aşa ore în şir, facându-şi planuri legate de cum vor decurge lucrurile.

— Ai văzut cum se uita la mine, nu? Se uita la mine *pe bune!* o aud zicând.

Uneori mă întreb dacă ea chiar înțelege lucrurile, cum o fac domnişoara Sullivan şi Stephen - ei înțeleg pur şi simplu. De cele mai multe ori aşa mi se pare, însă alteori, parcă am fi fiecare pe planeta ei. Acum, de exemplu.

— Ce-ar fi să-mi vopsesc părul albastru? încheie ea după ce a monologat aproape tot drumul.

— Cum? Nu, Mara.

— Voiam doar să mă asigur că mă asculţi, spune ea zâmbind ironic.

— Scuze, te ascult, mint eu.

Ne-am oprit la indicatorul de oprire de la colțul străzii mele. Aici ne despărțim. Eu o iau în față. Ea o ia la stânga. Doar că nu reuşesc să mă urnesc spre casă. Parcă m-am împotmolit într-un banc de nisip mişcător. Stă și se uită la mine de parcă chiar ar înțelege ce se întâmplă. De parcă ar ști că ceva e greșit.

— Nu vii pe la mine? mă întreabă. Maică-mea ajunge acasă mai încolo.

încuviinţez din cap şi o luăm spre strada ei.

— Bine, n-o să-mi vopsesc părul albastru, spune ea zâmbind larg, dar o să-mi iau lentile de contact. Deja l-am convins pe taică-meu făcându-l să se simtă vinovat. Week- endul viitor mergem la oftalmolog.

— Mişto, îi spun împingându-mi ochelarii mai sus pe şaua nasului.

N-avem cum să nu trecem prin fața casei lui în drum spre cea a Marei. Casa lui Kevin. Nu prea contează că nici nu e acasă. Pe măsură ce ne apropiem, simt că mi se înmoaie tot mai rău picioarele. Dintr-odată simt că urăsc cartierul ăsta, îl detest, nu pot să sufăr că trăim cu toţii atât de aproape unii de alţii, că nici nu mai putem să ne desprindem şi să ieşim din vieţile celorlalţi.

Pe măsură ce ne apropiem de casă, o văd deja pe Amanda în curtea din față. Sora lui. întotdeauna mi s-a părut mult mai mică decât mine - o credeam doar o

fetiţă, dar acum, când mă uit la ea, nu mi se mai pare un copil. E doar cu un an mai mică decât noi. în copilărie ne jucam mereu împreună, asta înainte să se mute Mara aici în clasa a şasea, când a devenit cea mai bună prietenă a mea şi i-a luat locul. împreună cu ea mai e mezina familiei şi încă o fată mai mică - probabil din vecini - şi se joacă toate în zăpadă, înfofolite bine. Par să se chinuie să ridice un om de zăpadă, însă nu le-a ieşit decât un morman mare, alb şi rece. Stând lângă el, Amanda înfăşoară un fular între mormanul de sus şi cel din mijloc, în timp ce fetiţele mai mici ţipă şi se bat cu bulgări de zăpadă.

Fetiţele nici nu ne bagă în seamă, dar Amanda ne vede apropiindu-ne. înnoadă fularul, apoi îşi vâră mâinile înmă- nuşate în buzunarele hainei şi rămâne cu ochii la noi. Nu spune nimic, ceea ce e ciudat. Când se mai întâlneau ocazional familiile noastre, chiar dacă nu mai eram prietene ca pe vremuri, încă vorbeam şi ne înțelegeam bine.

Văzând că nici eu nu spun nimic, Mara rupe tăcerea:

— Bună, Mandy!

Mandy. Aşa îi spuneam pe vremea când s-au mutat aici. Nu-i mai spune nimeni aşa. Ţin minte că aşa mi-au prezentat-o când ne-am cunoscut noi două. Asta s-a întâmplat de ziua mea, când am împlinit opt ani, pe vremea când familiile noastre au început să petreacă împreună orice sărbătoare, ca o singură mare familie, odată ce Kevin şi Caelin au devenit din prima prieteni la cataramă. Kevin era mereu bine-venit, iar ai lui au venit la pachet cu el. însă parcă au trecut o mie de ani de-atunci.

— Bună, Amanda, o salut şi eu încercând să-i zâmbesc.

Îşi încrucişează braţele pe piept şi se îndreaptă de spate.

— Bună, răspunde ea în sfârşit, cu glas monoton.

— Ei bine, ai avut un Crăciun plăcut?

În orice caz, mă străduiesc să mă prefac că totul e ca de obicei, însă nu reuşesc să mi-l scot pe Kevin din cap.

Ridică uşor din umeri, privindu-mă fix. Clipele se scurg încet.

Chestia e - chestia la care nu prea m-am mai gândit de fapt până acum - că, atunci când s-a mutat aici, familia Armstrong nu s-a mutat pur şi simplu. S-au mutat ca să scape de ceva. Se întâmplase ceva rău în locul de unde veneau. Am auzit-o pe doamna Armstrong spunându-i asta mamei. Plângea. Mai târziu am tras cu urechea când mama i-a zis tatei. N-am priceput mare lucru, doar că era vorba de Kevin şi de fratele domnului Armstrong, unchiul lui Kevin.

— De fapt, zic eu întorcându-mă spre Mara, cred c-o să mă duc până la urmă acasă. Chiar nu mă simt prea bine.

— Serios, ce-ai păţit? mă întreabă Mara părând sincer îngrijorată.

— Nimic, doar că...

Nu-mi termin fraza, am început să mă îndepărtez de ele.

Mai arunc o privire în spate şi le văd cum au rămas amândouă urmărindu-mă.

— Te sun! îmi strigă Mara făcându-mi cu mâna.

După ce cotesc, o iau la goană; cu fiecare pas, capul îmi zvâcneşte tot mai tare şi mai rapid, şi mă trece o sudoare rece. Când intru în casă am o stare de greaţă atât de puternică, încât îmi dau lacrimile. Dau buzna în baie şi mă prăbuşesc imediat pe podea, în faţa vasului de toaletă, unde rămân în genunchi, gâfâind.

După care mă întind pe canapea, fără să-mi mai dau haina jos.

închid ochii.

Apoi, fără să știu când a apărut, o văd pe mama aplecată deasupra mea, cu dosul mâinii pe fruntea mea.

— îi e rău? îl aud pe tata întrebând în timp ce-și aruncă cheile pe masa din bucătărie.

— Edy? face mama lipindu-și mâinile înghețate de obrajii mei - e tare plăcut. Ce-ai pățit? Nu te simți bine?

— Cred că nu, mormăi eu.

— Hai să-ţi dăm jos haina.

îmi pune brațul pe după umeri ca să mă ajute să mă ridic. îmi doresc foarte tare să mă îmbrățişeze acum. însă ea doar îmi scoate mâinile din mânecile hainei.

— Am vomitat, îi spun.

— Ai mâncat ceva ciudat azi? mă întreabă ea.

— Nu.

De fapt, n-am mâncat nimic azi. în pauza de prânz am fost prea ocupată să încerc să-l descifrez pe tipul ăla, Cameron, și am uitat să-mi mănânc sendvișul cu unt de arahide și gem pe care mi-l pregătisem.

— Of, scumpa mea, îmi pare rău, spune ea uitându-se în jos spre mine, și chiar pare sinceră. Ce-ar fi să te schimbi în pijamale cât îți pregătesc eu o supă?

— Bine, zic eu.

Mă duc să mă schimb în camera mea, evitând cu grijă să mă uit la vânătăile aproape vindecate de pe

coapse. Evitând cu grijă să dau atenţie vânătăilor de pe oasele bazinului şi coaste. Or să-mi treacă în curând, oricum, îmi trag pe mine pantalonii de pijama şi mă închei până sus la bluza groasă din acelaşi set, ca să ascund vânătăile de pe clavicule.

— Supă de pui cu tăiţei? îmi strigă mama din bucătărie când mă aşez la masă.

Nici nu apuc să-i răspund, că-mi şi pune în faţă o cană de ceai fierbinte.

Nu mi-e poftă deloc de supă, fie ea de pui cu tăiţei sau de alt fel. însă mama zâmbeşte cu gura până la urechi, ca pe vremea când stătea mereu după fundul lui Caelin. Cred că-i place să aibă grijă de alţii, îi place să poată face ceva concret pentru mine.

— Da, supă de pui, mă învoiesc eu, deşi simt că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Bine. Bea-ţi ceaiul, îmi spune mama făcând un gest cu mâna înspre cană.

încuviinţez din cap.

Tata se aşază la masă în faţa mea.

— Aha, face el împreunându-şi vârfurile degetelor. Cred că bântuie un virus, ceva.

Dacă aş fi tot timpul bolnavă, poate că familia noastră ar reveni oarecum la normal

.Săptămâna următoare ne așezăm cu

pachețelele noastre în pungi maronii la masa pe care am rezer- vat-o în fundul bibliotecii. Mara se așază pe scaunul de lângă Cameron, în loc să stea lângă mine. Când brațele li se ating din întâmplare, o văd cum se întoarce ușor spre el. îmi dau seama că de fapt lui nu-i place de ea. Ceea ce mă bucură un pic cam mult.

— Bun, Clubul de lectură de la prânz e un eveniment democrat, începe domnișoara Sullivan venind la masă cu un cărucior plin de cărți. Am ales din cărțile pe care le avem în cel puțin șase exemplare în bibliotecă. Cred că am putea începe alegând fiecare câte o carte pe care vrem s-o citim, după care votăm. De acord?

încuviințăm din cap și ne apucăm să ne uităm prin cărțile de pe rafturile căruciorului. într-un final ne întoarcem la masă, fiecare cu cartea aleasă.

Cameron se uită peste masă la cartea mea.

— Anne Frank? Excelentă alegere.

— Știu, doar eu am ales-o.

Mă uit la cartea lui: *Minunata lume nouă.*

— Preferata mea, îmi explică el.

— N-am citit-o, îi spune Mara.

— A, e foarte bună. E despre un tip... începe el apropiin- du-se de ea.

Toată lumea îl ascultă, numai mie îmi vine să iau cartea și să-l pocnesc cu ea în cap. De ce tot încearcă să preia frâiele clubului meu de lectură?

— Ei, atunci am putea începe cu ea, spune domnișoara Sullivan. Cine votează pentru *Minunata lume nouă* să ridice mâna.

Refuz să ridic mâna. însă toți ceilalți o fac. Se așteaptă să mă alătur lor, uitându-se la mine de parcă nu m-am prins ce mişto e cartea după prezentarea lui Cameron.

— Veto, zic eu, abținându-mă cu greu să nu strig la el.

— De ce? întreabă Cameron cu o notă de amuzament în voce.

Simt că roșesc. Deschid gura, deși habar n-am ce să zic.

— Pentru că.

Fac o pauză, apoi:

— Pentru că știm cu toții c-o să citim cartea asta în clasa a doișpea la engleză.

— A, da, așa e, încuviințează Stephen încet, coborând brațul.

îmi vine să bat palma cu el, însă zâmbesc doar. îmi zâmbește și el timid, apoi se uită în jos la faimosul lui sendviș cu salam, îndoind un colț de șervețel.

— Și ce dacă? Anne Frank nu era pe lista lecturilor de peste vară? spune Mara.

Nu-mi vine să cred, îi ține partea tipului.

— Da, care ar fi diferența? întreabă Cameron, raliindu-se amândoi împotriva mea.

— A fost o lectură suplimentară, încep eu chinuindu-mă să găsesc un alt motiv decât „te urăsc" și „n-o să te las să câștigi". Diferența e că n-am apucat să discutăm cartea la clasă deloc. Cum ar trebui.

— Bine, dar încă n-am citit *Minunata lume nouă,* adaugă Molfăie-Păr. Așa o să fim pregătiți pentru ultimul an, când o s-o citim la clasă.

— Așa e, o aprobă Școlărița catolică.

— Ei bine, cred că asta e o tâmpenie.

Cuvintele mi-au scăpat pur și simplu, au ieșit singure, închid repede gura, însă e prea târziu.

Mara cască gura de parcă nu-i vine să creadă că am zis una ca asta. După care se strâmbă toată, ceea ce o face să arate fix ca mama ei. Sincer, nici mie nu-mi vine să cred că am zis așa ceva.

— Ei, haideți, nu e așa de grav, intervine domnișoara Sullivan. Majoritatea decide. Așa că vom începe cu *Minunata lume nouă* a domnului Huxley.

Apoi mă prinde ușor de umăr și-mi șoptește:

— Promit c-o să-ți placă, Eden.

Toți se uită la mine de parcă sunt cea mai mare nenorocită de pe lume.

Când ieșim din bibliotecă, Mara trage adânc aer în piept.

Mă uit la ea cât mă studiază.

— Știu, știu... habar n-am ce-a fost asta, Mara, recunosc eu. A fost așa de rău? o întreb șoptit.

— Cam da, spune ea cutremurându-se. Ești bine? încuviințez din cap.

— Sigur ți-ai revenit după săptămâna trecută? Pentru că te porți foarte ciudat.

— Cred că da.

între noi se lasă o tăcere tensionată în timp ce ne îndreptăm spre dulapurile noastre.

— Hei, putem să facem ceva împreună weekendul ăsta? o întreb eu într-un final. Doar noi două? precizez mai apoi, gândindu-mă că trebuie neapărat să povestesc despre chestia cu Kevin.

Trebuie să spun cuiva. Cât de curând. Ca să nu explodez.

— Nu pot. îmi petrec weekendul cu taică-meu. Știi că ți-am zis? Trebuie să-mi iau lentile de contact.

Se pare că trebuie să mai aștept un pic.

A doua zi după ore, coridoarele sunt inundate de oameni care încearcă să iasă naibii odată. Eu mă îndrept spre repetițiile cu orchestra, cu Mara alături, care vorbește cât pentru amândouă și umple golurile lăsate de mine. Mă simt de parcă sunt în altă parte, ca și cum am nimerit fără voie într-o altă lume. O lume care seamănă mult cu a noastră, doar că totul se desfășoară mai lent aici. în realitatea asta alternativă nu mă simt cu totul ancorată în propriul corp, nici în propria minte, nu fac decât să mă gândesc la același lucru tot timpul.

— Negru, declară Mara hotărâtă. Nu, roșu. Nu știu. Tu ce zici? mă întreabă ținând o șuviță de păr șaten lângă față. Cred că negru. Categoric, răspunde tot ea. Știu că o să se crizeze mama, spune ea de parcă am zis ceva. în fine, nu-mi pasă. Am nevoie de o schimbare.

— încă una? o întreb, dar nu mă aude în larma dulapurilor trântite și a vocilor ridicate - sau poate nu vorbesc eu destul de tare.

— A, ți-am zis că taică-meu vrea să mi-o prezinte pe noua lui iubită weekendul ăsta? spune ea de parcă tocmai și-ar fi amintit asta și nu mi-ar mai fi zis-o deja de douăzeci de ori. îți vine să crezi?

Din tonul cu care spune „iubită", parcă s-ar referi la o creatură imposibilă, un unicorn, un zmeu din povești sau mai știu eu ce.

Știu cât de greu îi e în ultima vreme - ai ei au divorțat, tatăl ei s-a mutat în altă parte, mama ei a cam luat-o razna, iar acum mai e și așa-zisa lui iubită. Știu că trebuie măcar să încerc să-i fiu o prietenă pe cât de bună eram acum doar o lună. Clatin din cap, sperând că am arborat un aer șocat.

— Edy, spune ea. Poți să vii pe la mine azi, după ore, dacă vrei.

Zâmbesc chinuit. Mai mult nu pot.

— Poți să m-ajuți să aleg o culoare. Am putea să ne ocupăm și de părul tău! îmi strigă ea.

Ridic din umeri. în timp ce mergem, încerc să nu mă îndepărtez de perete. De la o vreme mă simt întoarsă pe dos - atât pielea, cât și mintea. îmi simt corpul dureros, golaș, aproape că mă doare când se atinge cineva de mine. Strâng la piept cutia clarinetului, ca să mă fac mai mică și să mă apere.

Atunci îl văd pe tipul ăsta care aleargă pe hol spre noi. Are o geacă cretină de sportiv cu numărul 12. Mi se pune un nod greu în stomac în timp ce-l urmăresc cum ia viteză, strecurându-se printre oameni de parcă ar fi pe terenul de baschet, nu pe holul școlii. Aud că-l strigă cineva, cică a întârziat, o să-l pună antrenorul să dea ture de teren. Tipul întoarce capul, se uită peste umăr și dă să strige și el ceva râzând. Văd că nu se mai uită în față și o să intre în mine. Deschid gura, însă nu iese niciun sunet.

Deja văd ce urmează să se întâmple.

Şi se întâmplă. Buf - se ciocnește de mine, umărul mi se izbește de perete, cutia clarinetului mă apasă atât de rău în stomac, că mă fac colac din instinct. Durerea mă readuce la realitate. Timpul își reia fuga; într-o singură clipă, corpul și mintea mea devin supraîncărcate. Stau aplecată de spate cu ochii la tenișii mei ieftini luați din Kmart și mă doare stomacul de parcă am fost înjunghiată. Numărul 12 mă apucă de antebraț. Degetele lui parcă-mi găuresc pielea prin bluză. îi aud înfundat vocea undeva în spatele gândurilor mele:

— Of, rahat, îmi pare rău, eşti bine?

Dar nici nu pot să-l ascult până la capăt, pentru că n-am decât un singur gând. Şi anume: „Mori în mă-ta de cretin te omor mori în mă-ta, mori, mori."

Nu prea ştiu de unde până unde mi-a venit gândul ăsta. Nu se poate să fi gândit chiar eu aşa ceva. însă atunci cum să-mi explic asemenea cuvinte? îmi stau pe limbă, gata să se rostogolească afară, în libertate. în viaţa mea n-am zis aşa ceva cu voce tare cuiva sau despre cineva, şi uite că totuşi mi-au venit. De fapt, sunt singurele cuvinte din limba mea maternă care-mi vin în minte; tot vocabularul meu se rezumă dintr-odată la un întreg şir de cuvinte obscene presărat cu nişte blesteme.

Tipul e chiar în faţa mea, iar eu sunt chiar în faţa lui, ţinându-mă de stomac, şi, în loc să se uite la mine, se uită la hainele mele, la ochelari şi la părul meu cretin.

— îmi pare rău, repetă el şi, când tot nu-i răspund, continuă: Nu te-am văzut.

Rosteşte fiecare cuvânt răspicat, de parcă m-ar crede surdă.

— Nu. Te-am. Văzut, repetă el.

Fiecare cuvânt e un băţ de chibrit care se freacă de dunga subţire şi aspră de pe cutia de chibrituri, primul, al doilea, al treilea, fără să se aprindă vreunul.

Hai, să-l mai aud o dată.

— Bine? spune el lent.

Am. Luat. Foc. Doamne, ard de-a dreptul.

E o senzaţie nouă. Nu e enervare, nici tristeţe, nici jenă. Mă mistuie pe dinăuntru, cu tot cu gândurile, amintirile şi emoţiile pe care le-am avut vreodată, şi umple cu totul spaţiul rămas în urma lor.

E furie. în clipa asta nu simt decât furie pură.

Mă uit cum îmi ridică clarinetul de pe jos. Mi-l întinde, îmi tremură mâinile când îl iau. îl strâng iar cu grijă la piept, de data asta din cu totul alt motiv. Pentru că îmi vine să-l bat cu el, numai asta-mi spun mintea şi corpul meu, să-l pocnesc iar şi iar cu cutia neagră şi tare de plastic.

— Cred că ai lovit-o. Ce-ar fi să te uiţi pe unde mergi?! o aud pe Mara zicând. Eşti bine, Edy? mă întreabă apoi.

Dar nu pot să-i răspund nici ei, în minte mi se derulează scena sângeroasă a morţii baschetbalistului, una absolut înfiorătoare. Doar n-ar trebui să fiu capabilă de asemenea gânduri, nu sunt genul ăsta de om. Dar ceva mă furnică în oase, în piele şi în sânge, ceva barbar, animalic.

Mă silesc s-o iau din loc. Dacă nu plec de-acolo, mi-e teamă c-o să fac vreo nebunie, vreo grozăvie, iar dacă aş deschide gura, m-aş pomeni spunând cuvintele alea oribile. După o clipă, îl aud cum o ia iar la fugă, îndepărtându-se. Mai bine ar lua-o cu toţii la fugă. Sunt periculoasă, criminal de periculoasă.

Mara mă ajunge din urmă, rostind un cuvânt care le înglobează pe toate:

— Măgar, zice şi aruncă o privire peste umăr. Bine, nu m-ar deranja să intre un pic în mine. Atâta zic.

Mă uit la ea simţind cum colţurile gurii mi se ridică într-un zâmbet, unul aproape dureros, însă un alt soi de durere decât cea din stomac. Mă doare de parcă n-am mai zâmbit în viaţa mea. Mara râde şi mă atinge uşor pe umăr.

— Chiar ţi-e bine?

încuviințez, deși nu prea știu dacă mi-e bine, sau dacă o să-mi mai fie bine vreodată. Să-i dăm drumul, declară Mara când ne așezăm pe podea, în mijlocul camerei ei.

Tocmai i-am scos cu foarfeca ditamai boțul de gumă roz din păr - cine știe cine i l-a lipit acolo cândva astăzi? Se întărise în asemenea hal, că nu mai putea fi scos cu unt de arahide și încet cu pieptănul.

Discuția asta durează de luni de zile.

— Deci roșu, încuviințez eu și ne uităm amândouă la cutia cu vopsea de păr proptită între noi.

N-am zis nimic când a început să lipsească de la repetițiile orchestrei, nici când a început să șterpelească țigări din geanta maică-sii, însă acum trebuie să zic ceva, până nu e prea târziu.

— Mara, îți dai seama că roșul ăsta e foarte roșu? o întreb eu uitându-mă la fata de pe cutie.

— Roșu-merișor, mă corectează ea luând încet cutia în mâini și studiind poza. Crezi c-ai putea să mă tunzi scurt, cum e fata asta? mă întreabă. M-am săturat de părul ăsta lung, toți îl iau ca pe o invitație să arunce cu chestii în el.

Așa e, de când o știu; are același păr șaten, care-i ajunge până la jumătatea spatelui.

— Sigur vrei neapărat acum? mă asigur încă o dată. Pentru că dacă mai aștepți numai trei săptămâni, vine vara, și dacă nu-ți place cum îți stă, o să ai timp să...

— Nu, mă întrerupe ea. Uite de-asta trebuie s-o fac în seara asta - nu mai rezist încă un an așa. Nu mai rezist încă trei săptămâni așa. Nu mai rezist nici

măcar o zi cu prostia asta de păr! spune ea aproape strigând.

— Dar dacă...

— Edy, gata. Eşti aici ca să mă ajuţi.

— Sigur, doar că... tu chiar crezi c-o să se schimbe ceva dacă te vopsești?

— Da, *eu* o să mă schimb.

Rupe capacul cutiei și se apucă să scoată obiectele din ea pe rând.

— Totuşi, de ce chiar acum, ai mai păţit ceva în afară de chestia cu guma?

Asta tot aştept să mă întrebe ea pe mine de luni de zile.

— De parcă ar trebui să mai păţesc ceva! De ani de zile păţesc câte ceva în fiecare zi - poreclele cretine, guma din păr, hârtia cu „ratată" lipită pe spate. Câte să mai îndur? spune ea cu vocea gâtuită de lacrimile pe care şi le înghite.

— Ştiu.

Chiar ştiu. înţeleg. La fel de bine ca ea. Trebuie să se întâmple şi înţeleg de ce.

— Bun, hai să începem, spune ea întinzându-mi foarfeca.

O iau, ca o prietenă bună ce sunt.

— îţi dai seama că habar n-am ce fac, nu? o întreb în timp ce tot mai multe șuvițe cad pe podea.

— Nu-i nimic, am încredere în tine, spune ea închizând ochii.

— Ba să n-ai, spun eu râzând.

Mara zâmbeşte.

— Pot să te întreb ceva şi promiţi că nu te superi? îndrăznesc eu.

Deschide ochii şi se uită la mine.

— Nu o faci de dragul lui Cameron, nu? Pentru că trebuie să te placă aşa cum eşti. Adică, dacă o faci ca să-i stârneşti interesul sau ca să te considere mai mişto, nu e...

Mă întrerupe:

— Edy, nu.

E calmă, nu s-a supărat deloc.

— Da, îmi place de el, îmi explică ea încet, dar nu încerc să fiu ca el. încerc să fiu ca mine. Aşa cum sunt de fapt. Dacă are vreun sens ce zic, spune ea râzând. Nici nu trebuie să mă gândesc, ştiu foarte bine ce simte.

— Chiar are sens, Mara.

— Bun.

Apoi închide iar ochii, de parcă ar fi cel mai relaxant lucru din lume s-o tund şi s-o vopsesc eu. O vreme e linişte.

— Pot să te mai întreb ceva? spun eu într-un final, rupând tăcerea.

— Da.

— Ai plecat de tot din orchestră, nu?

— Da.

— Ştiam eu.

Se întoarce să se uite la mine.

— îmi pare rău, Edy. Nu mă mai reprezintă, deacum mă interesează alte chestii.

— Nu-i nimic, numai că mi-e dor de vecina mea de partituri, spun eu încercând să glumesc, deşi chiar m-am întristat. Ştii c-o să mă cupleze cu tipa aia care miroase nasol şi greşeşte o groază, nu? îi spun apucându-mă să pregătesc vopseaua.

— îmi pare rău, râde ea. Ţine-ţi respiraţia!

— Nu prea pot să cânt fără să respir!

— Corect, recunoaşte ea zâmbind în continuare, încep să-i întind vopseaua în păr, trecând de la o secţiune la alta, încercând să fac cât mai puţină mizerie.

— Şi ce te mai pasionează?

— Nu ştiu. Cred că la anul o să-mi aleg un curs de arte. Ştiu ce-o să zici, însă n-are de-a face cu Cameron. Dar, de

când suntem prieteni, mi-am dat seama că vreau să încerc lucruri noi.

Habar n-am avut că Mara e pasionată de arte.

— Păi, mişto atunci.

O zic destul de sincer. Pentru că pe mine una nu mă mai pasionează nimic.

— Par o dură? mă întreabă ea după ce termin, uitân- du-se urât în oglindă.

Îi studiez şi eu imaginea.

— Pari... cu totul altcineva, îi răspund plină de admiraţie, dar şi de invidie.

Trece pe lângă mine, se îndreaptă spre fereastră şi o deschide. Apoi scoate o ţigară şi o brichetă din cutia de bijuterii cu ştrasuri pe care o ţine în sertarul biroului şi se studiază în oglindă în timp ce-şi duce ţigara la gura eliberată de aparatul metalic.

— Par o dură, nu? mă întreabă. Par o fată rea, spune ea lent, zâmbind cât se poate de plat.

— Vrei să arăţi ca o fată rea acum? râd eu.

— Nu ştiu, poate. De ce nu? spune ea ridicând din umeri. Doar mă reinventez. Toată lumea are dreptul să se schimbe, eu de ce n-aş avea?

Când spune „toată lumea", ştiu că se referă la părinţii ei - ei au dreptul să se răzgândească, să-şi schimbe cu totul vieţile, chiar şi pe-a ei.

— Așa o fi.

Nu prea îmi vine să protestez pentru că, sincer, îmi cam surâde ideea asta de reinventare personală. însă nu prea știu cine aș vrea să fiu.

— Chiar nu-mi pasă ce crede lumea despre mine, vreau doar să nu mai aibă impresia că o să stau să înghit orice! spune ea dând afară un nor de fum. M-am săturat să facă toți ce vor din mine, să fiu tratată ca dracu'. Pe bune, tu nu te-ai săturat?

Se întoarce dinspre oglindă spre mine. Nu pot să mint. Dar nici să spun adevărul nu pot. Așa că nu spun nimic, în schimb, mă apropii de ea și iau o țigară din pachet. Mi-o vâr între buze. Mara nu spune nimic. Doar zâmbește precaută și vine să mi-o aprindă. Trag fumul în piept. Apoi mă sufoc, când simt toate chimicalele alea oribile. Râdem amândouă, iar eu tușesc și icnesc după aer.

— Ce scârbos! îi spun cu greu, înecându-mă.

După care îmi duc iar țigara la gură.

— Nu mai trage în piept de data asta, îmi spune ea râzând.

Nu mai trag. Și nu mă mai apucă tușea. Mă uit cum se uită Mara la mine și mă gândesc că și eu aș putea să mă schimb. Așa aș putea ajunge să mă suport. îmi scot ochelarii, mai trag un fum și mă uit la Mara.

— Zi drept, ce crezi? Să-mi iau și eu lentile de contact?

— Absolut!

Cu țigara în gură, începe să-mi dea părul de pe față la o parte.

— Chiar ai putea, îmi spune ea, și cuvintele se aud înăbușit prin norișorul de fum.

— Aş putea? o întreb, neştiind prea bine la ce se referă de fapt - la păr? la lentile? sau la tot?

— Ai putea să fii o bunăciu... frumoasă adică, dacă nu te-ai mai ascunde atâta.

— Chiar crezi?

— Da, Edy. Sunt sigură.

Zâmbesc iar, simţind cum îşi fac chimicalele efectul, şi-mi închipui cine aş putea să fiu şi câte lucruri aş putea să fac. A durat o veşnicie până a venit vara, iar acum, că e vară, timpul trece ca vântul. în cea mai mare parte a timpului, mi-am petrecut zilele gândindu-mă mult la ce mi-a zis Mara. Că mă ascund. Că aş putea fi frumoasă dacă pur şi simplu nu m-aş mai ascunde. în cea mai mare parte a timpului, mi-am petrecut vara încercând să-mi dau seama cum poţi să nu te mai ascunzi, când asta ai făcut toată viaţa. Caelin n-a stat pe-acasă. A mers la nu ştiu ce cursuri speciale de vară. Oricum, a fost mai bine aşa. Aşa nici Kevin n-a mai venit pe la noi.

— Mamă? încep eu cu tonul pe care îl folosesc când încerc să-i transmit că vreau ceva şi sunt o fată aşa de bună, că trebuie să mă asculte. Mă întrebam...

— Mm? mormăie ea fără să-şi ia privirea de la reclamele la reduceri - cofeina încă nu şi-a făcut treaba.

— Ce vrei şi cât costă? se bagă tata în discuţie, încercând s-o monopolizeze.

— Ce e, ce-ţi trebuie? întreabă mama uitându-se în sfârşit la mine, peste masa din bucătărie.

îmi scot încet ochelarii.

— Nu ţi se pare că arăt mai bine fără ochelari, mamă?

— Eşti drăguţă oricum.

Deja şi-a lăsat ochii în ziar. Clar n-a fost o abordare care să prindă.

— Bun, mai sunt vreo trei săptămâni şi începe şcoala, aşa că mă gândeam, mă rog, Mara şi-a

luat lentile de contact şi i se pare... în fine, şi mie mi se pare... mi se pare că...

— Haide, Minnie, zi odată, mă îndeamnă taică-meu să-i dau zor, făcându-mi semn cu mâna în care nu ţine cana de cafea.

— Bine. Păi, ăă, mă întrebam dacă n-aş putea să-mi iau şi eu lentile de contact?

Ai mei se uită unul la altul de parcă şi-ar zice: „Aoleu, de ce nu pleacă şi ne lasă?"

— Chiar nu sunt cu mult mai scumpe, încerc eu.

— Nu ştiu, Edy, spune mama strâmbând din nas - nu vrea să mă dezamăgească; la urma urmei, chiar sunt o fată foarte bună.

Exceptând faptul că am fumat în fiecare zi cu Mara şi mi-am luat prea multe haine de la mall, cosmetice şi produse pentru păr - din banii pe care mi i-au dat ca să-mi cumpăr rechizite pentru şcoală. În afară de acest mic detaliu, chiar sunt cuminte.

— Vă rog. Vă rog eu mult. Arăt ridicol. Arăt ca o ratată. Una care cântă în orchestra şcolii!

— Chiar cânţi în orchestra şcolii, spune tata zâmbind larg, fără să înţeleagă unde bat, desigur.

— Bine, dar nu vreau să arăt ca o tipă din orchestră.

— A, bine, atunci înţeleg, spune tata dându-şi ochii peste cap.

Mama zâmbeşte ironic. Tata clatină din cap aşa cum face când are impresia că cineva se poartă prosteşte.

— Mamă?

— Mai vedem, vine răspunsul ei standard.

— Deci nu? încerc eu să mă lămuresc.

— Nu, am zis că mai vedem, repetă ea hotărât.

— Bine, dar asta înseamnă nu, aşa-i? Nu e corect! Lui Caelin i-aţi luat tot felul de chestii noi, iar eu vă rog să-mi luaţi un singur lucru şi mă refuzaţi!

— I-am luat diverse lucruri pentru că a plecat la facultate, spune tata de parcă Caelin s-ar fi dus în misiune să vindece leproşi. îi trebuiau. Ţie nu-ţi trebuie lentile de contact. Vrei să ai lentile, dar n-ai nevoie de ele.

— Ba am nevoie de ele! spun simţind cum mi se strâng lacrimi fierbinţi în ochi. Să ştiţi, continui eu cu voce spartă, n-am de gând să-mi mai port ochelarii nici dacă nu-mi luaţi lentile de contact!

Arunc ochelarii pe masă şi ies furtunos din cameră.

— Of, ce Doamne iartă-mă, trebuie neapărat s-o apuce de dimineaţă? o aud pe mama chiar înainte să trântesc uşa camerei mele.

Nu aud decât frânturi din ce-i răspunde tata:

— Doamne... melodramatică... fata asta... am răsfăţat-o prea tare.

M-au răsfăţat? Sunt o răsfăţată? Nu le cer niciodată nimic. Nu le cer nici măcar atenţie. Până aici. S-a umplut paharul, la dracu'! Deschid larg uşa şi fac hotărâtă cale întoarsă, proptindu-mi mâinile în masă. Când deschid gura, nu-mi mai pasă ce spun, nu-mi mai propun nimic dinainte.

— Vă urăsc pe amândoi! le mârâi printre dinţi. îmi pare rău că nu sunt Caelin! îmi pare rău că nu sunt Kevin! îmi pare rău că nu puteţi să scăpaţi de mine. Dar nici eu nu pot să scap de voi!

Rând pe rând, vorbele îmi ţâşnesc pe gură, din ce în ce mai în forţă.

Au înlemnit amândoi. Sunt şocaţi. Până acum nu mi-am permis nici măcar să mă uit urât la ei.

Mama trânteşte ziarul pe masă, amuţită.

— Să nu te prind că ne mai vorbeşti vreodată în halul ăsta! spune tata ridicându-se şi

vârându-mi arătătorul sub nas. Ai înțeles? Treci în camera ta!

— Nu!*

— Cuvântul mi se înalţă din gâtlej de parcă se caţără cu ghearele. încep pe loc să mă doară coardele vocale, e prima oară când ating nivelul ăsta de decibeli.Acum! îmi ordonă tata făcând un pas în faţă.

O iau tropăind din loc, simţindu-mi picioarele grele ca nişte cărămizi. Trântesc iar uşa camerei cât pot de tare, apoi îmi lipesc urechea de ea. în timp ce ascult, pieptul îmi tresaltă din cauza respiraţiei spasmodice.

— Gata, Conner, aud glasul scăzut al mamei, care încearcă să vorbească şoptit. Trebuie neapărat să facem ceva - e absurd. Ce-ar trebui să facem?

— De la hormoni i se trage, Vanessa. E adolescentă. Aşa-s toţi. Aşa eram şi noi la vârsta ei, spune tata încercând s-o liniştească.

— Eu nu le-aş fi zis niciodată alor mei că-i urăsc, îl contrazice ea.

— Ba da. Sigur le-ai zis-o. Şi eu le-am zis-o. Şi Caelin ne-a zis-o, dacă-ţi aminteşti. Dar nu vorbesc serios.

Numai că eu poate că vorbesc serios. Un pic, cel puţin. Pentru că-i las să facă ce vor cu mine, aşa cum las pe toată lumea. îi las să facă din mine un om care habar n-are când e cazul să se apere naibii, un om care nu-şi asumă propria viaţă şi nici propriul corp, nu-şi asumă nimic. Fac doar ce-mi spun ei să fac, ei şi restul lumii. De ce nu m-au învăţat niciodată să pun piciorul în prag?

Chiar dacă nu ştiu ce s-a întâmplat şi ce mi-a făcut el, au contribuit la situaţia care s-a creat. Cumva au permis să se întâmple ce s-a întâmplat. Au îngăduit să se întâmple asta când i-au acceptat prezenţa în casă, iar pe mine m-au făcut să cred că oricine altcineva de pe lumea asta ştie mai bine decât mine ce-mi face bine şi ce nu. Dacă-i urăsc, de asta îi urăsc. Şi

pe Caelin la fel. Doar că pe el îl urăsc pentru că îi e loial lui Kevin, nu mie. O ştiu. Toată lumea ştie. Mai ales Kevin.

Dar Mara? De ce n-a putut să fie genul de prietenă care să mă facă pur şi simplu să mă destăinui? De ce, după atâta amar de timp, tot am impresia că nu pot să-i spun, sau că, dacă i-aş spune, tot pe mine ar reuşi să dea vina? De ce mă simt uneori atât de îngrozitor de singură cu ea? De ce am uneori impresia că absolut nimeni nu mă cunoaşte câtuşi de puţin, nici măcar la nivelul cel mai superficial?

De ce am impresia - Doamne, mi se face greaţă când recunosc asta -, de ce am impresia uneori că singurul om de pe lumea asta care mă cunoaşte - aşa cum sunt cu adevărat - e Kevin? E o chestie bolnavă. E demenţă curată. Gen, sunt nebună, nebună de legat. însă numai el ştie adevărul. Nu doar despre ce s-a întâmplat, ci şi despre mine, despre omul care sunt cu adevărat, despre cât mă duce capul. Ceea ce îi dă o putere despotică, mai presus de orice pe lumea asta.

însă ura cea mai crâncenă mi-o rezerv mie. Orice ar fi făcut sau nu altcineva, a făcut-o pentru că i-am permis să o facă. Eu sunt cea care minte. Laşa care se teme prea tare să termine odată cu prefăcătoria.

Nu e vorba doar de problema lentilelor de contact. Nici de clarinet, Clubul ecologiştilor, Organizaţia economiştilor americani de mâine, Clubul de franceză, Clubul de lectură de la prânz, Clubul de ştiinţe, anuarul şcolii sau orice altă activitate pe care am şters-o de pe lista din capul meu, activităţi în care nu mai am de gând să mă implic. E vorba de viaţa mea, de identitatea mea, de sănătatea mea - toate sunt în joc acum.

Seara, când ies din camera mea, îmi impun să nu-mi cer iertare. Pentru că asta îmi vine să fac, cu disperare, îmi doresc fierbinte să mă aprobe, tânjesc după asta. însă trebuie să învăț să mă apăr. Şi trebuie să încep prin a o face în fața lor, doar de la ei mi se trage totul.

Peste o săptămână, port lentile de contact. E prima mea victorie măruntă în lupta de preluare a controlului asupra propriei mele vieţi. Gata cu Minnie-Şoricelul. Gata cu şaradele. Gata cu jocurile copilăreşti.Partea a doua

Clasa a zece

aE surprinzător de uşor să te transformi în alt om.

Mi-am pus lentilele de contact. M-am îmbrăcat în hainele mele noi, nu alea cumpărate cu mama din Kmart. M-am prins în sfârşit cum să-mi aranjez părul, după paisprezece ani de păr vâlvoi şi bentițe. Mi-am lăsat în sfârşit bretonul să crească, în loc să-l țin mai departe la lungimea aia intermediară din ultimii ani. Mi-am făcut găuri în urechi când am fost odată cu Mara la mall, într-un raid de-al nostru de cumpărături, şi mi-am pus nişte pietricele micuțe, care licăresc discret. Mara şi-a mai făcut o gaură în urechi înaintea mea, ca să nu-mi fie frică.

Nu mă machiez cine ştie ce. Doar cât trebuie. Mă dau cu gloss pe buze şi cu rimei. Nu arăt ca o curviştină sau ceva, arăt bine. Normal. Mă îmbrac în blugii mei

normali, la modă, care-mi stau bine. Cu un tricou şi o jachetă simple, care nu-mi maschează formele cu care se pare că m-am ales în sfârşit peste vară. Arăt pur şi simplu ca o fată care a crescut şi e în stare să decidă singură ce face, o fată care începe clasa a zecea şi care nu se mai ascunde.

Îmi pun în picioare sandalele şi mă îndrept spre uşă.

— Dumnezeule! strigă mama trăgându-mă de braţ înainte să apuc să ies. Nu-mi vine să cred ce frumoasă eşti, țipă ea ținându-mă pe loc și admirându-mă.

— Chiar nu-ţi vine?

— Ba îmi vine. Doar că e vorba de altceva aici. Arăţi atât de... de sigură pe tine.

Se uită la mine zâmbind.

— Îţi urez să ai o primă zi de şcoală frumoasă!

Mara vine la şcoală cu Cameron cu maşina. Au reînceput să-şi piardă timpul împreună pe la sfârşitul verii. O aştept pe treptele de la intrarea în şcoală. Lumea se uită la mine în trecere. E bizar. N-am mai fost văzută aşa până acum. Ca un om normal. Îi zâmbesc de probă unei fete pe care n-o cunosc. Un experiment. Nu doar că-mi întoarce zâmbetul, mă mai şi salută.

Văd o altă fată care urcă singură scările. Chiar când mă pregătesc să repet experimentul pe un alt subiect, mă opresc brusc, în timp ce fata mă priveşte, cu ochii ei foarte întunecaţi arzându-i parcă pe fundalul tenului cald, bronzat, cu părul negru lucindu-i în lumina dimineţii.

— Amanda, bună, spun într-un sfârşit, intimidată de prezenţa ei - de ghemul fierbinte din stomac pe care-l simt în prezenţa ei -, de toate

amintirile din trecut, din copilăria noastră comună, cu ea şi Kevin, şi Kevin, şi Kevin, şi Kevin.

„Termină", îi ordon creierului.

Nu o face pe de-a-ntregul, dar măcar o lasă mai uşor, astfel încât reuşesc să zâmbesc în ciuda situaţiei. Pentru că toate lucrurile astea au rămas în trecut, îmi atrag eu atenţia. Nu mai trebuie să mă gândesc niciodată la ele. Şi oricum Amanda n-are nimic de-a face cu povestea asta.

— Cred că am uitat că de-acum înveţi şi tu aici.

Zâmbesc.

Vine mai aproape de mine, atât de aproape, că-mi vine să mă trag înapoi. Apoi îmi spune încet, dar apăsat, printre dinţi:

— Nu trebuie să vorbeşti cu mine.

— Nu, vreau...

— Niciodată, mă întrerupe ea.

— Nu... nu înţeleg.

Clatină încet din cap, de parcă îmi scapă ceva absolut evident, după care îmi aruncă un zâmbet rece şi trece hotărâtă mai departe. Mă întorc şi o urmăresc confuză cum se îndepărtează. însă nu mai apuc să mă întreb ce se-ntâmplă. De cum întorc capul, o văd pe Mara, care-mi strigă „Bună, fată!", urmată de Cameron. Prietena mea mă pupă pe obraz şi-mi şopteşte la ureche:

— Arăţi FE-NO-ME-NAL. Pe bune.

— Bună, Edy, îmi spune Cameron uitându-se undeva în spatele meu.

— Bună, mormăi eu.

Mara se încruntă puţin, dar de-acum s-a obişnuit. Eu şi Cameron n-o să ne împrietenim în veci.

— Super, eşti gata? mă întreabă ea radioasă, cu părul de culoarea merişorului încadrându-i de minune chipul.

Inspir adânc. Apoi expir. Dau din cap că da.

— Haidem, îmi spune ea luându-mă de braţ.

După dirigenţie avem trigonometrie - deja îmi vine să urlu. După trigonometrie avem biologie. Stephen Rein- heiser e şi el la oră. îl simt cum se holbează la mine, cu ochelarii pe nas, proaspăt frezat şi în haine noi-nouţe - se vede că încearcă din greu -, sucindu-şi gâtul spre mine şi rugându-mă parcă să mă uit şi eu la el când vine momentul să ne alegem partenerii de laborator. Mă întorc repede spre fata de lângă mine şi-i zâmbesc, ca pentru a-i spune: „Sunt de gaşcă, sunt normală, deşteaptă, aş fi o parteneră de laborator excelentă." îmi zâmbeşte şi ea. Ne facem semn din cap şi gata. Anul ăsta chiar n-am nevoie să pregătesc încă o lucrare despre Columb cu Stephen Reinheiser. Chiar n-am nevoie de Stephen Reinheiser în noua mea viaţă. Cum sună clopoţelul, sunt gata s-o şterg. Pentru că ştiu că de-abia aşteaptă să mă salute şi să mă întrebe ce-am făcut vara asta.

O iau repede pe coridor, spre sala de studiu, unde n-am mai fost niciodată. N-am mai avut nicio pauză de studiu individual până acum, mereu mergeam la repetiţiile orchestrei. Aveam mereu cursuri, practică şi repetiţii de tot felul. Niciun pic de timp liber. în timp ce merg, le tot zâmbesc oamenilor. Majoritatea îmi zâmbesc şi ei. Parcă am observat şi câţiva tipi zâmbindu-mi înainte să le zâmbesc eu. Nu, chiar n-am nevoie de un Stephen Reinheiser care să mă tragă în jos anul ăsta.

în timp ce plutesc parcă mai departe, aud pe cineva strigându-mă. Mă opresc şi mă întorc. E domnul Krause, profesorul de muzică. Dintr-odată simt iarăşi apăsarea gravitaţiei.

— Edy, mă bucur că am dat de tine. Chiar m-am mirat când nu ţi-am văzut numele pe lista celor înscrişi anul ăsta. Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, părând aproape necăjit că l-am lăsat baltă.

— A, da. Păi... îmi caut eu cuvintele. Am fost atâta timp în orchestră. Anul ăsta am vrut pur şi simplu să-mi diversific interesele, cred. Să încerc lucruri noi, îi spun.

Se uită mai departe la mine de parcă tot nu prea pricepe. Aşa că îl supun experimentului cu zâmbetul. Dintr-odată pare mai îmbunat. încuviinţează din cap.

— Păi, cred că pot înţelege asta.

Fix atunci sună clopoţelul. Dau să-i spun c-o să întârzii, însă mă opreşte.

— Nu-ţi face griji, îţi dau un bilet drept scuză că ai întârziat.

în timp ce se semnează pe hârtie, îmi spune:

— O să ne lipseşti. Eşti bine-venită oricând, să ştii.

— Mulţumesc, domnule Krause, îi spun zâmbindu-i iar.

îmi zâmbeşte şi el.

Se pare că aşa merg treburile pe lumea asta. Nu-mi vine să cred că mi-a luat atâta să mă prind. în timp ce o iau spre sala de studiu, mă întreb dacă mai ştiu şi alţii ce ştiu eu. De fapt, e simplu. Nu trebuie decât să te porţi ca un om normal, fără probleme, iar oamenii o să te trateze ca atare.

Sosesc cu întârziere în noua mea sală de studiu. Se aude un murmur surd. Ceea ce e bine. Nu prea

reuşesc să învăţ în linişte deplină. Mă duc la catedră, să înmânez biletul care îmi motivează întârzierea.

Apoi îmi caut un loc liber în timp ce mă strecor printre bănci. îl văd pe tipul ăla, Numărul 12. Stă în spate, într-o margine a unui grup de sportivi, cu geaca lui cu numărul 12. Nu e niciun scaun liber nicăieri. Mă cam apucă panica când observ tot mai mulţi ochi uitându-se la mine; mi-e teamă să nu vadă că, sub masca hainelor, coafurii, machiajului şi corpului noi-nouţe, poate nu sunt tocmai normală şi iară griji. O iau pe următorul interval, când aud o voce:

— E un loc aici, în spate.

Mă întorc. E Numărul 12. Ia un teanc de cărţi de pe banca vecină şi apoi mă priveşte. Nu pot să nu mă uit în spate, să mă asigur că cu mine vorbeşte. Anul trecut tipul ăsta m-a ignorat cu atâta desăvârşire, că era să mă rănească serios. Acum îşi aţinteşte degetul asupra mea şi şopteşte „tu", zâmbindu-mi dintr-un colţ al gurii.

O iau încet spre el, întrebându-mă vag dacă nu cumva îmi coace vreo farsă bolnavă, atrăgându-mă pe teren necunoscut ca să mă umilească, să-mi arunce cocoloaşe de hârtie molfăită în păr sau mai ştiu eu ce. Mă aşez cu prudenţă pe scaun, încercând să-mi scot fără zgomot caietul, pixul şi agenda. Deschid agenda la ziua de azi şi îmi notez: „Zâmbeşte".

— Hmm, îşi drege cam zgomotos glasul Numărul 12 lângă mine.

Trasez mai departe literele cu pixul, împodobindu-le cu modele pe margini, până aproape că nu se mai văd. Mă gândesc dacă să-mi scot tema la trigonometrie, însă asta n-ar face decât să mă deprime,

iar în momentul ăsta chiar mă simt bine, aproape normal.
— Hmmm, face iar Numărul 12.
îi întorc spatele cu totul.
— Hmm, face iar. Hm!
Ridic privirea, poate s-a înecat cu ceva. Stă întors cu faţa spre mine şi zâmbeşte.
— A, fac eu, fără să ştiu ce să mai zic. Ce? șoptesc. Poate mi-o fi zis ceva şi n-am fost atentă.
— Ce? repetă el.
— A. Ai zis ceva?
— Nu.
— A, bine.
Dau să-mi văd mai departe de mâzgălit.
— Adică n-am zis nimic, îmi şopteşte el.
Mă uit la el. Se apleacă spre mine. Aşa că mă aplec şi eu un pic spre el, ciulind bine urechea. Atunci îi văd ochii. Sunt de un căprui intens, atât de profund, că-mi vine să mă pierd cu totul în ei.
— Ce? întreb iar.
începe să râdă - cam tare. Tovarăşii lui sportivi se întorc şi se uită câteva clipe la mine, apoi îşi văd mai departe de ale lor.
— Am zis că n-am zis nimic. încercam doar să te fac atentă la mine.
— A, zic și mă opresc. De ce?
— Nu ştiu, răspunde el dând din umeri. Ca să te salut.
— A. Salut? îi zic eu întrebător, pentru că nu înţeleg deloc ce se petrece.

Salut, spune el râzând

.Mă uit în agendă. Cuvântul „Zâmbeşte" îmi sare în ochi dintre mâzgălituri. Aşa că mă uit la el şi-i arunc zâmbetul care m-a tot ajutat până acum. Se apropie mai mult de mine, cu tot cu pupitru, care scârţâie pe podea, atrăgându-le iar atenţia amicilor lui.

— Ei, îmi şopteşte el. Eşti nouă?

— Nouă? repet eu.

— Ai venit aici anul ăsta? mă întreabă el.

— Nu.

— Pe bune?

încuviinţez din cap.

— A. Uau, OK.

Mă priveşte atent, aplecându-şi un pic capul într-o parte, de parcă nu prea mă crede.

Atunci îmi dau seama că habar n-are cine sunt. Habar n-are că sunt fata pe care era să o doboare la podea, anul trecut, pe coridor. Habar n-are că m-a luat de braţ şi m-a întrebat dacă sunt bine. Habar n-are că am existat până acum. Cumva, asta îmi dă o senzaţie tare plăcută. Zâmbesc iar.

îmi zâmbeşte şi el.

— Cum te cheamă?

— E... den.

Era să zic Edy, dar mă opresc la timp.

— Eden, repet eu mai clar.

Pentru că tipul ăsta mă poate lua drept oricine vreau. Chiar pot să fiu o persoană cu totul nouă. Pentru că nu ştie altceva despre mine.

— Eden? spune el.

Brusc, mi se pare cel mai frumos nume din lume.

— Da, zic eu zâmbind.

Scotocesc prin grămada de informaţii disparate pe care le deţin, după toate micile chestii pe care le ştiu despre

el. Cum îl cheamă, că e în a douăşpea, că e un jucător vedetă în echipa de baschet şi că a ieşit cu diverse majorete. Un adevărat sportiv, cum ar veni. Sigur că ştiu cine e, n-am cum să nu ştiu. I-am auzit numele în comunicatele matinale ale şcolii - e căpitanul echipei masculine care a învins nu ştiu ce altă echipă sau a înscris nu ştiu câte puncte în repriza nu ştiu care din partida din seara precedentă împotriva nu ştiu cui, aşa că am reţinut despre cine e vorba. Dar e cumva altfel să stau acum lângă el.

Ni se întâlnesc privirile. Mă uit fix la el. îmi feresc privirea zicându-mi: Ciocolată. Cu asta seamănă ochii lui. Ridic iar ochii. Sunt de culoarea ciocolatei amărui. Atunci îmi dau seama că toate frânturile alea întâmplătoare de informaţii nu ajută cu nimic când te afli atât de aproape de el. Când un băiat ca el se uită la tine în felul în care se uită el la mine.

— Josh, spune el.

După care face un lucru absolut... nebunesc. Se apleacă peste intervalul dintre bănci şi-mi întinde mâna ca să i-o strâng. Mi se pare un gest oarecum caraghios, dar îi întind şi eu mâna. Are pielea caldă, în ton cu vocea, ochii şi râsul. Rămânem aşa, strângându-ne mâinile o veşnicie, însă el doar zâmbeşte mai departe, ca şi cum totul ar fi perfect normal.

Dar apoi clopoţelul sună violent. îi dau drumul la mână, revenind brusc în lumea în care mai există şi altceva pe lângă ochii ciocolatii ai tipului ăstuia. îmi strâng repede lucrurile ca să ies, pentru că habar n-am ce-a fost asta, ce e asta. Habar n-am dacă să mă tem sau să mă entuziasmez. Nici nu îndrăznesc să întorc capul spre el. O iau grăbită spre uşă.

A doua zi parcă totul se învârte în jurul pregătirilor pentru pauza de studiu individual, deşi ştiu că e cel mai puţin important moment al zilei. Mai bine mi-aş face griji pentru lucrarea la trigonometrie de săptămâna viitoare şi pentru actuala şi totala mea incapacitate de a mânui un calculator de buzunar. Nu-mi dau seama dacă mă preocupă atâta faptul că o să-l văd iar pe Josh pentru că mi-e groază de acel moment, sau pentru că de-abia aştept. Sau şi, şi, cumva.

Când ajung în sală, el stă deja lângă prietenii lui. Rămân în prag, nehotărâtă. Nu pot să mă duc la el şi să mă aşez pur şi simplu. Dar dacă mă aşez în altă parte, nu vreau să pară că nu vreau să stau iar lângă el. Râde discutând cu tipul din faţa lui, care gesticulează animat întors în scaun.

Dar apoi sună de intrare. încă mai intră elevi, făcân- du-şi loc pe lângă mine - le stau în cale. Inima îmi bate din ce în ce mai tare, tot încercând să mă hotărăsc. Ce bine ar fi să se uite spre mine şi să-mi facă semn să mă aşez iar lângă el! Dar nu e atent. Nu mă vede. Probabil nici nu mă mai ţine minte de ieri.

— Gata, luaţi loc! strigă profesorul.

Aşa că mă strecor pe scaunul de lângă uşă. Nu-mi iau ochii din ceafa băiatului din faţa mea cât face profesorul prezenţa. Sunt cea mai mare laşă din lumea asta.

— Eden McCrorey?

Ridic braţul, dar profул nu mă vede.

— Eden McCrorey? repetă el mai tare.

— Prezent, îi strig.

Nu mă pot abţine să nu mă uit spre colţul din spate al clasei, unde stă el. Se uită la mine. Mă întorc repede.

După ce face profesorul prezenţa, mă duc repede la el să-mi semneze biletul ca să pot ajunge la bibliotecă. Când o iau spre uşă, Josh îmi face cu mâna, arătându-mi cu degetul mare banca vecină goală. Mă apropii, iar el gesticulează spre mine. îmi vine s-o iau la goană. însă îmi amintesc că trebuie să zâmbesc şi să mă port normal, aşa că mă duc la el. Prietenii lui se întorc spre mine - par să mă cântărească din priviri, să-mi caute defectele.

— Bună, Eden, ţi-am păstrat loc, îmi spune el încet.

— A. Păi, mersi. Dar trebuie să mă duc la bibliotecă.

Pare dezamăgit.

— Pe mâine atunci, spune el ridicând nonşalant din umeri.

— Sigur.

Apoi se uită în sus la mine cu zâmbetul ăla al lui, şi simt cum mă urmăreşte cu privirea în timp ce ies. De-abia dacă pot să respir. îmi simt inima fragilă, bătându-mi tare, prea tare.

Intru pe uşile bibliotecii şi pornesc fără zgomot spre biroul ei. O văd aşezată la masă, cu nişte hârtii în faţă. Ciocănesc uşor.

— Eden, intră! îmi spune ea zâmbind cu căldură.

Mă aşez pe un scaun.

— Bună, domnişoară Sullivan.

— Ei, cu ce ocazie pe la mine?

— Am vrut doar să vă salut.

Aveam nevoie de un loc unde să mă ascund. Din nou.

Foarte drăguţ din
partea ta. Mulţumesc,
Eden

.Urmează o pauză, o mică tăcere care se tot prelungeşte. Din fericire, găseşte ea ceva de zis.

— Ştii, tocmai mă gândeam la anul trecut. Ţin minte că la început te-ai oferit voluntară, nu-i aşa?

— A, da, aşa e.

Aproape uitasem asta.

— Păi, ar mai fi câteva locuri libere... dacă eşti interesată, sigur.

— Serios? Da. Adică da, sunt. Absolut!

— Bine. Când eşti liberă? mă întreabă ea deschizând orarul de pe calculatorul ei.

— Acum, cred. Am pauză de studiu individual, după care urmează cea de prânz, aşa că pot să fiu aici şi la a treia şi a patra oră. Asta dacă aveţi nevoie de mine. Dacă aveţi nevoie de o mână de ajutor.

— Păi, am nevoie de o mână de ajutor, dar pe tine te vreau, îmi spune ea răspicat, urmărind cu degetul dreptunghiurile orarului. Bun! Avem noroc, se pare că e numai bine aşa!

— Super. Când doriţi să încep?

— Chiar acum, spune ea desfacându-şi larg braţele, de parcă m-ar întâmpina oficial.

Domnişoara Sullivan îmi explică procedura, îmi arată cum să utilizez baza de date şi cum să găsesc cărţile la raft. Mă urmăreşte în timp ce mă ocup de primul client.

— Te descurci de minune! îmi spune ea.

îi zâmbesc şi eu, nu cu zâmbetul cel nou, ci cu zâmbetul meu adevărat. Mă bucur să mă aflu iar în preajma ei - cu ea mă simt de parcă aş fi cu adevărat un om normal. De parcă totul chiar o să fie bine.

Ieri mi s-a întâmplat ceva super-ciudat, îi spun Marei când o luăm spre casă după ore.

— Oo, ce anume? mă întreabă ea entuziasmată.

— Ei, îl știi pe tipul ăsta, Josh Miller? Un baschetbalist din a douășpea?

— Normal.

— Da. Normal. Ei bine, a vorbit cu mine. A vorbit pe bune. Aproape de parcă... nu știu. Nu, lasă. E o prostie.

— Nu, ce-i? Trebuie să-mi spui, m-ai făcut curioasă!

— OK. Oricum, crede-mă, știu perfect cât de stupid o să sune, o avertizez eu.

— Of, Doamne, zi odată! insistă ea râzând.

— Păi, știi doar că nu mai sunt în orchestră. Ei bine, m-au repartizat într-o sală de studiu. Unde e el, Josh, și mi-a eliberat locul de lângă el, să mă așez acolo. După care a tot încercat să intre-n vorbă cu mine, de parcă ar fi... interesat.

Mă aștept să izbucnească în râs, însă ea doar continuă să mă privească.

— Interesat de mine, adică, o lămuresc eu.

— Bun, întâi și întâi, de ce ai crezut c-o să mi se pară o prostie? Iar în al doilea rând... IUHUU! țipă ea țopăind fix în mijlocul străzii. DAAAAA!

— Aoleu, termină! Ești nebună! îi strig.

Dar râdem amândouă fără să ne putem controla.

— Și apoi ce s-a întâmplat? mă întreabă ea când se mai potolește și-și trage sufletul.

— Cum adică? Nimic. Trebuia să se mai întâmple ceva?

— Vreau să zic, cum a rămas? Ce ți-a spus mai exact?

— Mi-a zis c-o să-mi păstreze un loc mâine.

— Perfect! strigă ea. Atunci, mâine o să...

— Stai așa, o întrerup eu. Mâine n-o să mă duc, de fapt.

— De ce?

— Păi, m-am oferit voluntară la bibliotecă în timpul acelei ore, recunosc eu.

Mara mă privește fix, fără să clipească, cu zâmbetul ștergându-i-se de pe față.

— Scuze, te-ai lovit cumva la cap?

— Crezi că mai bine rămâneam în sala de studiu?

— Clar! strigă ea. Sigur că da, Edy. Nu s-a prins nimic de tine astă-vară?

Mă gândesc câteva minute, în timp ce mergem mai departe. Mara tot pufăie exasperată și se uită la mine clătinând din cap și oftând din când în când.

— Of, Edy.

— Ai dreptate, îi spun când ajungem la colțul unde ne despărțim. Ai mare dreptate. Habar n-am de ce am făcut asta. Cred că mi s-a făcut frică.

— De ce să ți se facă frică? Doar e Joshua Miller, e grozav că s-a întâmplat așa ceva, Edy.

Ridic pur și simplu din umeri. Pentru că nu pot să-i zic la ce m-am referit. Și știu că nu m-ar înțelege nici dacă aș putea să-i zic.

petrec timp cu domnișoara Sullivan. Aproape am uitat de Josh Miller și de locul pe care-l ține pentru mine. Am uitat tot, mai puțin ochii lui.

în ungherul ăsta de lume mă simt bine, în siguranță. Parcă aș lua o mică pauză de la viața mea. Nu-mi ia mult să-mi dau seama că-mi place să așez cărțile pe rafturi și să pun totul în ordine. Aici fiecare lucru își are locul - totul e clar. Aici nu trebuie să mă întreb cine sunt și dacă sunt cum trebuie. Nu mă deranjează nimeni, nici măcar propriile mele gânduri.

— Greu mai dă omul de tine, știi? spune cineva, din- tr-odată foarte aproape de mine.

Mă întorc. Mai că nu-mi vine să cred. El e. Josh. Se uită la mine cu ochii ăia ai lui. Se reazemă de raft şi îmi zâmbeşte. Nu mi-am dat seama ce înalt e când am stat unul lângă altul în bancă, iar atunci, pe coridor, cred că eram prea dusă ca să-mi dau seama de ceva. De exemplu, cât de irezistibil arată aşa, stând în picioare. Suntem atât de aproape unul de altul, ascunşi de ochii lumii, în ungherul ăsta liniştit; de parcă numai noi am fi pe lumea asta. Nu mă pot abţine să nu fac un pas spre el, mă atrage ca un magnet, îmi vine să mă apropii mai mult.

— M-ai căutat? îl întreb.

ucrez la bibliotecă de o săptămână. îmi place să

L

— Păi, ţi-am tot ţinut locul, începea lumea să se uite ciudat la mine.

îmi zâmbeşte iar, ridicând un colţ al gurii, cum îi e obiceiul.

— Am ajuns să cred că nu te mai întorci, spune el ui- tându-se prin bibliotecă, apoi la teancul de cărţi din mâinile mele. Cred că nu m-am înşelat, nu?

— N-am crezut că vorbeşti serios.

Mâinile mi se încleştează pe cărţi şi inima începe să-mi bată mai tare.

— Oare de ce nu mă ia nimeni în serios? întreabă el râzând.

Poate pentru că arăţi cum arăţi, îmi vine să-i zic. Poate pentru că ai tot timpul zâmbetul ăla cuceritor pe faţă. Poate nu vrea nimeni să te ia în serios pentru că asta ar însemna că eşti un tip în carne şi oase. Nu doar Numărul 12. Dar poate lucrurile astea sunt valabile doar pentru mine.

— Nu ştiu, îi răspund până la urmă.

— Păi, am vorbit serios.

Rămânem uitându-ne unul la altul.

— Nu-ți place de mine sau ce? spune el într-un sfârșit, înclinând bănuitor din cap.

— Nu, răspund repede. Adică nu e că nu. Adică da. Adică nu e că nu te plac.

— Bine. Cred, spune el râzând. Bun, cu asta ne-am lămurit. Acum, mă întrebam dacă vrei să ne vedem cândva?

— Ca să ce?

Ca să ce? repetă el şi zâmbeşte iar cu zâmbetul ăla al lui. Habar n-am, am putea să dăm iama în nişte bancomate, să comitem nişte acte de vandalism, să furăm nişte identităţi, după care să pornim spre graniţă. Ca să transportăm nişte substanţe ilegale, desigur, spune râzând. Sau, dacă avem chef de ceva şi mai nebunesc, am putea să mergem la un film. Poate chiar să mâncăm ceva la un restaurant.Zâmbesc fără să vreau.

— Ce zici, da?

— Nu ştiu, îi spun. Poate.

Dintr-odată se uită mai serios la mine.

— Ce e, ai cumva prieten?

— Nu.

Rămânem amândoi tăcuţi.

— Bine, spune el în cele din urmă răsuflând adânc. Păi, îmi zici tu atunci.

în timp ce mă uit cum se îndepărtează, Doamne, cât îmi doresc să fi zis da şi gata! Ies dintre rafturi, încercând să-l prind din urmă. Dar tocmai când dispare pe uşă, o văd pe Amanda lângă un raft, pipăind distrată cotoarele cărţilor. Se uită când înspre mine, când înspre Josh. De data asta mă uit urât la ea. Amanda ia o carte şi se apucă s-o frunzărească la întâmplare, făcându-se

că nu mă vede. Întinsă în iarba de la marginea

terenurilor de tenis, culeg păpădii albe şi pufoase, suflându-le distrată seminţele micuţe în vânt. E aproape octombrie, azi e probabil una dintre ultimele zile cu adevărat frumoase pe anul ăsta. E răcoare, însă razele soarelui încălzesc atât de plăcut, încât nici nu se mai simte frigul. Vreau să trag aer în piept şi să-l ţin la nesfârşit în plămâni.

Mara a rămas după cursuri cu Cameron, lucrează la un proiect pentru ora de artă. Aş putea să plec acasă, cred, dar chiar n-am niciun chef să fac asta. Așa că o aştept, nu contează dacă vrea sau nu.

— Sper că-ţi pui o dorinţă de câte ori faci asta, aud pe cineva strigându-mi din spate.

Mă întorc, punându-mi mâna streaşină la ochi. în faţa mea se profilează pe cerul roz-portocaliu de pe fundal silueta unui băiat. E înalt, poartă tricou, şort şi o genunchieră şi are o geantă și-o sticlă de apă în mâini. Pe cap are o șapcă neagră, veche, ponosită, care îi maschează chipul, însă când se apropie, trăsăturile încep să i se distingă mai bine.

— Altfel nu faci decât să semeni bălării, încheie el.

îmi dreg glasul, încercând să-mi iau un ton cât mai normal.

— Mereu apari pe nesimțite lângă mine, spun.

— Nu chiar mereu, s-a întâmplat de două ori, zâmbeşte el.

Au trecut aproape două săptămâni de când ne-am văzut la bibliotecă. Mă mir că mai vorbeşte cu mine. Eram convinsă că am ratat șansa.

— Ei, ce dorinţă ţi-ai pus? mă întreabă el scoţându-şi şapca și așezându-se pe jos, lângă mine, iară să mai aştepte să-l invit.

Are obrajii roşii şi părul ud. Ochii îi sunt vag sticloşi şi pare extenuat. Ţin minte că şi frate-meu arăta așa când venea acasă de la antrenament.

Mă gândesc o clipă ce să răspund, privindu-l cum se instalează lângă mine.

— Nu-mi pun dorințe, mă hotărăsc eu.

Oricum, nu dorințe pe care să mi le îndeplinească zânele albe și vaporoase suflate încolo și încoace de curenții aerului. Pare dezamăgit - nu am urmat regulile jocului. Trebuia să inventez ceva drăgălaș pe care să mi-l doresc mai mult decât orice pe lume. După care el trebuia să-mi servească o ditamai gogoașa - despre toate modurile în care ar putea să-mi îndeplinească dorința aia. Sigur că n-are cum. Şi nici eu nu m-aş învoi. Aşa că flecare își vede de ale lui.

— Toată lumea își pune dorințe, insistă el.

— Eu nu-mi pun.

Aş părea mult mai dură cu o ţigară înfiptă în colţul gurii. Nu te pune cu mine - cam asta e impresia pe care vreau să i-o las. Nu sunt nici naivă, nici proastă. De fapt, nici măcar nu sunt o fată drăguţă.

Acum pare dezumflat rău de tot. Pare să-și dorească în gând, suflând într-o buruiană, să nu se fi aşezat deloc lângă mine. Nu spune nimic, doar se uită în gol, la lumea care nu mai e aici ca să-l salveze.

— Ei, bine... încep eu și observ cu coada ochiului că Josh a renunţat să mai caute o vestă de salvare și s-a întors cu fața spre mine. Chiar dacă mi-aş fi pus o dorinţă, nu că aş fi făcut aşa ceva, tot nu ţi-aş spune despre ce e vorba.

Mă uit pe furiș la el. Zâmbeşte larg. E un tip drăguţ şi o ştie. Razele soarelui filtrate prin irişii lui creează forme caleidoscopice în nuanţe de caramel şi mahon, ascunse în spatele acelui ciocolatiu. Trebuie să mă silesc să-mi iau privirea de la el. Se dă un pic mai spre mine. îmi simt inima bătându-mi mai tare.

— Pentru că așa n-o să ți se mai îndeplinească, nu? mă întreabă el.

— Exact, încuviințez eu.

— Bine, dar chiar se îndeplinesc vreodată, fíe şi dacă nu spui nimănui?

Interesantă tactică - face apel la cinismul meu. E bun.

— Bine zis, recunosc eu.

Văd cum i se învârt rotiţele când se uită la mine, în timp ce decide cum să atace, ce mişcare să execute ca să câştige, să mă învingă.

— Ştii, am făcut odată un proiect despre ciclul de viaţă al păpădiilor, îmi spune el arătând spre tulpina acum golaşă din mâna mea. Cred că prin clasa a doua.

Nu cred că partea asta e în scenariu. îmi storc creierii. Nu, chiar nu ştiu cum să răspund la aşa ceva. întinde mâna în spate şi culege ceva - aud cum pârâie tulpina subţire. Eu doar dau din picior, lovind încet o buruiană galbenă.

— Ei, ştii că la început sunt galbene? Iar după ce se scutură petalele, rămâne puful ăla alb, care împrăştie seminţele în aer? întreabă el cercetând păpădia pe care a smuls-o din pământ.

încuviinţez din cap.

— Ia uite, aste e... cumva între, spune ţinându-mi-o în faţa ochilor, ca să văd mai bine. Petalele galbene s-au scuturat, începe să iasă albul la suprafaţă, numai că puful nu e încă destul de uşor ca să zboare.

Suflă în păpădie, dar nu se întâmplă nimic.

Stăm atât de aproape, că-i simt respiraţia pe piele, îi simt căldura corpului. Mă priveşte drept în ochi, aşteptându-mi reacţia. însă, absorbită de respiraţia, căldura şi ochii lui, nu prea mai reuşesc nici să gândesc, nici să vorbesc, şi nici măcar să înţeleg

altceva în afara respirației, căldurii şi ochilor lui. într-un final, îmi impun să-mi întorc privirea.

— în fine, continuă el văzând că nu zic nimic. Sunt destul de rare; pentru proiectul meu a trebuit să găsesc câte o păpădie aflată în fiecare etapă a creşterii ei. N-o să-ți vină să crezi cât de rare sunt păpădiile de felul ăsta.

Mă silesc să-l privesc iar în ochi, însă nu rezist prea mult, aşa că mă concentrez iar asupra păpădiei.

— Mă rog, poate că nu e aşa de interesant...

Rămâne cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu păpădia atârnându-i între degete.

Zâmbesc. De fapt, mi s-a părut oarecum interesant, dar n-am de gând să-i spun.

— E o zi frumoasă, zice el ridicând ochii spre cer.

— Da, încuviințez eu.

— Da, oftează el.

îmi pare rău pentru el, probabil se pricepe de minune să flecărească cu fetele. Nu e vina lui.

— Ei, şi cum de mai eşti prin zonă? mă întreabă nu după multă vreme, când tăcerea devine insuportabilă.

— Aştept o prietenă. Tu?

— Aştept să vină cineva să mă ia - tocmai am ieşit de la antrenament.

— Te-ai rănit sau ceva? îl întreb arătând spre genunchiul bandajat.

— Nu, mă mai doare uneori. Nimic grav, spune el zâm- bindu-mi lent, cu ochii în ochii mei.

— A.

încuviințez ferindu-mi privirea, atentă să nu par că-mi fac griji pentru el sau că am vreo grijă pe lumea asta, de fapt.

— Ei, face el învârtind fără astâmpăr păpădia între degetul mare şi arătător. Mă ţii în suspans, ştii doar, nu?

— A, repet eu. Scuze.

— Atunci să înţeleg că răspunsul e nu? mă întreabă încă zâmbitor. Nu-i nimic. Numai că aş vrea să nu mă mai simt ca un idiot, spune el râzând.

îmi vine să râd auzind că tocmai el se simte ca un idiot. Aş vrea să-i explic cumva că îmi vine să spun şi nu, şi da în egală măsură.

— Nu, nu-i asta. Doar că...

Dar nu sunt în stare să-mi duc fraza la capăt pentru că nici eu nu înţeleg prea bine sentimentul.

— Doar că...?

— Nu ştiu, bâigui eu.

După expresia gurii lui, îmi dau seama că e nedumerit, nu ştie dacă să zâmbească sau să se încrunte.

— Te porţi dinadins aşa? Chiar nu-mi dau seama.

— Cum mă port?

— Te joci cu mine - nu vrei să-mi răspunzi clar.

— Nu, chiar deloc. Jur.

încruntă din sprâncene, iar în mijlocul frunţii îi apare o linie verticală. Se uită scrutător la mine.

— Hai s-o lăsăm baltă, spune el în cele din urmă. Cred că pur şi simplu nu reuşesc să te înţeleg, zice şi zâmbeşte stângaci, trist, dând din mână. Pe bune, hai s-o lăsăm aşa.

— Da, mă aud dintr-odată zicând.

Pentru că poate că mi se oferă o şansă - o a doua şansă - de a fi iniţiată în toată povestea asta cu relaţiile.

— Stai, deci da? spune privindu-mă atent, cu ochii lumi- nându-se. Adică răspunsul e da?

— Da, repet eu trăgând aer în piept.

— în sfârşit! strigă el râzând, ridicând braţele spre cer. Eşti liberă mâine-seară?

— Cred că da.

înainte să mai spună ceva, o maşină trage pe dreapta la celălalt capăt al terenului - un automobil bleumarin care seamănă cu un dric, clar o maşină de om mare.

— La naiba, a venit să mă ia. Poftim, zice şi-mi ia mâna într-a lui.

— Stai, zic trăgându-mi mâna. Ce faci?

— Stai puţin, râde el. Hai că nu mori. Relaxează-te, îmi spune cu vocea lui mătăsoasă şi cuceritoare cu care dă probabil pe spate fetele.

îmi descleştează degetele şi îmi pune ceva în palmă.

Mă uit în jos. E păpădia în stadiul intermediar.

Se ridică şi-şi ia geanta.

— Hai să ne vedem aici după ore, bine?

încuviinţez.

— Super, zâmbeşte el. Bun.

Se urcă în dricul condus de o femeie, care bănuiesc că e mama lui. Femeia face cu mâna în direcţia mea. Mă întorc să mă uit în spate. Dar mie îmi face cu mâna, îmi dau seama când îl văd pe Josh vizibil jenat pe scaunul din dreapta. Ridic braţul şi o salut.

— Nu vrea s-o lăsăm undeva? o aud prin geamul deschis al portierei cum îl întreabă.

Josh îi spune fie „Nu vrea", fie „Haida", nu-mi dau seama exact.

După ce maşina se îndepărtează, îmi scot agenda şi o deschid la paginile de săptămâna asta. Apoi aşez cu grijă planta pufoasă şi albă între ele şi o închid încet.

Dinspre terenurile de tenis aud ceva mişcare. Când mă uit în spate, nu-mi vine a crede ochilor. E Amanda. Stă

cu degetele vârâte în ochiurile gardului de sârmă şi se holbează la mine.

— Hei! îi strig eu.

Dar ea se întoarce să plece.

— Hei!

Mă ridic şi o iau la fugă spre poarta din gardul terenului.

— Ce cauţi tu aici? îi strig ajungând-o repede din urmă. Mă spionezi?

— Nu. Pot să stau unde am chef.

îşi încrucişează braţele pe piept şi mă măsoară din cap până-n picioare, mina schimbându-i-se treptat şi buza de sus încreţindu-i-se într-o expresie de dezgust.

— Ce-ar fi să-ţi vezi de-ale tale, Mandy? spun şi o iau din loc, dar apoi mă întorc iar spre ea, luându-mi inima în dinţi. Ia stai, de fapt ce ai cu mine?

— N-am nimic cu tine, îmi răspunde ea.

— Mie mi se pare că ai.

îmi încrucişez şi eu braţele pe piept, încercând să mă calmez şi să par la fel de impunătoare pe cât reuşeşte ea cumva să pară. Amanda se apropie de mine, ca atunci, pe treptele şcolii. Dacă n-aş cunoaşte-o, aş zice că e gata să mă lovească.

— Nu mă cheamă Mandy, mârâie ea.

Şi cu asta porneşte călcând apăsat, traversând terenurile de tenis

.Noaptea de-abia reuşesc să dorm. Mă scol devreme şi încep să mă pregătesc. Le-am luat-o până şi alor mei înainte. Când ajung la şcoală, e pustiu. Dinspre cancelarie se simte mirosul greu de cafea ieftină, însă nu se vede absolut nimeni prin preajmă. Intru într-o toaletă de la parter şi deschid fereastra, ca să fumez pe furiş o ţigară, până nu apare altcineva.

încerc cât pot să mă adun. îmi e atât de groază de întâlnirea de mai încolo cu el, că de-abia reuşesc să mă concentrez. Mă gândesc dacă n-aş face mai bine să cer învoire azi pe caz de boală. Ar fi o scuză numai bună. Numai că îmi doresc sincer să-l văd mai încolo.

Aud pe cineva venind. Arunc ţigara şi închid bine fereastra. La ora asta matinală sigur e o profesoară. Mă ascund repede într-o cabină şi mă încui acolo. Apoi mă urc pe vasul de toaletă şi aştept ţinându-mi respiraţia.

Uşa se deschide scârţâind şi se aud două voci şoptind disperate:

— Haide, grăbeşte-te. încuie-o, încuie-o mai repede.

— Gata, l-am găsit. Poftim.

— Hai odată! Hai odată! şoptesc ele întretăiat.

Entuziasmul lor frenetic îmi trezeşte curiozitatea. Mă mişc cu grijă, ca să trag cu ochiul prin spaţiul dintre uşă şi peretele cabinei, fără să fac niciun zgomot. Atunci o văd - e Amanda. Nu mai scap de ea de la o vreme.

— Bun, ia-l, îi spune ea unei alte fete - tot din a noua, o știu din vedere, fața ei are mereu o expresie arțăgoasă - și îi întinde un marker.

— Bun, ce vrei să scriem până la urmă? o întreabă Arțăgoasa uitându-se la perete.

— Știi tu, curvă, târfă, știoarfă, cățea, ce-o fi. Oricare variantă e adevărată, așa că scrie ce vrei, îi spune Amanda.

Se apropie de peretele toaletei înarmate cu două markere cu vârf gros, din cele care nu se șterg. Amanda scrie prima. Vârful buretos al markerului scârțâie pe faianța murdară, de un roz pal, în timp ce scrie cu grijă, sub ochii mei:

et>€N MCCROR.6V e 0 CvfcVfl

Nu-mi vine să cred. De-abia dacă mai respir.

Apoi se duce și Arțăgoasa lângă ea și adaugă, cu o mică săgeată, după CURVĂ, cu un scris apăsat, care îmi face greață:

SCMLbOA&ft ŞI SvPefc-N6fcl/ŞINAf Ă

— Cum ți se pare? o întreabă ea pe Amanda zâmbind.

— Perfect.

— Și ia zi, de ce e o curvă scârboasă și super-nerușinată? râde ea.

— Crede-mă, e și gata, spune Amanda în timp ce amândouă își admiră opera. Plus că ieri după ore și-a tras-o practic cu un tip lângă terenurile de tenis! minte ea.

îmi duc mâna la gură. Chiar mă văd în stare s-o omor, s-o arunc pe fereastră. Să urlu la ea cât mă țin plămânii. Doar că am înlemnit locului.

— Vai, ce grețos! exclamă Arțăgoasa.

— Da, absolut, îi dă Amanda dreptate. Bun, hai că nu prea mai avem timp.

După care pleacă. Le las să plece. Dar tot nu reuşesc să mă urnesc din loc. Sunt înlemnită - stau cocoţată pe vine pe vasul de toaletă, cu mâna acoperindu-mi gura în continuare căscată.

Nu ştiu cât îmi ia să mă dezmeticesc. Deschid uşa cabinei şi mă apropii de perete, uitându-mă uluită la el. Ating cu degetele cuvintele pline de ură, scrise cu tuş negru. Aud o voce pe hol. Cineva trânteşte uşa unui dulap. începe să vină lumea. Scot un teanc de şervețele de hârtie din suport şi le înmoi în apă şi săpun lichid. Apoi mă duc la perete şi mă apuc să frec din greu cuvintele, apăsând cât pot de tare, până când nici nu mai pot să respir, până când mă apucă plânsul. Mă uit la perete. Cuvintele sunt tot acolo. Neatinse parcă. Las să-mi cadă din mână şervețelele înmuiate. îmi încleştez pumnii, înfigându-mi unghiile în carnea palmei - îmi vine să dau cu pumnii în perete, îmi vine să trag pumni la nimereală.

Chiar atunci intră trei fete drăguțe şi populare din a douăşpea, vorbind între ele. Se aliniază în fața oglinzii.

Mă întorc cu spatele la ele, ştergându-mi lacrimile. Apoi mă duc la chiuvetă să mă spăl pe mâini de resturile de hârtie udă.

— Aoleu! strigă una dintre fete.

Mă uit repede la ea.

— Cineva a fost tare rea, spune ea arătând spre perete cu periuța de aplicat rimelul.

Izbucnesc toate în râs. îmi simt inima ca o pasăre în colivia pieptului. Se izbeşte sălbatic cu aripile de gratiile de os. Tare-mi mai vine s-o dau pe frumuşica asta cu capul de oglindă.

— Dar cine mai e şi Eden McCrorey asta? întreabă o alta.

— Cică e o curvă, răspunde a treia râzând.

— Nu, o corectează prima, e o curvă scârboasă și super-ne- rușinată.

Și se apucă să hohotească toate ca niște mici vrăjitoare, ieșind pe rând din toaletă. Eu rămân unde sunt, fără să le fi zis nimic când le-am auzit vorbind astfel despre mine.

Năvălesc afară, fără să știu prea bine ce fac, hotărâtă să mă duc după fetele alea și să le zic că nu le permit să se poarte așa cu mine. Să le zic că sunt numai minciuni. Să mă duc la Amanda și să dau cu ea de pământ. Dar mă opresc după doar câțiva pași. Holurile sunt pline de lume și larmă. Fetele s-au pierdut deja în mulțime.

Așa că mă duc la dulapul meu. încerc să mă port de parcă nu s-a întâmplat nimic. Mă străduiesc să-mi văd de ale mele de parcă nu știu nimic, de parcă nu e nimic de știut. Reușesc să-mi evit toți cunoscuții. Dar Mara tot dă de mine la prânz, la bibliotecă.

— Bună, îmi șoptește ea venind în spatele meu în timp ce aranjez niște cărți pe raft. Putem să vorbim un pic?

Era inevitabil. Mă las trasă de braț ceva mai departe, între rafturi.

— Edy, începe ea, trebuie să-ți spun ceva. E de rău. Dar mai întâi, nu uita, o să fie bine. Doar că... mă gândesc că trebuie să știi.

— Știu, îi zic.

— Știi? face ea strâmbându-se toată.

încuviințez, chinuindu-mă să zâmbesc, să ridic din
umeri de parcă puțin îmi pasă.

— Ce nebunie! Habar n-am cine-ar putea să răspândească asemenea zvonuri. Mai ales despre tine!

— Nici eu n-am idee, mint eu.

— în fine, m-am dus cu Cameron în toate toaletele şi am încercat să le acoperim. Asta am făcut toată dimineaţa, aşa că e în regulă. Speram că n-ai apucat să vezi totuşi, recunoaşte ea.

— Cameron a intrat în toaletele fetelor?

— Nu, în ale băieţilor.

Nici nu mi-a trecut prin cap că s-au dus şi în toaletele băieţilor.

— Mersi c-aţi făcut asta, Mara. Pe bune. Dar cred că deja a văzut toată lumea, îi spun. Nu mai aveţi ce să faceţi, spun eu râzând amar.

— Păi, dă-i dracului pe toţi! spune ea mult prea tare, încât mai mulţi elevi întorc capul spre noi. îmi pare tare rău, Edy, şopteşte ea. Nu mai înţeleg nimic. E aşa de tristă, că parcă ar fx vorba despre ea, nu despre mine.

— Vrei să vii pe la mine diseară? Putem să ne îndopăm cu prostii şi să vegetăm liniştite, încearcă ea să mă convingă.

— Nu pot. Am deja planuri.

— Da? Cu cine? întreabă ea şocată.

Mă uit în jur, ca să mă conving că nu trage nimeni cu urechea, şi îi spun pe o voce atât de joasă, încât de-abia se aude:

— Josh. Joshua Miller.

— Dumnezeule! Tu vorbeşti serios? întreabă şi ea pe un ton şoptit, cu un zâmbet până la urechi. De unde până unde?

— Nu ştiu, pur şi simplu... s-a întâmplat... M-a invitat să ieşim împreună.

— Edy? face Mara şi zâmbetul i se contractă dintr-odată. Doar nu crezi că el a făcut-o, nu? Pentru că, dacă el a fost, e clar mai bine să nu ieşi cu el, nu?
— N-a fost el.
— Bine, dar cum de eşti aşa sigură? mă întreabă ea, pe bună dreptate suspicioasă.
— Sunt foarte sigură, insist eu, însă nu pare deloc convinsă.
— Edy, acum chiar că-mi fac griji. Să fii foarte atentă, bine? îmi spune ea cu glasul tremurându-i uşor. Tipul e cam din altă lume decât noi. E mai mare. Ştii tu, dacă se aşteaptă să faci anumite chestii?
— Şi ce dacă? răspund imediat. Nu ştiu, poate că n-ar fi aşa de rău.
— Pe bune? mă întreabă ea şocată. Bine... dar nu ţi-e teamă?
— Nu, mint eu.
Mi-e teamă. însă, pe de altă parte, mă tem mai mult de teama mea. Mă tem că n-o să ajung s-o fac. Mă tem că n-o s-o fac vreodată de teamă că Kevin o să-şi menţină controlul asupra mea într-un fel la care nici măcar n-am visat. Brusc, simt cât se poate de acut nevoia, dorinţa, necesitatea de a-l înlocui cu altcineva. Nici nu-mi pasă cine anume, poate fi oricine. Merge şi cu tipul ăsta, Josh. Doar mi-a cules o păpădie.
— Poate că zvonurile nu sunt chiar o minciună, meditez
eu.
— Taci, Edy, îmi spune Mara fără urmă de zâmbet pe faţă. Să nu mai zici niciodată aşa ceva. Ştii foarte bine că nu sunt adevărate!
— Scuze, îi spun.

Se uită lung la mine, de parcă îi vine să mai zică ceva, dar renunţă.

— Scuze, repet eu.

— Edy, trebuie să fii sigură, îmi spune ea ferm. Dacă ai de gând s-o faci, să fii foarte, foarte sigură. N-ai cum să dai timpul înapoi, odată ce ai...

Nu pot să n-o întrerup.

— Nu-ţi face griji, bine? Cine ştie dacă o să se întâmple ceva până la urmă? mint eu ca s-o liniştesc.

— Dumnezeule, icneşte ea, îngrozită şi încântată totodată de idee. Joshua Miller, asta chiar că e ceva. E... tare de tot.

îi zâmbesc larg, cu toate că mă tem când mă gândesc la această posibilă schimbare, la faptul că eu aş putea să mă schimb.

Da, cam e.nurile de tenis. Parcă sunt acolo de ore întregi, însă de fapt n-au trecut decât şapte minute. Il mai aştept trei minute şi gata, plec. Mi-am aranjat părul şi machiajul în oglindă, la toaletă, înainte de plecare. M-am spălat pe dinţi. Ba chiar m-am schimbat în rochia nouă, cu flori, pe care mi-am luat-o înainte să înceapă şcoala. îmi trec iar degetele prin păr. Chiar când mă gândesc s-o iau din loc, îl văd venind spre mine.

— Bună! Chiar ai venit? îmi spune el întâmpinându-mă zâmbitor.

— Am zis că vin, spun zâmbindu-i şi eu.

— Ştiu, tocmai de-asta nu eram sigur, răspunde râzând. Haide.

Mă ia de mână. îmi stă inima-n loc. în timp ce mă conduce de-a lungul parcării, nu pare să observe că toată lumea se uită la noi. Se opreşte lângă maşina albastră break cu care a plecat ieri şi îmi deschide portiera să urc. Apoi se urcă şi el la volan, porneşte maşina şi mă priveşte cu căldură.

— Arăţi foarte drăguţ, Eden.

— Mersi, bâigui eu şi mă uit pe geam ca să nu mă vadă roşind.

D

upă ore stau şi aştept pe trotuarul de lângă tere

Dar chiar atunci îi văd pe tipii ăştia - sigur nişte amici de-ai lui - cum se uită spre noi şi ne arată cu degetul râzând.

— Unde ai chef să mergem? mă întreabă el.

Clar nu vede ce văd eu. Nu trăieşte în lumea în care trăiesc eu.

— Oriunde, numai să plecăm de-aici.

— OK, spune râzând. Ţi-e foame?

Ridic din umeri. Numai de mâncat nu-mi arde după o asemenea zi.

— OK, un film?

— Putem să mergem undeva unde să nu fie nimeni? spun eu străduindu-mă să râd, deşi vorbesc foarte serios.

— în zilele noastre, peste tot dai de cineva, zâmbeşte el larg, aşteptând mai departe să-i dau un răspuns. Ai mei aveau planuri pentru seara asta, aşa că am împrumutat maşina maică-mii ca să te scot undeva. Aşa că, haide... zi un loc, oricare, şi mergem.

— Ce fac ai tăi? îl întreb venindu-mi o idee.

Se uită la mine de parcă se întreabă dacă nu-s nebună.

— Crede-mă, nimic din ce am face noi, dacă eşti în căutare de inspiraţie.

— Nu, voiam să zic: ce-ar fi să mergem la tine? Nu e nimeni acasă, nu?

Preţ de o clipă pare nedumerit, apoi văd pe chipul lui că a înţeles.

— Ăă, sigur. Cred c-am putea face asta. N-ai prefera totuşi să mergem în altă parte? mă întreabă trăgând maneta schimbătorului de viteze.

— Doar dacă ştii vreo insulă pustie de unde am putea să ne întoarcem înainte de zece, când trebuie să fiu acasă.

Zâmbeşte doar şi o luăm din loc.

Nici nu apuc să mă dezmeticesc, că stăm unul lângă altul în mijlocul camerei lui.

— Ei, începe el uitându-se printr-un teanc de CD-uri de pe scrin. Vrei să ascultăm nişte muzică?

încă ascultă muzică la CD-uri - ce neobişnuit. însă gândurile mi se perindă prea rapid în minte ca să le duc până la capăt.

— Sigur.

— Ce muzică-ţi place? mă întreabă.

— Orice.

Alege un CD. începe o melodie lentă şi liniştită. Josh se uită la mine. îşi vâră mâinile în buzunare. Apoi şi le scoate. îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt.

— îţi place? mă întreabă el.

Cred că se referă la muzică, dar poate mă întreabă şi dacă îmi place să fiu acolo cu el.

în ambele cazuri am acelaşi răspuns, aşa că îi spun adevărul:

— încă nu-mi dau seama.

Se aşază pe patul lui şi-mi face semn să fac la fel. Simt cum totul o ia la goană în interiorul meu când mă îndrept spre pat. Nici nu mi-aş fi putut imagina acum un an că o să mă aflu în camera tipului pe care mi-a venit atât de tare să-l fac terci pe hol atunci. Fără să vreau, încep să evaluez fiecare detaliu al situaţiei în care mă aflu: el, eu, distanţa dintre noi, cuvertura moale care-mi atinge picioarele, mirosul de rufe curate din cameră, posterele cu sportivi de pe pereţi, parchetul, draperiile trase parţial. Mă chinui să respir, simţind cum mi se strânge tot mai tare inima de frică. Josh îşi ţine şi el buzele întredeschise. Aştept să spună ceva, dar nu zice nimic. Mi-am încleştat atât de tare fălcile, că-mi zvâcnesc dinţii.

îi studiez mai de aproape faţa. La început am avut impresia că are nasul mare, dar de fapt nu e aşa - „acvilin", îmi şopteşte creierul, amintindu-mi de momentul când a trebuit să caut cuvântul în dicţionar - eram în clasa a şaptea, după ce am dat de el în *Sherlock Holmes* -, nici nu-mi pot închipui nas mai potrivit pe o faţă de om. Când mă uit iar la ochii lui, par

să-şi schimbe de fiecare dată culoarea. îmi privesc mâinile din poală, cu degetele împletite între ele, şi mă întreb dacă şi el e chinuit de gânduri ca mine, cu mintea zbârnâindu-i ca să-mi înţeleagă chipul. Cumva mă îndoiesc.

— Ei, începe el. Eşti sora lui Caelin McCrorey? Sau aşa ceva?

— Da, şi?

— Nu ştiu, ridică el din umeri. Făceam conversaţie. Am jucat cu el. E un tip tare. Bine, de fapt n-am ştiut că sunteţi fraţi. M-am interesat de tine. Altceva nu ştia nimeni - eşti un mister, spune el zâmbind larg şi ridicând din sprâncene.

Chiar nu ştiu ce să-i răspund. Că nu sunt cine ştie ce mister? Că nu-i aşa de greu să mă cunoşti? Cum rămâne cu faptul că am devenit curvă peste noapte - chiar n-a auzit nimic?

Cu zâmbetul lui din colţul buzelor, mă întreabă:

— Ce, nu vrei să povestim?

— Nu despre frate-meu.

Scoate un soi de pufăit, un hohot de râs sau un oftat, nu-mi dau seama, dar apoi adaugă încet:

— Da, nici eu.

Are o voce răguşită şi vorbeşte unind cuvintele între ele, de parcă nu-i prea pasă ce scoate pe gură. Spre deosebire de Kevin. Kevin pronunţă răspicat fiecare cuvânt, astfel încât se exprimă egal, apăsat, limpede şi o idee prea tare. Josh vorbeşte altfel. Dar totul la el e altfel. O să fie bine. N-o să păţesc nimic. Josh zâmbeşte iar şi întinde mâna ca să mă atingă uşor pe obraz. Inima parcă-mi stă în loc. Arătând din cap distanţa dintre noi, mă întreabă:

— De ce stai aşa departe?

Mă dau încet mai spre el. Se apleacă spre mine. închid ochii. E prea intens şi înfricoşător ca să urmăresc ce se întâmplă. îi simt buzele pe ale mele. Mă sărută. încerc să-l las, să nu-mi amintesc când şi-a lipit ultima oară un băiat gura de a mea. încerc să-l sărut şi eu, de parcă n-ar fi primul meu sărut. Pentru că de fapt nimeni nu m-a mai sărutat vreodată.

Mă silesc să-l sărut, să-l sărut dându-i tot ce am în mine. Pentru că pot. Pot. Sunt în stare. Până să mă dezmeticesc, deja a reuşit cumva să mă împingă în jos pe pat - sunt întinsă pe spate. își lasă piciorul peste al meu, sucindu-şi agil corpul şi întinzându-se lângă mine. Dar chiar când încep să simt că totul ar putea într-adevăr să fie bine, că se prea poate să nu-mi stârnească numai groaza, degetele lui îmi coboară pe gât în jos. Mi se strânge stomacul, căci nu pot să uit acel fapt incontestabil: băiatul care a pus ultima dată mâinile pe gâtul meu voia să mă sufoce.

„Normal, poartă-te normal", îmi spun în sinea mea. „Acum e altceva."

însă când îi simt mâna pe coapsă, mă crispez toată. Nu pot să nu mă gândesc, pentru că Josh ar putea - şi ce dacă are ochii ciocolatii sau nasul acvilin sau zâmbetul magnetic -, teoretic, ar putea s-o facă, ar putea să facă ce vrea, n-am destulă forţă să-l opresc şi nimeni n-ar avea de unde să ştie, doar suntem singuri în casă, cum Dumnezeu am ajuns în situaţia asta? Ce-a fost în capul meu? îşi mută mâna mai sus pe coapsa mea, rochia mi se mai ridică puţin. îmi vine să-l împing de pe mine, să fug de-aici. Inima îmi bate tare, nebuneşte, mi se izbeşte de coaste. îşi dezlipeşte gura de-a mea şi îmi cercetează chipul. încerc să nu par speriată. Dar am înlemnit.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el încet. Vrei să mă opresc?

Nu pot să zic nici da, nici nu. închid ochii şi încerc să-mi găsesc cuvintele. Dar în clipa aia m-am întors în trecut. Sunt cu Kevin. Kevin îmi ţine braţele lipite de pat. îmi sfredeleşte încet corpul până la os cu mâinile şi degetele lui ca nişte cuţite boante. Cu cât am încercat mai mult să scap, cu atât m-a ținut mai strâns. Nu mi-a venit să cred ce forţă are. Cât de slabă sunt. Deschid ochii. De-abia meii răsuflu. A trecut prea mult timp. Muţenia asta e mai rea decât tăcerea. Ştiu că trebuie să spun ceva, însă nu ştiu ce. Aşa că ridic ochii în tavan şi şoptesc „Trebuie să plec", atât de încet, că nici nu mă aude.

— Ce-i?

— Nu ştiu, zic încet.

Chiar nu ştiu, nu mai ştiu nimic în clipa asta.

— Nu, eu... ştiu, şopteşte el.

Dar când ridic capul să mă uit la faţa lui, nu pare că ştie sau că înţelege ceva, pare la fel de confuz ca mine. îşi trece degetele prin părul meu şi se apleacă iar să mă sărute.

— Chiar, ăă... încep eu şi-l împing cu mâinile în piept. Trebuie să plec.

însă mâinile mele n-au niciun efect. Nu-l urnesc din loc. Nici măcar cu un centimetru.

—Trebuie să plec! strig eu de data asta.

Face ochii mari şi se dă de pe mine. Mă ridic repede şi mă refugiez la marginea patului.

Josh mă apucă de mână şi mă trage înapoi.

— Stai...

— Ce e?

Vocea mea e prea ascuţită, nu pot să mă abţin. Instinctele îmi spun că e cazul să mă pun pe urlat, pe dat pumni. Să-mi tai cu ceva braţul, cu fierăstrăul, cu cuţitul, cu dinţii, nu contează, numai să scap de-aici. Doar că instinctele mi-au cam luat-o razna, aşa că schimb tonul şi mai încerc o dată, cu glasul mai calm:

— Ce e?

— Nimic, doar... ce se întâmplă, de ce trebuie să pleci?

Mă uit la mâna cu care încă mă ţine de braţ, iar el îmi dă drumul.

— Am crezut că o să...

— Ce-ai crezut c-o să facem? îl întrerup făcând fără să vreau ochii mari.

— Nimic... nu treaba aia! spune el repede. Credeam c-o să ieşim... şi-o să petrecem timp împreună cumva. Am crezut că mai avem vreme, atât. Pur şi simplu nu înţeleg. Când îţi place, când vrei să pleci? Uite ce, am greşit cu ceva? mă întreabă el turuind cuvintele.

Mă uit atent la el. Habar n-am ce să-i răspund. Oare a greşit cu ceva? Sau e ceva normal? Asta face lumea de fapt? Gândurile mi se succed nebuneşte. Habar n-am ce simt, ce gândesc sau ce vreau.

— Tu ai vrut să venim aici, spune el, dar nu pe un ton răutăcios, ci de parcă chiar vrea să-mi amintească.

— M-am răzgândit, bine?

— Bine, spune el şi pare sincer.

Stăm amândoi la capătul patului, unul lângă altul. îmi netezesc rochia. El îşi aranjează cămaşa. După care se lasă iar tăcerea aia îngrozitoare. Mă uit afară pe fereastra camerei. Soarele începe să apună.

— Cred că mai bine plec.

— Aici e numai bine, îi spun când ne apropiem de colţul străzii mele.

Opreşte maşina şi se uită nedumerit în jur.

— Şi casa ta care e?

— E un pic mai încolo. Aici e bine.

Trage maşina aproape de bordură şi închide farurile.

— Totul e în regulă între noi? mă întreabă el.

— Cred că da.

— OK, încuviinţează el. Păi, chiar dacă nu mi se pare că a fost o întâlnire adevărată, pentru că nu ne-am dus nicăieri de fapt... pot să te sărut de noapte bună? mă întreabă cu acel zâmbet al lui.

Mă uit repede în jur, să mă asigur că nu e nimeni prin preajmă. Când mă întorc spre el, s-a apropiat deja, aple- cându-se spre mine. Mă sărută doar o dată, uşor.

— Mâine-seară, începe el, ştii, avem un meci important în deplasare. Dar după o să fie o petrecere. Vrei să vii?

— Nu prea cred.

Parcă-i şi văd pe amicii lui arătându-mă cu degetul şi şuşotind între ei şi pe fetele alea drăguţe din baie râzând. Şi pe Josh văzând totul. Sau mai rău, alăturându-se lor.

— De ce? mă întreabă jignit.

Doar multe fete râvnesc după invitaţia asta - mi se dă ocazia să petrec alături de foşti şi viitori regi şi regine ale balurilor de absolvire şi de sfârşit de an. Iar eu, o fată simplă, din popor, am tupeul să-l refuz.

— Pentru că nu...

Cum să i-o spun?

— Nu vreau să fiu prietena ta.

îşi dă ochii peste cap, clătinând din cap şi abţinându-se să nu râdă.

Se pare că am zis ce nu trebuia.
Se uită fix în faţă o vreme, după care se întoarce spre scaunul din dreapta, unde stau eu.
— Bine, spune el lent, ca atunci pe coridor, acum un an, pe vremea când eram Şoricelul invizibil. Nu ţi-am cerut să fii prietena mea, te-am întrebat dacă vrei să vii la o petrecere.
— Ei bine, nu vreau.
Am un ton autoritar de care nu ştiam că sunt în stare.
— în regulă.
încearcă să facă pe nonşalantul. îmi ţin privirea pe bordul maşinii. Ceasul arată 18:51, apoi 18:52.
— Atunci am terminat-o? mă întreabă el.
— Poate că da, poate că nu, spun eu ridicând din umeri.
Sunt atât de detaşată. De calmă. De sigură pe mine.
Cum de sunt în stare?
— îmi pare rău, nu te... nu te înţeleg deloc. Atunci ce vrei mai exact de la mine? mă întreabă el cu o notă de iritare în glas.
— Nu ştiu. Am putea să ne vedem din când în când, doar atât, nimic serios, ştii? mă aud eu întrebându-l, înşiruind cuvintele de parcă le-aş fi gândit cu adevărat.
O vreme rămâne pe gânduri, iar pe chip i se citeşte scepticismul.
— Cred că nicio fată nu mi-a spus ceva mai bizar până acum. Chiar nu vrei să mergi mâine cu mine la petrecerea aia? mă întreabă el iar neîncrezător. Nu înseamnă neapărat că e ceva serios între noi.
— Uite ce, n-am de gând să stau la discuţii. Dacă nu vrei să ne mai vedem, nu-i nimic, bine? Dar

dacă vrei, aşa o să stea lucrurile şi gata. Aşa stau lucrurile, adică.

Trage aer pe nas şi-l dă încet afară pe gură. Oftez din greu. Mă prefac nerăbdătoare, bătând darabana cu degetele pe mânerul portierei, gata s-o deschid şi s-o iau din loc.

— Nu ştiu, spune el şovăitor într-un târziu.

Plec fără să mai zic nimic. Ştiu că mă urmăreşte cum mă îndrept spre casă. Nu întorc capul decât după ce motorul maşinii se pierde în tăcerea care mă înconjoară. Mă uit, nu se mai văd decât două stopuri auto roşii care lucesc în depărtare.

Luni deja observ cum se uită lumea la mine. Parcă oamenii s-au împărţit dintr-odată în două tabere. Prima este cea pe care o cunosc deja: e tabăra celor care nici nu ştiu că exist. Însă acum se conturează încă o facţiune, care îmi aruncă tot felul de priviri: dezgustate, compătimitoare, intrigate. Nu ştiu dacă din cauza cuvintelor scrise pe pereţi, sau pentru că am fost văzută plecând cu Josh vineri. Poate şi, şi.

însă aici, în bibliotecă, n-am parte de aşa ceva.

Aici sunt în siguranţă. Cu o mulţime de discipline, litere şi numere pentru a menţine ordinea: filozofie, ştiinţe sociale, limbi străine, tehnologie, literatură, A, B, C, D, virgulă unu, virgulă doi, virgulă unu doi, virgulă trei. Totul e atât de logic, că nu e loc de erori sau de interpretări greşite.

— Bună, face el apărând din senin lângă mine, în spaţiul îngust dintre rafturi.

Sar cât colo, mai să scap cartea din mână.

— M-ai speriat! îi spun şoptit.

— Din nou, spune el zâmbind larg. Scuze.

A rămas nemişcat, de parcă se teme să se apropie.

— Mai eşti supărată pe mine? mă întreabă.

— Tu te-ai supărat pe mine, nu eu.

Deşi nici asta nu-i chiar adevărat.

— Nu m-am supărat deloc. Doar că nu prea am înţeles ce se întâmplă.

îmi vine să spun că nici eu n-am prea înțeles. îmi vine să-i spun că mă bucur mult să-l văd, că apreciez mult că nu se uită la mine cum s-a uitat toată lumea azi. însă nu pot să recunosc așa ceva. Trebuie să fiu sigură pe mine, puternică și dintr-o bucată, pentru că Josh are ceva, nu-mi dau seama ce anume, care-mi trezește o pornire puternică să mă arăt vulnerabilă.

— Uite ce, n-am putea s-o luăm pur și simplu de la capăt? mă întreabă el.

Dacă ar fi posibil așa ceva, eu ar trebui să am dreptul de a o lua de la capăt, începând cu noaptea aia și ce s-a întâmplat în camera mea. însă cum nu e posibil, îi răspund:

— Nu, nu cred.

își privește mâinile de parcă i-ar părea sincer rău sau ar fi mâhnit sau dezamăgit, nu știu.

— Bine, șoptește el și se întoarce să plece.

— Dar am putea să... încep eu și-l ating pe braț.

Se întoarce.

— Continuăm. Nu? îmi termin eu ideea.

Face un pas spre mine, în ochi licărindu-i o lumină nouă.

— Da, cred că am putea.

încuviințez. Zâmbesc încântată de mine. Tocmai am dres-o - eu am dres-o!

— Adică am putea să facem schimb de numere? mă întreabă el.

— Cred că da, îi răspund râzând.

Râde și el, scoțându-și mobilul. îi dictez numărul, dorindu-mi să rămânem așa - el zâmbitor, aproape de mine - la nesfârșit.

Cum am trecut la faza telefoanelor, hotărăsc că a venit timpul să-i explic câteva reguli când mă sună seara să mă invite la el.

— înainte să vin iar la tine, vreau să mă asigur că ai înţeles că nu suntem împreună, gen, nu sunt prietena ta.

— Da, mi-ai explicat asta suficient de clar.

— Vreau să spun că n-o să ieşim împreună în oraş sau mai ştiu eu ce. Nu vreau să mă prezinţi prietenilor tăi. Nu vreau să defilez pe holuri ţinându-mă de mână cu tine sau să mă aştepţi lângă dulap. Şi clar n-o să-ţi fac galerie la meciurile de baschet.

— Mamă, te pricepi să-i arăţi unui tip cât de mult contează pentru tine, nu? spune el cu o notă de amuzament în voce.

— Nu e vorba de tine aici, îi spun - nu-mi vine să cred cât de egoistă par, cât de egoistă sunt de fapt.

— Bine. Altceva?

— Nu vreau în vecii vecilor să-ţi cunosc părinţii.

— Ei, măcar aici suntem gând la gând.

— Oh.

Mda, asta a durut. Cred că încep să înţeleg cum probabil se simte el din cauza mea.

— Nu e vorba de tine aici, îmi repetă el cuvintele cu tâlc.

— Bine.

Urmează o pauză.

— Eden, câţi ani ai?

— De ce?

— Nu ştiu, eram curios. Nu-mi dau seama. Pari...

Se abţine să-şi termine fraza.

— Cum par?

— Pari... nu ştiu. După cum te porţi, pari fie foarte matură, fie total opusul.

— Crezi că ai ceva de câştigat dacă mă faci imatură? râd eu. Aproape că sunt amuzată. Sau mă simt foarte jignită, nu prea îmi dau nici eu seama.

— Nu, nu, nu, nu asta am vrut să spun! dă el înapoi. De fapt, am vrut să zic că pari matură.Sau total opusul, îi amintesc eu.

— N-am vorbit serios, râde el. Pe bune, câți ani ai? Vreo șaișpe?

— Sigur, mint eu.

Am paisprezece. Dar nu mai e mult și vine ziua mea, când împlinesc cincisprezece. Ce mi-e cinșpe, ce mi-e șaișpe.

— Bun, acum zi-mi și tu. Ce zici, da sau nu? îl întreb.

După ce meditează câteva clipe la lista mea de porunci, Josh respiră adânc.

— Zic că ești o fată foarte ciudată. Apoi, după o pauză:

însă tot vreau să mai vii pe la mine. Mă trezesc zâmbind.În seara aia mă strecoară sus, la el în cameră, fără să afle ai lui. Tot așa în a doua seară. Și tot așa toată săptămâna. De fiecare dată avansăm un pic, își mișcă ceva mai liber mâinile pe corpul meu, de parcă testează niște limite.

însă diseară o să se întâmple. M-am hotărât chiar dinainte să ajung la el. Mai devreme mi-a zis că ai lui sunt plecați din oraș, la nunta unui văr de-al lui. Perfect. Nu mai suport toată tensiunea preliminară. Trebuie să se întâmple odată. Ca să nu mai stau cu frică tot timpul când suntem împreună. Să nu-mi mai fac atâtea griji cum o să fie, ce-o să facă, cum o să se poarte, dacă o să mă doară. Și ce o să fac eu, cum o să mă simt.

Numai că în seara asta, odată ce m-am hotărât, mi-e o frică îngrozitoare. Aproape nici nu mai respir de

groază, începând cu vârful degetelor, simt ca o urticarie care mi se întinde pe mână, pe încheietură, pe antebraţ şi pe tot corpul, până la creier - vai, Doamne, parcă am un glonţ înfipt înăuntrul meu, îmi vine să vomit.

Stăm în picioare lângă patul lui. Se apropie şi mă sărută. „Poartă-te normal. Poartă-te normal, Edy", îmi spun. „Poartă-te normal", îmi repet în minte. Gata. Trag aer în piept şi mă desprind din sărutul lui. Mă apuc să mă deschei la cămaşă - unu, doi, trei, patru, cinci, şase nasturi. îmi tremură mâinile. De-abia dacă pot să fac ceva cu ele. Doamne, de ce m-am îmbrăcat tocmai într-o cămaşă?

Ridic ochii. Se uită fix la sutienul meu nou. E din dantelă mov, din acelaşi set cu chiloţii. Las cămaşa să-mi cadă de pe umeri. încerc să-mi verific discret braţul. Pare în regulă, n-am nicio urticarie. Sunt bine. Sunt bine, e bine, răsuflu, totul e bine, bine, bine. Mă descalţ fără să mă aplec şi împing tenişii la o parte. îmi deschid fermoarul de la blugi şi mi-i trag peste şolduri, fund şi coapse.

îmi privesc picioarele. Şosetele. Nu poţi să faci sex cu şosetele în picioare, ce prostie. încerc să mi le scot şi să le vâr în tenişi iară să mă dezechilibrez. Simt podeaua rece ca gheaţa sub tălpi. El încă nu şi-a scos nimic de pe el, stă şi se uită la mine, iar asta mă face să mă simt urâtă şi proastă.

îmi spun că poate e dezamăgit de ce vede, sigur că ştiu că nu sunt nici prea drăguţă, nici prea sexy. Simt cum, fără să vreau, mi se încolăcesc braţele în dreptul pieptului. Brusc îmi vine să fug. Să fug departe, cât mă ţin picioarele, ca vântul, departe de el, de mine, de viaţa mea, de trecutul meu, de viitorul meu, de tot.

Se dezmeticeşte dintr-odată. îşi trage tricoul peste cap, materialul mă atinge în treacăt, apoi aterizează deasupra hainelor mele. îşi scoate tenişii cu tot cu şosete. Distanţa dintre noi se micşorează rapid - dintr-odată îi simt mâinile pe talie şi tresar, nu, sar din loc, nu, mă smucesc de lângă el ca o jivină bolnavă, turbată. Mă împiedic de încălţările mele şi mă lovesc cu picioarele de cadrul patului. El se dă înapoi, cu un aer nedumerit.

Ce proastă sunt. îmi arde faţa. îmi vine să mor, să mă ascund, să intru în pământ.

— Scuze, spunem amândoi.

— Eşti bine?

întinde braţul, de parcă vrea să mă ajute să mă redresez, doar că nu mai îndrăzneşte să mă atingă.

— N-am nimic, răspund tăios.

Se dă în spate, îşi vâră mâinile în buzunare şi se chi- nuie să nu se uite la sutienul meu.

— Ascultă, nu trebuie să faci... adică nu trebuie să facem... dacă...

Nu mai zice nimic, pentru că am început să-l deschei la pantaloni. Nici nu mai gândeşte, pentru că de-acum îi trag fermoarul în jos. Nici nu mai respiră, pentru că acum îi scot mâinile din buzunare şi i le pun pe talia mea. Apoi şi eu îmi simt inima, plămânii şi creierul paralizate, pentru că mă trezesc dintr-odată cu chiloţii în jurul gleznelor, ca şi el, îl simt cum se lipeşte de mine, după care suntem în pat, ni s-au încrucişat picioarele, totul pare să se precipite, mă atinge peste tot cu mâinile, în timp ce ale mele îmi tremură rău, habar n-am unde să mi le pun, sper să nu observe.

Nu mă mai sărută. Deschid ochii. Se uită în jos, la corpul meu gol. Mă uit şi eu la corpul meu gol. Dar

nu văd decât o rană imensă, deschisă, care încă pare să mă doară uneori. Sper să nu observe nici asta.

Îmi atinge pielea uşor, de parcă e ceva ce-ar trebui atins uşor, şi-mi spune lent:

— Eden, eşti foarte...

— Şşş, te rog, te rog, îl opresc înainte să termine. Nu spune nimic.

Oricum m-ar crede el, nu sunt deloc astfel. Oricum i s-ar părea corpul meu, nu e deloc aşa. Corpul meu e o cameră de tortură. E o nenorocită de scenă a crimei. Aici s-au întâmplat lucruri îngrozitoare, nu avem de ce să vorbim despre ele, nu avem de ce să comentăm, nu cu voce tare. Niciodată. Nu vreau să aud aşa ceva. Nu pot.

Se uită la mine de parcă aş fi nebună, rea şi din topor.

— Voiam doar să-ţi spun că eşti...

Cum se prea poate să fiu nebună, rea şi din topor, iar îl întrerup.

— Ştiu, nu-mi spune. Te rog, n-o spune, orice ai avea să-mi zici, doar...

— Bine, în regulă. Nu spun nimic.

Are o expresie de parcă deja nu i se mai pare că ar avea vreun rost ce se întâmplă.

Mă concentrez din greu să iasă bine. încerc să nu mă uit la corpul lui, pentru că corpul lui mă îngrozeşte. Dar îl cuprind cu braţele, încrucişându-mi mâinile pe spatele lui, şi degetele îmi tremură pe pielea lui, în timp ce mi le plimb peste oase şi muşchi. îl trag spre mine, până când piepturile şi stomacurile ni se lipesc. Mă sărută cu grijă, de parcă aş fi un obiect fragil, care trebuie mânuit cu grijă. Dar mi se pare prea plăcut şi prea drăguţ totul, în ton cu altcineva, mai

degrabă cu fata care eram pe vremuri sau care aş fi putut să devin.

Se întinde şi ia ceva din sertarul noptierei. Nu-mi dau seama ce până nu rupe ambalajul. Sunetul îmi răsună în cap. Ceva se desprinde parcă în mine. Iar din acest ungher adânc creat brusc în mine se înalţă dorința de a-i spune. Totul. îmi vine să opresc timpul în loc și să-i povestesc toată viața mea dinainte de clipa asta. Pentru că habar n-are cine sunt de fapt. Vreau să ştie cât de pură și nevinovată încă mă simt cumva. Vreau să ştie ce anume îi încredințez. însă e prea mult pentru clipa asta scurtă şi stringentă.

Nici nu reușesc să-mi încetinesc gândurile cât să mă înțeleg singură.

Inima îmi bate periculos de tare. îmi arde pielea. îmi simt pieptul cum mi se închide, mi se pare că plămânii îmi devin rigizi. Nu reuşesc să respir prea bine, îmi dau seama. Degetele de la mâini şi de la picioare mă furnică.

Lumea începe să se vadă ca prin ceaţă, apoi imaginea se limpezește, ca apoi să se încețoşeze iar. Parcă m-aș uita într-un caleidoscop, mă ia amețeala, camera se roteşte cu mine, lumea şi-a pierdut orice sens. Pe fundal aud un soi de bâzâit, ca de paraziţi de unde radio. Nişte paraziţi ai undelor cerebrale, nişte curenţi electrici circulând în spaţiul straniu în care mă aflu, dându-i aerului o încărcătură nervoasă, făcându-l cumva viu.

— Eşti bine? mă întreabă el blând.

Dau din cap că da. Sigur că sunt bine, cum să nu.

— Bine, îmi șoptește el cu gura aproape lipită de-a mea şi începe să mă sărute iar, mângâindu-mă foarte uşor pe faţă şi pe păr.

îmi închipui că aşa îşi săruta mereu fostele prietene cât se poate de respectabile, normale şi în rând cu lumea, nişte creaturi plăpânde şi fragile care nu ascundeau în măruntaie niciun glonţ, ca mine.

Se dă la o parte de pe mine. Cu toate planurile, pregătirile şi fanteziile mele, nu am anticipat deloc ceea ce se întâmplă acum aievea. Cu doar un an în urmă, încă purtam prostiile alea de chiloţi cu zilele săptămânii, iar acum stau întinsă şi goală în pat cu un tip aproape necunoscut şi mă uit cum îşi pune prezervativul. Se întâmplă în realitate. E parte din viaţa mea. Chiar se întâmplă. Totul se desfăşoară în prezent. Nu mai e cale de întoarcere. Nu că mi-aş dori asta. Nu mai am la ce să mă întorc, nu mă mai aşteaptă nimic bun, oricum. Vreau să iau o distanță cât mai mare de trecut, să semăn cât mai puţin cu fata care eram.

— OK, eşti sigură?

încuviințez.

Doar o dată am mai simțit groaza asta. îmi simt inima pompând sânge. La început simt cum sângele îmi năvăleşte în vene, după care am clar impresia că nu mai circulă, nu mai pulsează, nu mai curge, ci se prelinge în afară, prin pereţii vaselor şi îmi inundă tot corpul - nu mai rezist mult, o să mor.

Mă concentrez asupra unei crăpături micuţe din tavan. Porneşte din colţ, de lângă uşă, şi se ramifică, precum limbile unui fulger ivit preţ de o nanosecundă pe cer, ter- minându-se deasupra mijlocului patului său. încerc să mă calmez, să nu-mi mai fie frică. Mă concentrez pe el, pe respiraţia lui. Apoi îmi enumăr în

minte toate deosebirile pe care le observ: dintre Josh şi el, dintre momentul ăsta şi momentul ăla, dintre mine şi ea. Apoi parcă cineva apasă pe întrerupătorul automat din mintea mea şi totul încetează. Parcă cineva taie nişte fire. Sunt deconectată, sunt afară din reţea. Totul se cufundă într-un vid încremenit, liniştit şi tăcut.

Se pare că s-a terminat. Se pare că mă atinge pe faţă, iar din gură îi iese un şir de cuvinte. Sunt în viaţă. Am reuşit. Sunt bine.

— Ai fost aşa de tăcută, iubito, îmi şopteşte el încet.

Parcă am deschis dintr-odată ochii, deşi erau deja
deschişi. Văd fulgerul ăla la care trebuie să mă uit, aşa că mă uit la el.

— Nu mi-am dat seama dacă ai... ştii tu.

îşi plimbă degetele în sus şi-n jos pe braţul meu. Mă învelesc mai bine cu cearşaful. Nu-mi dau seama dacă îmi place sau nu.

Il simt cum se uită la mine, aşteaptă să spun ceva, plin de speranţă.

— Da, şoptesc încercând să adopt un ton sigur pe mine.

Ştiu că asta trebuie să spun. încearcă să mă cuprindă
cu braţul, dar nu mă clintesc. Nu mă mişc. Habar n-am ce-ar trebui să se întâmple mai departe.
Pare să-mi studieze faţa inconfortabil de mult timp, după care spune în sfârşit:

— Nu ştiu... te porţi ciudat, eşti supărată sau ceva.

— Nu sunt supărată, neg eu imediat.

Dar, auzindu-mi nota de panică din voce, îmi dau seama că par supărată, aşa că adaug, îmblânzindu-mi glasul:

— Chiar nu sunt.

— Atunci de ce te porţi aşa?

— Cum mă port? Ce fac?

— Nimic, spune el repede.

— Atunci de ce te superi pe mine?

îmi simt iar inima bătându-mi accelerat.

— Nu, vreau să zic că nu faci nimic.

— Şi ce vrei să fac?

Mă ridic repede în capul oaselor, dându-mi brusc seama că ar putea să-mi ia ceva, ceva ce nu i-am oferit. Căci se pare că nu s-a ales de la mine cu ce voia. încep să pipăi agitată patul, căutând ceva să pun pe mine, orice.

— Nu ştiu ce mai vrei de la mine, dar...

Nici n-o să aştept să aflu.

Acum se ridică şi el în capul oaselor.

— Stai un pic, ce faci? Pleci?

îmi găsesc sutienul.

— Da. Poţi să te întorci?

— Cum? râde el.

— Poţi să nu te uiţi la mine cât mă îmbrac?

îmi tremură mâinile. Nu reuşesc să-mi prind sutienul la spate.

— Vorbeşti serios? mă întreabă el cu un zâmbet uluit pe buze.

— Da. Ai putea să nu te uiţi la mine, te rog?

— Să nu mă uit... ce tot spui? Stai. Stai puţin, bine? îmi spune el lăsându-şi mâna peste a mea şi descleştându-mi degetele. Opreşte-te. Doar o clipă. Ce se întâmplă? mă întreabă el pironindu-mă cu privirea.

Nu-mi dau seama ce se citeşte pe chipul meu: indiferenţă sau poate o ură încrezută.

— E momentul să plec, spun cu o voce aparent seacă şi nepăsătoare. Ai ceva împotrivă?
Când pronunţ cuvintele, simt pe buze gustul propriei mele răutăţi. Şi nici nu-mi dau seama de ce mă port aşa.
— Te-ai enervat? mă întreabă el de parcă nu-i vine să creadă. Te-ai enervat pe mine?
M-am enervat? Poate, dar nu-i doar asta. M-am întristat. încă nu mi-a trecut frica. Şi nici starea de confuzie, pentru că nu înţeleg de ce mă mai tem, de ce sunt tot tristă, de ce sunt furioasă. Trebuia să se rezolve totul după asta. Chestia asta trebuia să mă ajute.
— Uau. Ce grozav, nu? mormăie el pentru sine cu un zâmbet ironic, părând clar iritat. Cumva întorci ce s-a întâmplat împotriva mea sau ce?
— Ce tot spui? Nu întorc nimic împotriva ta!
îşi încrucişează braţele, ceea ce-l face să pară ciudat de vulnerabil. îmi duc genunchii la piept şi-i cuprind strâns.
— Uite ce, nu... nu sunt... nu ştiu ce-i asta, se bâlbâie el. Pe bune, e cumva un joc bolnav sau ceva? Sau un fel de test sau altceva? Sau pur şi simplu aşa te porţi cu tipii? Pentru că e super de căcat.
Gâfâie şi îi tremură vocea de parcă ar fi supărat.
— Un joc bolnav? Nu.
Un test? Bine, asta se poate.
— Credeam că-ţi fac o favoare, bine? îi zic, deşi nu e deloc adevărat.
— O favoare? Făcându-mă să mă simt de parcă te-am silit să faci ceva ce nu vrei? spune, după care continuă, ceva mai încet: E mai degrabă invers, dacă chiar vrei să ştii.
îmi ia ceva să-i descâlcesc insulta.

— Stai, deci eu te silesc să faci ceva? Doamne, nu-mi vine să cred!
Parcă mi s-a întors mintea pe dos, întreaga situaţie începe să pară total invers decât e.
— Nu asta vreau să spun, bine? Doar... adică... te porţi de parcă...
— Trebuie să fiu undeva, îl întrerup eu cu o minciună.
Mă ridic acoperindu-mă cu cearşaful şi mă îmbrac cât pot de repede.
— N-am de gând să înghit aşa ceva!
îmi trag cămaşa peste cap şi mă încalţ în acelaşi timp. Mă uit în jos la el, cum stă nemişcat, tăcut şi se uită la mine. Apoi îmi spune, fără să ridice vocea, ci aproape în şoaptă:
— Ce naiba ai?
— N-am nimic! zic şi-mi dau seama că ridic tot mai mult tonul, iar muşchii mi se încordează tare. Doar că nu-mi place să stau şi să mă întreb ce e în mintea ta de fapt şi ce vrei de fapt de la mine!
— Şi cum dra'... începe el, dar se opreşte. Cum îţi închipui că mi-e mie?
— Las-o baltă!
încerc să-mi păstrez calmul, deşi tremur toată de furie. Mă îndrept spre uşă, însă apoi mă întorc să mă uit la el, simţind că mi se adună un soi de presiune în gât din cauza cuvintelor care-mi zvâcnesc acolo, gata să fíe urlate:
— Las-o dracului baltă!
E prima dată când înjur în gura mare vorbind cu altcineva. Mă uit la el, cum se zgâieşte la mine de parcă sunt nebună de legat, şi ochii parcă îmi clocotesc în orbite. Apoi îl văd ca prin ceaţă, tremurător, ca un miraj - trebuie să plec, pentru că o să-mi dea lacrimile, ştiu

deja. Şi nu plâng niciodată când e un băiat de faţă. Nu mai plâng. începând din acest moment.

Mă năpustesc afară din cameră. Mă strigă pe nume o dată, cu jumătate de gură, ca din obligaţie, nu pentru că ar vrea sincer să mă întorc. Trântesc cât pot de tare uşa în urma mea. Mă şterg la ochi. O iau pe jos spre casă.

A doua zi la şcoală îl văd pe hol, mergând înconjurat de turma lui. Aşa că, fireşte, mă prefac că scotocesc absorbită după ceva în adâncurile dulapului şi nici nu-l bag în seamă. Oamenii de genul ăsta simt mereu nevoia să fie în centrul atenţiei, vorbesc ceva mai tare decât e nevoie, ocupă ceva mai mult spaţiu decât e nevoie, râd ca nişte blestemate de hiene, încât ajung să mă întreb de fiecare dată dacă nu cumva râd de mine. Urăsc oamenii de genul ăsta, şi totuşi nu mă pot abţine să nu mă uit după ei când trec.

N-am cum să dreg dezastrul din noaptea trecută. Mă uit la el cum vorbeşte cu Sportivul cu care e, după care Sportivul se uită la mine. Se uită de parcă ar lua în considerare nişte criterii neştiute. Preţ de o frântură de secundă, îmi îngădui să mă uit în ochii lui Josh. însă pe loc îmi vine să mor sau să vărs, aşa că mă reapuc imediat să cercetez conţinutul dulapului, încercând să-mi amintesc cum să respir.

— Bună, îmi spune el, apărând dintr-odată incredibil de aproape, rezemându-se de dulapul vecin.

De-acum lumea a început clar să se holbeze la noi.

— Bună, îi răspund.

Dar mă simt foarte, foarte prost că am urlat în halul ăla la el şi am plecat cum am plecat. Că a rămas uitându-se la mine aşezat pe pat.

Stăm faţă în faţă, fără să ştim ce să spunem, încercând amândoi să ne prefacem că nu observăm privirile celor care trec pe coridor. îmi închid dulapul, uitând exact lucrul de care aveam nevoie pentru ora următoare. îmi fac de lucru cu cifrul lacătului, tot rotindu-l întruna, nu mă pot abţine.

— Păi... începe el într-un târziu, dar nu mai spune nimic.

Iar tăcere.

— Ei, pupaţi-vă şi împăcaţi-vă! strigă Sportivul din celălalt capăt al coridorului.

Josh îi face semn cu mâna, dându-i de înţeles să se ducă naibii şi să ne lase în pace.

— Scuze, mormăie el. Uite ce, ştiu că eşti încă supărată, dar...

— Ce i-ai zis? îl întrerup eu.

— Ce? face el şi se uită la amicul lui, care se îndepărtează. Nimic.

— Nu chiar nimic, clar i-ai zis tu ceva. Am văzut cum s-a uitat adineauri la mine.

— Eden, nu i-am zis nimic. Uite ce, încerc să-mi cer scuze.

— Nu, nu-ţi cere scuze, nu-i nimic, nu... nu contează. De fapt nu vreau să fiu pusă în situaţia de a-mi cere eu scuze.

— Păi, chiar îmi pare rău.

Se opreşte, aşteptând să-i spun că nu-i nimic, aşteptând să-mi cer şi eu scuze. După ce îşi dă seama că n-o să zic nimic, adaugă:

— Nu îmi e foarte clar de ce îmi cer scuze, dar... uite. îmi întinde o hârtie împăturită, aşteptând s-o iau.

— Ce e? îl întreb.

îşi dă ochii peste cap - e un adevărat maestru al gestului de-acum.

Nu e antrax. Ce Dumnezeu, Eden. Ia-o şi gata

.O iau.

Pleacă fără să mai spună nimic, fără să se uite la mine măcar.

eden,

Mă simt prost pentru, aseară. Tot iA,-am îi/vţeles ce s-a întâmplat *de* fapt, dar îmi pare rău. Părlmţll mei *ÎMfi IA,U* s-au *întors, aşa* că, *dacă vrei* să *treci* pe *La* mli/ve *ntaiÎMoio, vino. vreau* să *vii, dar dacfi* tu. |*A,U vrei,* înţeleg. *Ai* putea *chiar* să rămâi peste i/voapte. Nu trebuie să facem, *vu.*mic, *îţi* promit. Aw. putea s-o ardem, pur *şi* simplu împreună. Nu-ml pasă... vreau doar să te văd. t>iseară avem mec-l, dar mă găseşti acasă după opt. sper să m-e vedem mal *ÎMDIO.*

J- biletul de atâtea ori, că-l ştiu pe dinafară. Totuşi, îl mai despăturesc o dată: *Sper să ne vedem mai încolo sper să ne vedem mai încolo sper să ne vedem mai încolo.*

Dar deja m-am hotărât. Nu. Ce s-a întâmplat între noi doi nu mai poate să continue. Trebuia să fie ceva simplu, trebuia să fie uşor şi fără nicio complicaţie, însă într-o singură noapte s-a transformat într-un labirint încâlcit, din care nu se mai poate ieşi. M-am rătăcit cu totul în el. Trebuie să ies şi gata. Nu contează cum. Ce prostie să cred că sunt pregătită pentru aşa ceva.

în timp ce împăturesc la loc biletul într-un pătrat îngrijit, mama mă strigă din living de parcă i-ar fi viaţa în joc şi m-ar chema cu limbă de moarte. Mă grăbesc să descui uşa, lăsând să-mi scape biletul din mână. Când deschid uşa, mai să mă ciocnesc de ea - stă în faţa mea cu braţele încrucişate pe piept şi pumnii bine încleştaţi.

— Ce s-a întâmplat? o întreb, în timp ce creierul meu e ocupat să-i analizeze poziţia ţeapănă şi expresia aspră de pe chip.

— Tu nu simţi cum bate vântul, Eden? mă întreabă printre dinţi.

Nici nu apuc să-i răspund sau să înţeleg despre ce vorbeşte, că turuie mai departe:

Seara, acasă, țin cu grijă între degete hârtia. Am citit

— De săptămâni întregi - săptămâni! - mă rog de tine să montezi obloanele de furtună. îți cer prea mult? Da? Ți se pare prea complicat?

Cu fiecare cuvânt, vocea i se ridică tot mai mult.

— Dumnezeule, cui îi pasă de așa ceva? oftez eu.

Face ochii mari - suntem față în față. Se uită în spate

la tata, care stă pe canapeaua din living, de parcă încearcă să-l atragă de partea ei. însă el doar îndreaptă telecomanda spre televizor, iar în partea de jos a ecranului apar barele care indică sonorul, 36, 37, 38, 39, din ce în ce mai tare. Mama își dă ochii peste cap și se întoarce iar spre mine. Inspiră adânc și expiră zgomotos.

— Poftim? face ea în sfârșit pronunțând apăsat cuvântul. Mie îmi pasă. Tatălui tău îi pasă. Se presupune că formăm o familie, trebuie să ne ajutăm între noi! Nu înțelegi?

— Iar obloanele au devenit dintr-odată marea urgență? mă răstesc și eu la ea.

— Nu știu cu cine îți închipui că vorbești, Eden. Şi habar n-am ce te-a apucat de la o vreme, dar trebuie să încetezi acum!

Şi se apropie de mine, blocându-mi calea.

Stăm și ne uităm fix una la alta, pasându-ne parcă mingea invizibilă a mâniei. Dar n-am cum să-i explic ce m-a apucat. Nici eu nu știu. Oricum n-am cum să ies cu bine din situația asta, orice aș zice sau face. Mă întorc spre camera mea. Preţ de-o clipă mă gândesc dacă n-aş putea să evadez pe fereastra camerei mele - chiar trebuie neapărat să ies de-aici. Dar, până să mă decid, m-a și apucat de braț.

— Nu-mi întoarce spatele când vorbesc cu tine, se răstește ea la mine, trăgându-mă înapoi în ring.

Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că mai am şi eu nevoie din când în când să mă ajuţi?

— Uite ce, o să montez prostiile alea de obloane, doar că n-am apucat încă! spun smulgându-mă uşor din strân- soarea ei şi trăgându-mă înapoi. Am fost ocupată, bine?

— Ia zi-mi, cum de eşti aşa de ocupată de la o vreme, Eden? Unde-ţi petreci tot timpul? Clar nu aici.

Stă şi aşteaptă să-i răspund.

Dau ochii peste cap şi-mi întorc privirea. Fără să vreau, cu toate lacrimile care ameninţă să dea pe-afară, mă trezesc zâmbind. Clatin din cap.

Acum se duce în camera mea, invadându-mi spaţiul.

— Ascultă la mine. M-am săturat până peste cap, Eden, şi taică-tu la fel, spune ea pe tonul sacadat cu care-i vorbeşte tot timpul tatei, dându-i de înţeles că e complet inutil.

— De ce dracu' trebuie să faci atâta caz? o înfrunt eu, făcând un pas mai în faţă.

înainte să apuc să pricep ce se petrece, în ţeastă îmi răsună un pocnet ascuţit, sec. Iar obrazul îmi arde dintr-odată.

Mama spune ceva, dar vocea îi e înăbuşită de ţiuitul pe care-l am în urechi.

Şi pentru că simt c-aş putea s-o plesnesc şi eu, îi întorc spatele. Pun mâna pe ce apuc şi-mi vâr totul în rucsac.

— Dă-te din calea mea, mormăi când trec pe lângă ea.

— Edy? scânceşte ea cu o voce subţire, de parcă a rămas de tot fără aer. Nu pleca. Te rog.

— O să dorm la Mara, anunţ eu cu mâna pe clanţa uşii de la intrare.

Mă întorc şi mă uit la ea, cum a rămas distrusă în uşa camerei mele, mă uit la tata, care se preface că nu se întâmplă nimic, şi adaug:

— Urăsc casa asta, chiar urăsc din tot sufletul casa asta!

După care trântesc din toate puterile uşa. în timp ce merg, lacrimile îmi aburesc lentilele ochelarilor.

Mai că mi-am pierdut tot curajul până să ajung pe strada lui. Singura lumină care se zăreşte de afară e strălucirea slabă a televizorului din living, care pâlpâie prin perdele. Urc treptele de la intrare şi-mi pun ochelarii în buzunarul hainei. Ecranul telefonului indică ora 23:22. Stau şi trag cu urechea să văd dacă se aude vreo mişcare din casă. încerc să mă gândesc ce-aş putea spune despre ce s-a întâmplat mai devreme, despre ce s-a întâmplat ieri-seară. Dintr-odată mă ia ameţeala şi simt de parcă tot ce am în mine se grăbeşte să iasă la suprafaţa pielii. Mă aşez pe treptele casei lui - am nevoie să mă reculeg un pic, atât.

La 23:46 apare pisica lui călcând ţanţoş pe alee. Vine într-o fugă la mine, de parcă m-ar fi aşteptat. Se lipeşte de mine, contorsionându-şi corpul agil printre picioarele mele şi vârându-şi căpşorul în palma mea. îmi sare în poală şi se întinde, lăsându-se mângâiată. Chiar dacă sunt doar un șoricel prostuț, ea îmi ține companie. Toarce liniştitor, simt vibrațiile în corp, şi mi-a încălzit mâinile în noaptea geroasă. Mă uit iar la telefon. 00:26. Mi-a scris *Sper să ne vedem mai încolo.* Ştiu că asta scria. Mă mişc puţin ca să scot biletul din buzunar, iar pisica se uită acuzator la mine.

Uşa se deschide scârţâind. Mă întorc spre ea.

Animalul îmi sare din poală şi intră iute în casă. Trag aer în piept, pregătindu-mă să vin cu o explicaţie, dar uşa e pe cale să se închidă deja, cu scârţâitul ei -

Josh nici nu mă vede. Doar i-a deschis pisicii. Trebuie să spun ceva. Acum.

— Josh, stai un pic!

Glasul firav mi se pierde în pustiul nopții adânci.

— Ce naiba?! face el sărind înapoi, cu ochii mari. Ce naiba? repetă el râzând cu jumătate de gură. M-ai speriat.

— Scuze. Eu doar... bună.

— Ăă, bună... E ger. De când stai aici, afară?

Iese în frigul de afară, trântind ușa cu plasă după el. E desculț, în pantaloni de trening și un tricou vechi, uzat.

Se freacă la ochi de parcă s-a trezit din somn. în timp ce vântul stârnește un mic ciclon de frunze aducându-l la picioarele mele, își încrucișează brațele pe piept.

— Nu stau de mult, mint eu printre dinții care-mi clănțănesc.

Oricum, ce înseamnă mult? O oră și patru minute nu-i un interval așa de mare, în comparație cu altele.

Se uită în jur, la strada lui încremenită, cufundată în întuneric, pe care nu se întâmplă nimic. îmi întinde mâna. I-o iau. Pielea lui parcă mă arde, dar asta probabil doar pentru că îmi e atât de frig.

— De ce n-ai intrat sau n-ai sunat la ușă? mă întreabă când suntem în casă.

Ridic din umeri.

— Ei, ești bine?

— Da, sunt bine.

Dar am spus-o pe un ton prea grăbit, prea tăios - minciuna e evidentă.

— Stai puțin, nu înțeleg. Cum de ai stat atâta afară? Te așteptam, în fine, te-am așteptat până acum câteva ore.

— Nu știam dacă mai ai chef să vin, așa că am...

Privirea îmi e atrasă de televizor. Apoi mă uit prin încăpere. A făcut dezastru în living. Pătura împletită care stă de obicei pe spătarul canapelei e trasă în jos și mototolită toată, vârâtă în golurile dintre perne. Pernuțele ornamentale sunt pe jos, iar în locul lor a adus două perne de pe patul lui, dispuse astfel încât să se poată uita la televizor sprijinit de ele. Măsuța e plină de tot felul de chestii: o cutie de pizza cu capacul întredeschis, mai multe cutii de suc acidulat, o farfurie cu o felie de pizza pe jumătate mâncată, trei telecomenzi de diverse tipuri.

— Eden? îmi pronunță el numele fără să se grăbească.

îmi fixez iar atenția asupra lui.

— Ce se întâmplă? mă întreabă privindu-mă bănuitor. Ai fumat cumva... ceva?

— Nu.

Nu fumez iarbă.

— De ce mă întrebi?

— Ai ochii... spune și îmi ia fața între palme, cercetându-mă. Sticloși și roșii, ca și cum...

îmi mișc capul ca să pot spune adevărul fără să trebuiască să mă uit în ochii lui.

— Nu, doar am...

Dar mă opresc înainte să reușesc să pronunț cuvântul. Poate că prefer să creadă că am fumat ceva decât să știe că am plâns.

— Uite ce, începe el, mă bucur că ai venit - știu că probabil o să ți se pară de-a dreptul penibil dar dacă ai luat ceva, chiar nu vreau să fii la mine în casă. Nu vreau

să te jignesc. Pur şi simplu nu-mi plac chestiile astea, bine?

— Păi, nici mie nu-mi plac! N-am luat nimic, îţi jur. Clar nu mă crede.

— Dumnezeule, drept cine mă iei, crezi că sunt distrusă oribilă?

— Nu, spune el şi oftează. Dar chiar n-ai fumat nimic, Eden? Serios, zi drept.

— N-am fumat nimic! Doar că... am plâns, zic eu după ce îmi dreg glasul, încercând s-o fac cât mai repede, dintr-un foc, cât mai încet posibil. Mai devreme. Bine?

— A.

Cred că nu ştie ce să zică. Pe chip i se citeşte ceva între scepticism şi milă, două sentimente pe care, în egală măsură, nu-mi doresc să i le trezesc.

— Ă...

— Dacă vrei să plec... încep eu.

— Nu, rămâi. Serios. Poţi să rămâi.

îmi ia rucsacul de pe umăr şi-l pune pe podea.

Uitându-mă în jos la picioare, mă joc cu fermoarul ge- cii, timidă şi stingherită - vulnerabilă acum că mi s-a ciobit şi mai mult armura în faţa lui.

— Şi, ce-ai chef să facem?

îmi întind braţul în faţă, ca să ni se atingă degetele. E o întrebare retorică. Ştiu ce are chef să facem. Altfel de ce mi-ar fi zis să rămân?

— Nu-mi pasă, spune el şi mă ia de mână. Vino încoace.

Mă trage spre el şi mă ia în braţe. Miroase a săpun, a cearşafuri proaspăt scoase din uscător şi a deodorant.

Mă trag prea devreme în spate, pentru că la naiba, chiar nu-mi ies deloc chestiile astea. Când îmi dă drumul, mă

simt ameţită, de parcă ne-am fi rotit în cerc, cu toate că nu ne-am urnit din loc.

— Ţi-e foame? Mai e nişte pizza.

îmi arată cutia pătrată de carton cu pete de grăsime de pe măsuţă.

— Mai am şi altă mâncare dacă ai chef de altceva.

Deschid gura. Dau să spun nu, din obişnuinţă, dar simt o împunsătură în stomac. Mi-e foame. Ştiu că n-ar trebui să am nevoie de nimic. N-ar trebui să-mi doresc nimic. Dar batonul de cereale de la prânz a fost ultima mea masă. îmi dreg glasul.

— Poate. Adică nu m-ar deranja nişte pizza. Bine, doar dacă voiai şi tu să mănânci. Voiai?

Sigur, zâmbeşte el.„E de treabă, chiar e de treabă", îmi spun în sinea mea. Cred că zâmbesc şi eu când ia cutia de pizza şi se duce la bucătărie. Aud zdrăngănit de farfurii, apoi mai multe sunete scoase de cuptorul cu microunde, urmate de cunoscutul huruit ca un geamăt. Vine în dreptul uşii dintre bucătărie şi living şi se sprijină de perete. Stă şi se uită la mine din celălalt capăt al încăperii. Fără ochelari, îl văd cam în ceaţă. Nu-mi dau seama la ce se gândeşte, dar de data asta nu mă înspăimântă atât de tare că nu ştiu. Nu spunem nimic. E plăcut. *Bipbipbip.*

— Mă întorc, şopteşte el.

îi zic bine, dar nu cred că mă aude.

Se întoarce în cameră cu două farfurii din două seturi diferite în mâini şi închide lumina de la bucătărie cu cotul.

— Vrei să ne uităm la ceva? mă întreabă după ce pune farfuriile pe măsuţă şi se aşază lângă mine.

— Sigur, încuviinţez eu.

Butonează rapid telecomanda, fără să mai aştepte să vadă ce e pe fiecare canal. Aşa face şi Caelin tot timpul. Obiceiul ăsta mă calcă rău pe nervi, însă nu de data asta, când e vorba de Josh.

— Nu prea e nimic de văzut, îmi pare rău, oftează el. Ce zici de asta?

Habar n-am ce e, un serial de comedie cu râsete pe fundal. O prostie. Numai bine.

— N-are importanţă. E perfect.

însă ştiu că de mult nu m-am mai simţit atât de în apele mele ca acum, în timp ce mănânc pizza reîncălzită şi cau- ciucoasă, stând nemachiată şi cu părul ciufulit pe canapea lângă el, în pijamalele lui ponosite, uitându-ne la o idioţenie la televizor. îşi termină felia în mai puţin de-un minut. N-am înţeles niciodată cum de pot să mănânce băieţii în halul ăsta. Nu se simt ca nişte porci? Probabil că nu, pentru că Josh doar se lasă pe speteaza canapelei, uitându-se când la mine, când la televizor, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Ce? îl întreb în cele din urmă.

— Te simţi mai bine?

— Îhî, încuviinţez eu.

— Bun. Aşa de încet mănânci tu, sau mănânci aşa pentru că sunt eu de faţă? mă întreabă el zâmbind pe sub mustaţă.

— Asta înseamnă să savurezi, ai auzit vreodată cuvântul ăsta?

Cred că mă simt mai bine, altfel nu mi-ar veni să-l iau peste picior.

— Nu te-am mai văzut mâncând. Eşti simpatică, râde el, şi chiar pare sincer amuzat - îmi vine şi mie să râd. îmi bag în gură ultima bucăţică de pizza, gândindu-mă că n-am mai mâncat de când sunt pizza atât de bună.

— Atunci când înfulec? zic cu gura plină.
încuviințează din cap.
— Ai... ăă... nişte sos aici, îmi spune arătându-mi cu degetul colțul gurii lui.
— Bleah, nu te mai uita la mine cum mănânc!
Mă şterg la gură cu dosul mâinii.
— Mai am?
— Da, ia vino, te şterg eu.
Mă aplec spre el, continuând să mă şterg.
— Vino mai aproape să văd, îmi spune el.
Mai că m-am urcat peste el cu totul până să-mi dau seama că m-a păcălit. Zâmbeşte amuzat şi mă sărută pe buze.
— Gata.
îl lovesc nu prea tare în braț şi mă lipesc de el. Mă ia de după umeri. La televizor, un bărbat merge prin oraş costumat într-un iepure caraghios.
— La ce naiba ne uităm aici? spune el râzând.
— Habar n-am.
Se întinde după telecomandă şi închide televizorul, apoi se lasă la loc pe canapea şi trage pătura de sub noi, punându-mi-o pe umeri, iar eu rămân cu capul sprijinit de pieptul lui.
— Aşa, şi de ce ai plâns? mă întreabă el într-un final.
— Nu ştiu, şoptesc eu.
— Cumva din cauza mea, adică din cauza celor întâmplate aseară?
— Nu. N-are nimic de-a face cu tine.
Il simt sub mine, cum dă afară aerul din piept.
— Apropo, îmi pare rău pentru aseară. Nici nu înțeleg ce s-a întâmplat.
Mă minunez cât de uşor mi-am cerut scuze, parcă vorbele au ieşit singure.

— Şi mie îmi pare rău.

Respirăm o vreme culcuşiţi unul în altul şi, cu fiecare răsuflare, parcă mă simt mai uşoară, mai curată, ca şi cum aş elimina în sfârşit din mine nişte resturi vechi şi stătute de emoţii. încep să trasez linii imaginare pe antebraţul lui, unind constelaţiile pistruilor micuţi risipiţi pe piele.

— M-am certat rău cu maică-mea, îi zic eu fără să mă mai întrebe.

— Cum aşa?

Trag aer în piept şi încep să-i povestesc de cearta aia stupidă. Dar după ce termin, nu mă opresc din vorbit. îi zic cât de rău mă înţeleg cu ai mei, mai ales după plecarea lui Caelin. Că ei mă cred acasă la Mara acum. Că uneori am impresia că Mara nu e o prietenă adevărată. Că mi se pare că am început să-mi urăsc pe bune fratele. Cuvinte, foarte multe cuvinte.

în minte mi-a rămas o imagine cu Omul de Tinichea. Dorothy şi Sperie-Ciori îl găsesc ruginit tot în pădure, îi ung gura şi fălcile cu ulei, iar apoi acesta, ca prin minune, scârţâind cam ca un şoricel, spune: „Ddddumnezeule, pot să vorbesc iar." Aşa şi cu mine. Mă simt renăscută. Nu-mi mai tace gura.

În vreme ce cuvintele se revarsă singure din mine, mă ascultă răbdător, scoţând câte un „aha" şi „da" unde e cazul.

— Uneori, spun neştiind dacă se cuvine să zic aşa o grozăvie cu voce tare, uneori nu prea mai cred în Dumnezeu.

Ce Dumnezeu ar permite să li se întâmple atâtea rele oamenilor care încearcă cu disperare să fie buni?

— Ştiu că pe vremuri credeam, dar... pur şi simplu nu mai sunt aşa sigură. E foarte grav, nu?

— Nu. Oricui îi trece prin cap gândul ăsta, îmi răspunde degajat.

— Serios?

— Da. Serios. Şi mie mi se pare la fel. E şi greu, la cum stau lucrurile. în ce lume de căcat trăim, adică.

— Hm, da, îl aprob.

Dar de fapt, chiar acum, în clipa asta, lumea mi se pare minunată.

— Toţi avem din când în când gânduri pe care nu ar trebui să le avem, continuă el. De exemplu, simt uneori că nu-mi place deloc baschetul.

— Credeam că baschetul e viaţa ta.

— Nu, de fapt uneori urăsc porcăria asta de baschet, spune el râzând. Ştii, dacă stai să te gândeşti, e stupid, n-are niciun rost de fapt. Doar nu faci nimic important, nu ajuţi pe nimeni. E practic o pierdere de vreme pentru toată lumea. Urăsc faptul că, dacă se întâmplă să te pricepi la ceva, lumea crede automat că acel lucru te şi face fericit, dar de fapt nu-i deloc aşa, ştii? Nu-i aşa de simplu.

— Da, îl aprob cumva cu admiraţie.

Ştiam că e deştept, că are note bune, adică, însă habar n-aveam că se gândeşte atât de profund la viaţă şi că poate e un tip mai complicat decât mi-am închipuit eu, nu doar un băiat de treabă, cu nişte ochi demenţiali.

— Ştii, am câştigat o bursă cu baschetul, numai că de fapt nici nu vreau să merg la facultate. Vreau să fac pauză un an. Să călătoresc sau ceva. Nici măcar nu ştiu ce vreau să studiez, dar ai mei nici nu vor să audă. Vor să ajung cineva important. Doctor sau avocat sau director de companie sau mai ştiu eu ce. Nu c-ar avea habar cum ajungi acolo, niciunul n-a făcut

facultate. Părinții ăștia ai mei, zice el râzând, după care tace.

— Ce-i cu ei? îl întreb.

— Sunt niște... începe el, dar se oprește. Știi, de fapt nu sunt la nunta lui văru-meu. Asta își închipuie ei că cred eu, spune înăbușindu-și râsul, pufnind doar. Maică-mea habar n-are să-și șteargă istoricul de căutări din computer, așa am aflat unde s-au dus de fapt.

— Ei, și unde s-au dus?

— La un soi de centru - mă rog, cred că poți să-l numești de consiliere.

— Pentru cupluri, adică? întreb eu ca să-mi fie totul clar.

— Pentru dezintoxicare, spune el sec.

Nu mai spunem nimic; nu știm cum, dar aerul a devenit brusc foarte dens și apăsător. Observ că mi-am luat mâna de pe brațul lui. Nici el nu-și mai plimbă degetele pe spatele meu. își ține respirația. îi aud inima prin materialul tricoului, îi simt pulsul accelerat.

— Taică-meu, spune el ezitant, răspunzându-mi la întrebarea nerostită. A tot stat pe la dezintoxicare, să fie vreo... ei, dintotdeauna de fapt, de când sunt eu, oricum.

îmi ridic capul să-i văd chipul. Se uită în tavan, iar mărul lui Adam îi zvâcnește când înghite în sec, fără să se uite la mine.

— Pur și simplu nu rezistă.

Apoi continuă de parcă ar discuta cu cineva pe care-l aude doar el.

— Nu înțeleg de ce. O vreme totul merge foarte bine, uneori chiar vreun an, după care își reia pur și simplu obiceiul. Nimic nu funcționează, nici acum n-o să funcționeze.

— Dezintoxicare, spun eu simțindu-mă ca o idioată teribil de nepregătită pentru brutalitatea pe care o necesită o asemenea discuție. Pentru ce anume? îl întreb.

— Nu prea știu. înainte era dependent de pastile, nimic ilegal, din acelea prescrise de doctori. Bine, nu că i-ar fi prescris cineva așa ceva, râde el amar. Dar, mă rog, cel mai rău are probleme cu băutura.

— Oh, șoptesc eu.

— îmi amintesc odată, când eram mic, taică-meu cică era într-o călătorie de afaceri, parcă plecase de o veșnicie, începe el, apoi se oprește, de parcă ar rememora totul chiar acum. Dar la un moment dat am auzit-o pe mama vorbind la telefon cu mătușă-mea și zicându-i că tata e la un centru de reabilitare[1]. Josh râde iar. Țin minte că am făcut un desen cu tata într-o casă tăiată fix pe jumătate, spune el despicând cu mâna aerul în față. Când i l-am arătat maică-mii, țin minte că a început să plângă, și n-am știut de ce. Cred că atunci am înțeles prima oară - foarte vag oricum - că ceva e în neregulă cu tata.

îmi doresc, și asta din tot sufletul, să știu ce să spun acum. Deschid gura, dar mintea mi-e goală, așa că îl ating pe față și pe păr, încercând să-l liniștesc.

— Zilele astea, când curățăm rigolele de frunze, continuă el, am găsit cinci sticle acolo, nici mai mult, nici mai puțin. Pline. Nu pricep, chiar nu pricep. Când? De ce? Când a făcut asta? De ce în rigolă? Cine face așa ceva?

---

1 în original, *halfway house*, sintagmă cu sensul literal „casă la jumătate" (n. tr.).

— Of, Doamne, nu știu, șoptesc eu.

Doar că mi se pare că știu cumva, erau acolo pentru orice eventualitate, și mă sperie c-aș putea înțelege într-un fel gestul.

— Știam că de data asta e grav, așa că i-am zis mamei, și m-am trezit că pleacă din oraș la o nuntă. Numai de mi-ar spune adevărul, doar nu mai sunt copil. Și-așa știu deja ce se întâmplă.

Își schimbă poziția, lipit de mine, și în timp ce-l ascult sunt perfect conștientă că de când sunt nu m-am mai simțit atât de în siguranță cu cineva.

— Când m-am accidentat la genunchi în a zecea, mi-au prescris calmante, iar maică-mea m-a pus să le ascund de el. De taică-meu!

Deschid gura. Dau să zic ceva fără rost, cum ar fi „îmi pare rău" sau „Ce nasol", însă, din fericire, Josh continuă să vorbească.

— Culmea e, continuă el, că e un tip grozav când e treaz. Chiar e. Petrecem timp împreună, știi, mergem la meciuri, cu cortul, la pescuit și-așa mai departe. Adică, în fond, e un tată bun, numai că e chestia asta care deține controlul asupra lui. Amicii îmi spun că le-ar plăcea să-l aibă drept tată. Sigur, nu i-aș lăsa niciodată să-l vadă când e varză. Așa că habar n-au ce vorbesc.

Când am început să discutăm, el mă ținea în brațe, dar acum s-au inversat rolurile.

— Atunci de-aia mi-ai zis să plec adineauri, când credeai că am fumat ceva, din cauza tatălui tău?

— Ah, poate, spune el de parcă nu ar fi văzut nicio legătură până atunci. Dar nu e vorba doar de tine. Nu-mi place să-i văd nici pe prietenii mei făcând chestii din astea. Nu-i suport nici măcar când beau. Pentru că n-

ai de unde să ştii ce-o să se întâmple. Oamenii fac chestii sau spun chestii... totul poate să scape de sub control super-rapid. îmi dă o stare de... nervozitate, nu ştiu, mormăie el.

Să ştii că eu nu fac aşa ceva. Pe bune. Fumez ţigări - atât. Adică nici măcar nu beau

— .Scuze că asta am crezut. Cred că la asta mă gândesc din start când se poartă cineva ciudat. Bine, nu că te-ai fi purtat ciudat. Adică, uneori mai pari, nu știu, distrată, atâta tot. Ca și cum ești cu mintea în altă parte. Așa se poartă și el tot timpul - îți dai seama după expresia de pe fața lui că nu e atent la ce se întâmplă. Așa pari și tu de multe ori.

— Oh.

— De exemplu, în seara asta, continuă el.

Chiar nu aveam nevoie să-mi enumere ciudățeniile, dar nu se oprește.

— Nu știu, mi s-a părut că recunosc ce se întâmplă, atâta tot.

— Oh - se pare că alt sunet nu mai sunt în stare să scot.

— Scuze, probabil că înrăutățesc lucrurile. Nu asta vreau. încerc doar să-ți explic. Nu vreau să te simți prost din cauza mea. îmi pare rău, gata, nu mai zic nimic.

— Nu, e OK. Știu.

Știu că mă port ca o ciudată, dar nu mi-am dat seama că s-a ajuns atât de departe, încât până și tipul cu care îmi mai fac de cap din când în când are impresia că iau droguri.

— Bine. îmi pare rău, repetă el.

îmi sărută mâna de pe umărul lui și inspiră adânc, apoi expiră încet și spune:

— Știi, n-am mai povestit nimănui. Am prieteni pe care-i știu din clasa întâi, dar n-am putut să le zic, iar pe tine te știu de, cât să fie, două săptămâni? zice el și încearcă să râdă.

— De ce nu poți să le zici prietenilor tăi? îl întreb.

— Poate că nu-mi sunt prieteni pe bune. Nu, nu asta vreau să zic, se corectează el imediat, de parcă ar fi comis un sacrilegiu, încălcând legământul sfânt al găştii celor mai populari puşti. E doar jenant.

— Nu-i deloc jenant.

Josh ridică din umeri.

— Mă bucur că mi-ai zis, şoptesc eu.

Deschid iar gura, cuvintele îmi stau pe limbă, puţin mai lipseşte să nu iasă la suprafaţă. Toată sinceritatea asta din aer, care a sudat distanţa dintre noi, mi se urcă la cap ca un drog, făcându-mă să vreau să spun adevărul. Mă simt periculos de capabilă s-o fac.

— Şi eu mă bucur, spune el încet. Să nu mai spui nimănui, bine? Te rog, adaugă el, iar în voce i se simte o vulnerabilitate pe care nu i-o ştiam.

Spre marele lui noroc, nici nu ştie cât de bine mă pricep să ţin un secret.

— N-aş putea să spun nimănui, îi răspund şoptit. Promit.

Şi aşa, la 3:45 dimineaţa, după ce am vorbit ore în şir, Josh stinge veioza şi mă sărută de noapte bună, trăgând mai bine pătura peste noi.

— îţi aud inima, spune el când îşi lasă la loc capul pe pieptul meu.

E o frază simplă, fermecătoare. Mă face să surâd. Dar apoi inima mea pare să se poarte ciudat - bate în felul ăla al ei cu tâlc. Iar la ora când luna şi soarele împart cerul, întorcând încăperea pe dos cu acea lumină bizară, slabă şi totuşi liniştitoare, îmi trece prin cap un gând terifiant: îmi place de el. Chiar îmi place mult, mult de tot. îmi place la modul că-l iubesc, gen. Cum ar veni, din inima aia metaforică. Dacă mi-aş face o radiografie, s-ar vedea o săgeată înfiptă drept în miezul muşchiului

ăluia însângerat, sângerând în pieptul meu. Şi cumva ştiu că între noi lucrurile s-au schimbat.

Gata! spune Mara intrând în camera mea când ne vedem în acel weekend. Toarnă tot. E cazul să-ncepi cu destăinuirile, Edy, doar sunt prietena ta cea mai bună, nu?

închid uşa după ea şi o-ncui.

— Cum adică? o întreb în timp ce ea se trânteşte pe patul meu şi-şi dă haina jos.

— Adică ţi se pare că mai apucăm să ne vedem în ultima vreme? Stai tot timpul cu Joshua Miller, iar mie nu mi-ai povestit nimic de el. Aşa că e timpul să torni tot.

— Nu ştiu, ridic eu din umeri. Ce-ar fi de zis?

— O groază! Pentru început, unde mergeţi în fiecare zi când sunteţi împreună? Te duci acasă la Joshua Miller? mă întreabă ea ridicând din sprâncene.

— Da, spun eu râzând, am fost în camera lui Joshua Miller.

— Să mori tu! Camera lui Joshua Miller, repetă ea minunându-se.

— OK, nu-i mai tot zice Joshua Miller, Mara. E ciudat.

— Bine, dar... e Joshua Miller, Edy.

— Sunt conştientă de asta.

Mă aşez pe scaunul de la birou şi, când o văd cât de entuziasmată e pentru mine, mă străduiesc din greu să nu mă entuziasmez şi eu.

— Şi cum îi zici? Scumpule? Sexosule? Iubi? Adonisule?

— Da, Mara, aşa îi zic, Adonisule, râd eu şi-i arunc o pernă în faţă. De obicei îi zic Josh şi gata.

— Josh... repetă ea, plimbându-şi sunetele prin gură. Ei, şi cum e tipul?

— Nu ştiu. E de treabă. E pur şi simplu... foarte de treabă de fapt.
— Şi sexy, să nu uităm, adaugă ea, de parcă aş putea uita vreodată. Ei şi aţi... ştii tu? Făcut sex? mă întreabă ea şoptit.
încuviinţez din cap.
— Dumnezeule! Cum a fost? Cum e tipul? mă întreabă jenată, dându-se mai spre marginea patului.
— Nu, aşa ceva nu discut.
— Haide, trebuie să trăiesc şi eu un pic prin tine, se roagă ea de mine.
— Ei, cum mai e cu tine şi Cameron?
— Nimic, oftează ea. Nu ajungem nicăieri. Suntem tot amici.
Dintr-odată, văzând expresia de pe faţa ei, simt că ne desparte un adevărat ocean, stăm fiecare pe un mal şi ne uităm una la alta din cel mai îndepărtat punct al lumii ei.
— Aşa că, haide, zi-mi de iubitul tău sexy. Te rog? insistă ea, în loc să devină conştientă de hăul ăsta dintre noi.
— Nu e iubitul meu, o corectez eu.
— Nu vrea să fie iubitul tău? mă întreabă strâmbându-se. Cum adică, vrea doar să se culce cu tine, fără...
— Nu. Eu nu vreau să fiu iubita lui.
— Eşti nebună? mă întreabă ea imediat.
— Poate, râd eu.
— Nu, serios. Ai înnebunit de tot?

— Nu... nu știu. Nu-mi surâde ideea, cred. Nu vreau să mă leg așa. Să am obligații față de cineva. Să fiu prinsă într-un loc, știi?N-are niciun sens. Dar bine. Atâta timp cât nu încearcă să țină relația secretă sau vreo dubioșenie din asta.

— Nu face asta. Crede-mă. Și oricum, nu e deloc dubios să-ți dorești un pic de intimitate.

— Cum zici tu, Eeds. Eu una n-am de unde să știu.

O lasă mai moale, și pot să simt o notă de ciudă mascată venind din partea ei. Dar și-o alungă repede înapoi de unde o fi apărut și zâmbește larg.

— Ei, și e bine? E plăcut? Sau cum altcumva se zice c-ar fi? râde ea jenată. Adică, știi tu, se poartă frumos cu tine când sunteți împreună?

Dau din cap că da.

Chiar sper că da, spune ea zâmbind. Mai zi-mi odată, îmi spune el cu voce întretăiată, trecându-și degetele prin părul meu, de ce nu poți să fii pur și simplu prietena mea?

— De ce? suspin eu.

Of, o fi el de treabă, dar poate fi și enervant.

— Pentru că, mormăie el cu gura lipită de gâtul meu, nu-mi place să mă gândesc că te vezi cu alți băieți, știi...?

Vocea i se pierde înecată în săruturi.

— Atunci nu te mai gândi.

Se oprește și se uită la mine cu privirea aia intensă a lui care mă îngrozește uneori.

— Nu-i așa de ușor să nu mă mai gândesc și gata.

Nu-i răspund. Știu că ar trebui să-i spun că n-are de ce să-și facă griji, că sunt doar a lui, că nu mai e niciun tip. Dar cumva nu pot. Așa că-i spun:

— Când să apuc să mă văd cu altcineva? Doar sunt cu tine în fiecare seară.

Zâmbeşte în felul ăla al lui şi, pentru o clipă, am impresia că o să renunţe. Însă, după săptămâni întregi, se încumetă să abordeze problema care i-a stat pe creier, îmi închipui, de când şi-a dat seama că numele meu e scris pe toţi pereţii toaletelor şcolii.

— Ei, sunt curios... spune el jucându-se cu o şuviţă din părul meu.

— Ce vrei să ştii?

— Cu cine altcineva...

Iar se opreşte.

— Ce?

— Cu cine ai mai, ştii tu, cu cine-ai mai fost? îşi termină el în sfârşit întrebarea.

— De ce? îl întreb schimbând tonul.

— Nu ştiu, mormăie el.

— Contează?

— Cred că nu.

— Bine.

Pentru că nici n-am chef să mă gândesc la asta, darămite să vorbesc despre asta. N-am chef nici măcar să recunosc că nu a fost numai el.

— Dar... începe el iar, aş vrea să ştiu totuşi.

— închipuie-ţi că tu eşti primul, bine?

În fond, eu asta fac.

— Nu la asta mă refeream. Nu e ca şi cum mă deranjează sau ceva... Eu doar...

— Mă deranjează pe mine.

La naiba, afurisita asta de gură, mai bine aş lega-o cu sârmă. Mă rostogolesc pe jumătatea mea de pat, departe de el. Chiloţii mei sunt undeva la picioare. Mi-i pun pe sub cearşaf.

— Ce? Cum aşa? Doar şi eu am mai fost cu alte fete.

— Da, presupun.
Dar chiar nu e acelaşi lucru. îmi muşc obrajii pe interior, ca să nu mai zic nimic. Când simt gust de sânge, muşc şi mai tare.
— Nu e foarte important, mă întrebam doar.
Tace o secundă, două, trei, patru, apoi trage aer în piept şi spune:
— Ei, şi ai fost cu mai mult de o persoană?
— Pe bune, Josh! Chiar nu am absolut niciun chef să vorbesc despre asta!
— Bine.
Pauză. Apoi:
— Să-ţi zic eu...
— Nu, nu-mi zice. Nu-mi pasă, bine? Nu-mi pasă de aşa ceva. Nu vreau să ştiu.
Sigur că ştiu deja cu cine a mai fost, nu prea era genul de tip discret. Până să fie cu mine.
— Şi nu mai vreau să discutăm despre asta. Vorbesc foarte serios.
— Doar că... uneori am impresia că nu ştiu nimic despre tine. E ciudat.
— Ba ştii.
Dar nu e tocmai adevărat.
Oftează doar.
— Bine, întreabă-mă orice altceva, pe bune, pune-mi orice altă întrebare şi o să-ţi răspund, bine?
— Doamne, trebuie să fi fost destul de nasol, nu? întorc capul să mă uit la el, altfel nu ştiu cum să-i transmit că nu mă simt deloc în stare să am discuţia asta.
— Ce e? încerc să zic că tipul e un nemernic, atât. Oricine ar fi.
— De ce? zic eu zâmbind ironic. Din cauza tuturor mizeriilor ălora scrise despre mine pe pereţii toaletelor?

— Ştiai? mă întreabă el încet. Eden, ştii că nu cred o iotă din ce scrie acolo, nu? Adică eu ştiu adevărul. Adevărul. Adevărul! Adevărul? N-are nici cea mai vagă idee care e adevărul. Dau să i-o zic.

— Hai s-o lăsăm baltă, mormăi în cele din urmă.

— Ce mai e? Eu încerc doar...

Mă trag de lângă el.

— Of, haide. încerc să-ţi spun că eu n-aş face aşa ceva niciodată. Mi se pare de rahat.

Chiar a fost de rahat. Aici are dreptate. însă nu zic nimic. Trebuie să schimbăm odată subiectul. Cred că se prinde şi el în sfârşit, pentru că tace. Tace mult timp.

Mă uit în tavanul camerei lui. în casă nu se aude niciun zgomot, ca de obicei - părinţii lui dorm sau sunt plecaţi, nu ştiu. Mă întorc să mă uit la el, cum stă întins, cu faţa în continuare spre mine.

— Zi-mi un secret, îmi şopteşte el.

Mereu am impresia că ştie că am un secret.Unul întunecat şi bine ascuns.

— Ştii tu, ceva ce nu ştiu despre tine, un secret.

— Exact, zâmbesc eu, încercând să şterg toată discuţia cu buretele. Pentru că nu mă cunoşti deloc... îl tachinez eu cam lipsită de chef.

— Ştiu, spune el trăgându-mă mai aproape şi lipindu-şi gura de a mea, de-asta vreau să-mi spui ceva.

Mă întreb ce-ar spune dacă i-aş zice. Ce-ar face. Dacă i-aş spune secretul meu adânc şi întunecat, ca o gaură neagră care ar putea înghiţi tot universul.

— Bine, mă mai cheamă şi Mărie.

E o minciună. Mă mai cheamă şi Anne.

— E rândul tău, zic.

— Ăsta nu-i un secret. Vreau un secret pe bune, spune şi mă sărută. Matthew.

— Ce?
— Matthew, repetă el. Joshua Matthew Miller.
— Oh. (Sărut.) Drăguț. (Sărut.) Mai zi-mi.
— Nu, e rândul tău, Eden Mărie McCrorey.
îmi zâmbeşte cu zâmbetul acela al lui, din colţul buzelor, şi-şi lasă capul pe pieptul meu, aşteptându-se să fiu deschisă, să-i destăinui cine ştie ce adevăr cât de mărunt, un fleac, orice. Atunci ar fi trebuit să-i zic că de fapt nu mă cheamă şi Mărie. Dar părea să-i placă numele, după cum l-a rostit, de parcă l-ar fi făcut să creadă că mă cunoaşte un pic mai bine, că mă place un pic mai mult dacă deține informația asta măruntă.
— Obişnuiam să cânt la clarinet în orchestră.
Adevărat, deşi nu e propriu-zis un secret.
Saltă capul şi-mi zâmbeşte larg.
— Nu se poate.
— Ba da, jur, îi zic ducându-mi mâna la inimă. Poţi să te uiţi în anuar să vezi. Dar stai aşa... nu te uita... anul trecut arătam ca o tocilară.
Râde, privindu-mă în continuare de parcă nu-i prea vine să creadă.
— Pe bune?
— Ba chiar am fost într-un club de lectură anul trecut, îi mai zic.
— Nu-mi pari deloc genul de fată care frecventează cluburile de lectură, spune el uitându-se suspicios la mine.
— Nu? zic prefăcându-mă surprinsă. Eu am fondat clubul de lectură, împreună cu domnişoara Sullivan, spun eu râzând.
Pe chip îi apare treptat un zâmbet, pe măsură ce se convinge că spun adevărul.

— Ce drăguţ, spune el în cele din urmă, zâmbind şi mai larg. E foarte drăguţ.

— Ba nu, mormăi eu.

— Nu. De fapt e sexy, dacă stau să mă gândesc.

Apoi mă sărută ca lumea, adânc - genul de sărut care duce la altceva. Numai că el se opreşte şi se uită la mine cu multă tandreţe.

— Eşti foarte frumoasă, Eden, îmi şopteşte.

De obicei nu mă dau în vânt după aşa ceva - după astfel de complimente -, dar de asta asta - poate că tonul vocii sau expresia de pe faţa lui sunt responsabile -, zâmbesc. Nu vreau, însă parcă nu mă lasă faţa să nu zâmbesc.

— Ştii că deja am făcut sex, încerc eu să glumesc, nu mai trebuie să-mi zici chestii din astea.

— Termină, chiar vorbesc serios.

După care se apleacă şi mă sărută pe buze foarte delicat.

Uneori îmi fărâmiţează încet-încet masca de gheaţă cu cuvintele lui, reuşind să pătrundă dincolo, la stratul care începe să se dezgheţe. Alteori însă se loveşte de un gheţar. De exemplu când, foarte sigur pe el, continuă:

— Şi-ar trebui să zâmbeşti mai mult.

întorc privirea jenată. N-are de unde să ştie că uneori pur şi simplu mă doare să zâmbesc. Că uneori un zâmbet mi se pare cea mai mare minciună pe care am zis-o în viaţa mea.

— Nu, îţi ador zâmbetul, spune el ducându-şi degetele la buzele mele, şi mă trezesc zâmbind şi mai larg.

Dar de data asta nu mă doare.

— Eden Mărie McCrorey... începe el de parcă vrea să-mi facă morală, mereu serioasă şi sumbră - poate

îmi face eulogiul - şi, dintr-odată, îţi apare pe chip un zâmbet fantastic, pe care nimeni nu apucă să-l vadă. Stai un pic, ai roşit cumva? mă tachinează el. Nu-mi vine să cred. Eden Märie McCrorey a roşit din cauza mea.

— Ba nu! râd eu ascunzându-mi obrajii în palme.

Îmi prinde mâinile în ale lui şi mi le ia încet de pe faţă.

— Ştii ce cred eu? mă întreabă.

— Ce crezi tu? îl imit eu.

— Eu cred... se opreşte. Că nu eşti aşa de dură, de fapt, nu eşti aşa de piatră, spune el serios şi zâmbetul îi păleşte. Nu-i aşa?

Îmi simt inima bătându-mi tare când mă cercetează mai în profunzime. Pentru că are dreptate. Tipele dure nu roşesc. Tipele dure nu se topesc toate când le spune un băiat drăguţ că sunt frumoase. Mă îngrozesc că o să răzbată dincolo de gheţarul de la exterior şi o să descopere sub el nu o fată sensibilă şi drăguţă, ci un dezastru al dracului de hidos.

Îmi dă părul la o parte de pe faţă şi-şi plimbă arătătorul pe cicatricea de cinci centimetri de deasupra sprâncenei stângi.

— Cum ai căpătat asta? mă întreabă. M-am tot întrebat, dar de câte ori o observ, suntem... prinşi cu altceva, zâmbeşte el. Şi aşa tot uit să te întreb.

Îmi duc mâna la cap. Zâmbesc larg când îmi amintesc cât de absurd a fost tot accidentul ăla.

— Ce? mă întreabă el. Trebuie să fi fost ceva jenant...

— S-a întâmplat când aveam doişpe ani. Am căzut de pe bicicletă, au trebuit să-mi pună cinşpe copci.

— Cinşpe? O groază. Doar pentru că ai căzut de pe bicicletă?

— Ei, nu chiar. Mă dădeam cu Mara pe biciclete la vale, pe dealul ăla mare, îl ştii? De la capătul străzii mele.
— Aha, face el de parcă i-aş zice cea mai interesantă chestie pe care a auzit-o vreodată, sorbind fiecare cuvânt care-mi iese din gură.
— La poale sunt nişte şine de tren, le ştii? continui eu.
— Vai, nu.
— Mă rog, se pare că la un moment dat m-am dat peste cap, peste ghidon, şi m-am rostogolit până jos de tot, cel puţin aşa mi-a zis Mara că s-a întâmplat. Eu nu-mi amintesc, cred că am leşinat. Când m-am lovit cu faţa de şine, măcar m-am oprit.
— Ce groaznic! spune el, deşi l-a apucat râsul.
— Nu, e o prostie. Chiar ai de ce să râzi de mine. Din cauza mea a hotărât municipalitatea să pună garduri la capătul tuturor străzilor din cartierul meu.
Râde şi mai tare după asta. Şi eu.
După care mă gândesc la tot ce-a urmat.
în ziua aia m-am îndrăgostit de Kevin - mă rog, ceea ce credeam eu că înseamnă să te îndrăgosteşti, de omul care-mi închipuiam eu că e. O ştia şi el. Şi s-a folosit de asta ca să se apropie de mine. E ziua la care mi-aş dori să pot reveni în timp, ziua al cărei curs trebuie să-l răstorn ca să nu mai ajungă să se întâmple ce s-a întâmplat. Era aşa de cald, aerul era aşa de greu, că parcă nu reuşeam să-l trag în plămâni ca lumea. Eu şi Mara eram doar două fetiţe de doişpe ani în costume jenante de baie din două piese, care nu lăsau să se vadă nimic, pentru că oricum nu avea ce să se vadă, şi desenam cu creta pe asfaltul aleii casei mele, cu sendvişurile cu îngheţată picurându-ne pe braţe şi pe picioare.

Desenam sori zâmbăreţi, curcubeie, copaci şi flori hidoase, stângace. Am jucat mai multe partide de X şi 0, dar ne-am plictisit, pentru că niciuna dintre noi nu reuşea să câştige. Am desenat un şotron, dar asfaltul era încins şi nu puteam să ţopăim pe el. Am scris cu litere rotunjite, roz, de-a lungul aleii:

MAFCA ÎL ***hjbişri ?e CteLIN***

Voiam doar s-o fac să se ruşineze. Atunci Mara şi-a dat pe spate cozile lungi şi s-a aplecat deasupra asfaltului, cu o cretă mare, bleu în mână. Apoi a scris cu litere imense de tipar:

EW **ÎL IU**&eşre *?E YÎN* **ÎN**

Ceea ce m-a făcut să urlu cât mă ţinea gura şi să arunc cu creta albă în ea, fără s-o ating, desigur, iar creta s-a făcut mii de bucăţele cu care nu mai puteam face nimic, ceea ce nu ne-a deranjat - oricum albul era plictisitor. După care am zis:

— Mara, chiar ar trebui să te măriţi cu Caelin. Aşa am fi surori, ar fi super!

— Hm, da, s-a încruntat ea. Dar Kevin mi se pare mai drăguţ.

— Ba nu e. Oricum, Kevin nu e frate-meu, aşa că, dacă te măriţi cu el, n-am mai fi surori.

— Spui asta doar pentru că tu vrei să te măriţi cu Kevin.

— Păi, nu pot să mă mărit cu frate-meu, ar fi greţos!

— A, da, şi-a dat ea seama atunci, ca şi cum numai ei doi ar fi existat pe lumea asta.

Trăiam într-o lume mică, prea mică până şi pentru două fetiţe de doişpe ani.

— Atunci te măriţi cu frate-meu, iar eu mă mărit cu Kevin, şi aşa o să fim surori şi Kev şi Cae o să fie fraţi. Are noimă pentru că oricum toată lumea îi ia deja drept fraţi.

S-a gândit un pic, apoi a zis:
— Da, bine.
Apoi, că ne-am pus vieţile la cale, am întrebat-o:
— Vrei să ne dăm cu bicicletele?
— Da, bine.
Am dat fuga înăuntru, încercând să evităm asfaltul aproape topit, şi ne-am pus pantalonii scurţi şi şlapii în picioare. În vara aia a plecat definitiv tatăl Marei. Ai ei se tot certau, aşa că stătea mai mult pe la mine, chiar dacă ea avea piscină şi eu nu. Era gata să facă orice, numai să scape de casa şi de părinţii ei. Aşa că s-a învoit să se mărite cu fratele meu când i-am propus. S-a învoit să ne dăm cu bicicletele când i-am propus. Şi s-a învoit când i-am propus să ne dăm cu bicicletele în viteză la vale, de pe ditamai dealul periculos şi abrupt de la capătul străzii mele, ca să vedem dacă trece vreun tren pe calea ferată de la poale.
N-a fost o idee prea bună, recunosc. înainte să mă prăbuşesc aproape mortal, ţin minte că am auzit-o pe Mara urlând. Am văzut traversele de lemn putrezite, cenuşii ale căii ferate cum se apropiau într-o viteză nebună de faţa mea. M-am dat cu ţeasta de şina de oţel, cu un pocnet sec. După care s-a lăsat bezna.
Când am deschis ochii, am văzut cerul imposibil de senin. Picioarele îmi erau prinse în bicicletă. Ochelarii îmi dispăruseră. Am simţit picuri de apă pe faţă. Am ridicat braţul pe care încă-l puteam mişca. Era foarte murdar, acoperit de sute de tăieturi mărunte. Mi-am dus mâna la cap. Apă roşie. Multă apă roşie. Apoi cineva m-a strigat pe nume, de foarte, foarte departe. Am închis iar ochii.
— Ce naiba făceaţi? s-a auzit tare vocea lui Kevin, de undeva de aproape.

— Am vrut să vedem cum trece trenul, s-a auzit Mara, cu un glas nevinovat.

— Edy, mă auzi? s-a auzit vocea lui Kevin, care mi-a luat faţa între palme.

— Aă... atât am reuşit să îngaim.

Am deschis o clipă ochii, doar cât să-l văd cum îşi scoate tricoul şi mi-l ţine apăsat la cap. L-am simţit cum mă atinge cu mâinile pe un picior. Nu-mi dădeam seama pe care.

— Edy, Edy, încearcă să-ţi mişti piciorul, bine? Dacă poţi să-l mişti, înseamnă că nu e rupt. încearcă, mi-a cerut el.

— Ei? Se mişcă? mi s-a părut că întreb cu voce tare.

N-am auzit niciun răspuns.

Apoi parcă am plutit. M-a cărat în braţe în susul dealului şi m-a lăsat pe iarbă. Ba chiar a sunat la salvare.

în seara aia m-am hotărât cu Mara că o să mă căsătoresc nesmintit cu el. Pagube: încheietura mâinii stângi fracturată, o gleznă luxată, o mie de julituri şi vânătăi, un deget mic rupt, cincisprezece copci în frunte şi o bicicletă cu zece viteze bună de aruncat. Şi, desigur, o mare amăgire în privinţa caracterului lui Kevin. „Ai făcut o mare, mare prostie, dar ai avut şi mult, mult noroc", am tot auzit în ziua aia.

— Ai avut noroc că n-a trecut trenul! spune Josh, smul- gându-mă din amintiri.

îmi fixez iar privirea în tavanul camerei lui. El tot mai râde. Eu m-am oprit.

— Chiar am avut? spun fără să vreau cu voce tare.

Dacă ar fi trecut trenul, m-ar fi omorât, sau cel puţin

m-ar fi rănit grav, definitiv. Astfel că, peste 542 de zile, aş fi zăcut fie în mormânt, fie pe un pat de spital, putrezind sau conectată la aparate, nu în patul meu, cu Kevin în camera de alături şi cu impresia că e cel mai minunat om din lume, care n-ar putea să-mi facă niciun rău, pentru că el mă salvase în fond. Dacă n-ar fi fost acea zi, poate nu m-aş fi îndrăgostit în halul ăla de el, la modul ăla jenant. Poate n-aş fi flirtat cu el când jucam Monopoly mai devreme în seara aia. Şi poate aş fi urlat când m-am trezit cu el în pat la 2:48 dimineaţa, în loc să nu fac nimic. Poate că în fond a fost numai vina mea, pentru că i-am arătat că îmi place de el, pentru că chiar îmi plăcea de el.

— Sigur că da, aud un glas slab, printre gândurile care îmi înceţoşează mintea.

Acum se uită la mine cu o faţă serioasă. Nu mai ştiu ce-am zis ultima dată.

— Ce sigur că da? îl întreb.

— C-ai avut noroc! spune el pierzându-şi răbdarea.

— A, da. Da, ştiu.

— Atunci de ce zici aşa ceva? Nu e deloc amuzant.

— Ştiu.

— Chiar nu e. Nu-mi place deloc când vorbeşti aşa.

— Bine, ştiu! mă răstesc la el.

Nu spune nimic, dar îmi dau seama că s-a supărat. Pentru că mereu mă enervez pe el aiurea, spun chestii bolnave sau mă port pur şi simplu ciudat. Nu mai spune nimic. Se dă doar mai încolo şi rămâne aşa, întins lângă mine. Acum el stă cu ochii în tavan şi eu m-am întors pe-o parte, cu faţa spre el, ca să se uite la mine. îmi las

capul pe pieptul lui şi încerc să mă port de parcă totul e bine şi nu sunt o ciudată. îşi pune fără tragere de inimă un braţ în jurul meu. Dar nu mai suport tăcerea, nu mai suport să-l ştiu supărat pe mine. Aşa că şoptesc:

— Mai zi-mi un secret.

însă tace.

După o vreme, petrecută într-o linişte foarte neplăcută, am impresia că a adormit, aşa că mă prefac c-am adormit şi eu. Dar apoi îl simt că-şi lipeşte faţa de părul meu şi inspiră. Apoi şopteşte încet, încât aproape nici nu-l aud: „Te iubesc." Marele lui secret. închid cât pot de strâns ochii şi mă fac că nu l-am auzit, prefăcându-mă că nu-mi pasă.

După ce mă asigur că a adormit, plec pe furiş, încercând să nu fac niciun zgomot

. Ei, şi ce facem de ziua ta anul ăsta, Edy? mă întreabă Mara a doua zi după ore, stând lângă dulapul meu.

— Nu ştiu. Hai să ieşim undeva să mâncăm, îi spun adunându-mi lucrurile.

— Dumnezeule, Edy. Uite, uite, uite, spune încet Mara, aproape fără să mişte din buze, lovindu-mă întruna în braţ.

— Ce e?

Mă întorc. Josh vine pe coridor, îndreptându-se direct spre noi.

— Of, Doamne, mormăi eu.

— Edy, taci şi poartă-te frumos! îmi spune Mara cu glas scăzut, chiar când el e atât de aproape de noi, încât poate să ne-audă.

Se uită la Josh cu un zâmbet cât toate zilele pe faţă.

— Bună!

El îi aruncă un zâmbet cuceritor de-al lui, la care Mara chicotește - *chicotește*!

— Bună! o salută şi el la fel de entuziasmat.

După care se întoarce spre mine şi-mi aruncă un „Hei!" pierit.

Nu ştiu ce să fac. Două lumi opuse tocmai s-au ciocnit şi m-am trezit prinsă la mijloc.

— Ei, eşti Joshua... Miller, nu? spune Mara de parcă nu i-ar zice tot timpul pe numele complet.

— Da, Josh adică. Tu cine eşti?

— Mara, răspunde ea.

— A, da, Mara. Mă bucur că facem în sfârşit cunoştinţă.

— Şi eu.

Se uită amândoi la mine, de parcă ar trebui să știu într-un fel sau altul cum să țin dezastrul ăsta sub control. Când vede că nu zic nimic, Mara preia frâiele discuției:

— Păi, Josh, tocmai discutam ce să facem mâine, de ziua lui Edy.

— Mâine e ziua ta? întreabă el căutându-mi privirea. Mara mă privește încruntată.

— Edy, nu i-ai zis că e ziua ta mâine?

— Da, *Edy* o fi uitat pur și simplu să-mi spună, răspunde Josh. *Edy* a uitat și să-mi zică la revedere înainte s-o șteargă de la mine aseară, spune el pe un ton din care înțeleg că n-o s-o lase deloc baltă, de data asta o să pună piciorul în prag.

— Păi, ăă... începe Mara jenată. Cred c-ar trebui să ajung undeva, așa că... se oprește. O s-o iau din loc. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, îi spune lui Josh zâmbindu-i dulce, sincer, neprefăcut.

— Da, și mie absolut, răspunde el, și chiar pare sincer.

în timp ce se îndepărtează, Mara se uită peste umăr la mine, cu ochii mari și strângând din buze, și-mi face cu degetul de parcă ar zice: „Să nu cumva s-o dai în bară!"

— Mă bucur că în sfârșit am făcut cunoștință cu o prietenă de-a ta.

— Ei, și ce cauți pe-aici? îl întreb, ignorându-i comentariul.

— Știi ceva, mi s-a acrit de toate regulile astea ale tale, bine? Trebuie să vorbim. Trebuie să vorbim urgent.

— Bine. Măcar putem să mergem într-un loc mai ferit? Mă uit înjur, observând cum se uită lumea la noi.

Mă ia de mână. Mă trag imediat, fără să vreau. Se uită la mine de parcă l-am jignit, dar mă strânge și mai bine, luând-o înainte pe coridor. Ne oprim pe palier

şi Josh se aşază pe o treaptă. Rămân înlemnită, mai ţeapănă ca oricând. Mi-e teamă. Mi-e foarte teamă c-o să mă părăsească. Mă tem şi mai tare pentru că nu vreau să se întâmple asta.

— Nu vrei să stai jos?

Inima şi gândurile mi-au luat-o la goană, mi s-au învălmăşit într-un cor discordant: de ce, de ce, de ce?

— De ce? spun în sfârşit, iar vocea tremurătoare îmi subminează aerul de un calm rece pe care încerc să îl arborez.

— Ţi-am zis deja. Vreau să vorbim. Serios.

Mă aşez lângă el ţinându-mi respiraţia. Se întoarce spre mine, dar îl întrerup înainte să spună ceva.

— Zi-mi de pe-acum, vrei să pui capăt întregii poveşti?

— Nu! În niciun caz. Doar că... nu mai rezist aşa. Nu pot să mă rezum la genul ăsta de relaţie. între noi e mai mult de-atât. Doar vezi şi tu, nu?

— Ţi-am mai zis, nu... chestia asta de cuplu... nu-mi place să...

— îţi zic că *mie* nu-mi place, Eden! mă întrerupe el ridicând vocea, dintr-odată supărat. Apoi mai încet: Nu-mi place că ne culcăm împreună în fiecare seară, iar apoi la şcoală ne prefacem că nu ne cunoaştem. Nu vrei să ieşi cu mine, să-mi cunoşti prietenii. Clar nu vrei să-ţi cunosc prietenii. Nu mergem nicăieri împreună, doar la mine în cameră. Pe bune, de ce nu putem să mai mergem şi pe la tine? Se opreşte şi mă ia de mână. De ce simt mereu că ne ascundem?

— Nu ştiu, zic încet, simţindu-mă vulnerabilă.

— Ba ştii, fii sinceră cu mine.

— Cum adică?

— Adică avem vreun motiv să ne ascundem? întreabă el în sfârşit ce voia să afle.

— Ce motiv?

Se uită la mine de parcă aş fi grea de cap.

— Adică, zici de altcineva? încerc eu să mă lămuresc.

— Da, zic de altcineva.

Mă uit la el dorindu-mi să-l fac cumva să înţeleagă totul. Tot ce s-a întâmplat, tot ce cred, tot ce simt pentru el, pentru noi doi, pentru mine. Cât de îngrozitor mă doare inima - organ prost şi slab - de dor după el. Dar aşa ceva nu se poate exprima în cuvinte, aşa că rostesc acea unică silabă care contează cel mai mult acum:

— Nu.

Josh răsuflă de parcă şi-a ţinut respiraţia. Evident, se aşteaptă să continui.

— Atunci, dacă nu mai ai pe nimeni, de ce trebuie să ne purtăm aşa?

— Nu ştiu, pentru că altfel s-ar complica totul, ar fi aiurea de tot şi...

— Deja s-a complicat, ştii, spune el ridicând puţin vocea. Deja e aiurea. Apoi mai încet: Chiar e.

Nu am cum să-l contrazic, aşa că mă uit în jos la mâini, pe care mi le ţin în poală.

— Uite ce e, chiar n-am chef să ne certăm, doar că... doar că ţin la tine. Chiar ţin.

Mă sărută pe buze şi apoi îmi şopteşte încet la ureche:

— Atât vreau să ştii.

Ar trebui să-i răspund la fel. Şi eu ţin la tine! Chiar ţin la tine, ce naiba, ţin la tine, ce dracu', îmi vine să-i strig.

— Eu... eu...

Şi eu ţin la tine, zi-o.

Ridică privirea, iar în ochi i se citeşte un strop de speranţă.

— Uite ce, tu nu înțelegi. Nu e de parcă mi-ar fi uşor, nu pot să... nu pot...

Glasul mi se ascute ca un chițăit de şoricel în timp ce mă chinui să-mi pun de acord creierul cu gura. Simt cum lacrimile îmi pun un nod în gât, îmi umplu ochii. El pare nedumerit, îngrijorat şi, cred, aproape uşurat, uşurat că nu sunt de fapt de piatră.

— Bine, şopteşte el uluit să vadă această manifestare emoţională bruscă şi fără precedent. Iubita mea, nu... zice el încet. Ascultă, ştiu. E în regulă, vino încoace.

Mă trage spre el şi mă las să cad lângă el. Acum nici nu mă mai sinchisesc cine ne vede. Mă țin de el cât de strâns pot. Toate neînțelegerile dintre noi par să se topească şi, măcar de data asta, nu mai simt că sunt o mare mincinoasă. Măcar acum mă simt liniştită şi în siguranţă, înfricoşător de protejată.

— Hei, lasă-mă să te scot în oraş de ziua ta, la cină sau ceva.

— Bine, mă trezesc că răspund pe loc.

— Serios? face el dezlipindu-se de mine şi ţinându-mă de umeri. îmi trebuie o declaraţie scrisă.

îşi duce mâna la rucsac, de parcă vrea să scoată hârtie şi creion.

— Termină, îi zic râzând, pocnindu-l uşor. Am acceptat.

— Bun, ieşim în oraş!

Mâinile lui mă cuprind cu mişcări pricepute.

— Ştii ce... după toată discuţia asta, murmură el în timp ce mă sărută pe gât. Nu vrei să vii pe la mine?

— Mâine, bine? După cină, da?

Geme de parcă ar fi în agonie, dar apoi îmi şopteşte zâmbind:

— Bine.

A doua zi dimineață, când mă duc la dulapul meu, mă întâmpină opera Marei. Mi-a împodobit dulapul până la refuz. Asta e tradiția noastră. A lipit baloane, hârtie creponată, fundițe și panglici, plus un cartonaș pe care scrie: LA MULŢI ANI LA 15 ANI! **Mă îngrozesc.**

Smulg cât mai repede cartonașul, însă parcă simt că e prea târziu, l-a văzut deja. Arunc discret hârtia la gunoi luând-o spre sala de studiu. în urma mea se aud pașii cuiva care se apropie în grabă și trag adânc aer în piept - deja știu că el e și că a aflat cumva. Mă ia de cot și mă trage în toaleta băieților - pare de-a dreptul furios.

— Ieși! îi strigă băiatului care urinează la un pisoar de la perete.

La dreapta, lângă capul băiatului, îmi atrag privirea niște litere negre, în lumina fluorescentă de neon reflectată de faianța murdară, gri-bleu: EDEN MCCURVA E, **apoi literele nu se mai înțeleg - au fost acoperite cu un mar- ker nu foarte închis la culoare. De cum o șterge de-acolo puștiul, uitând și să-și mai tragă fermoarul, Josh mă ia la trei păzește.**

— Cum ai putut face așa ceva? După tot ce s-a întâmplat, cum poți să mă minți în continuare? Ai zis că ai șaișpe ani. Eu am optișpe, știai doar! Am avut încredere în tine!

— N-am...

Voiam să-i amintesc că nu i-am zis niciodată de-a dreptul că atâta am, dar văd deja că n-are de gând să m-as- culte. Dă ture prin încăpere, turuind mai departe furios:

— Pe bune, paișpe ani? Paișpe? Paișpe! urlă el tot mai tare.

— Calmează-te. Nu-i așa de important.

Nu m-am aşteptat să se supere atât de tare, nici n-am stat să discutăm chestiunea vârstei. Oricum, sunt destui tipi de-a douăşpea care ies cu boboace şi e aceeaşi diferenţă de vârstă, dacă nu una mai mare. Cui îi pasă de aşa ceva?

— Ba e al dracului de important! De câte ori ai fost în pat cu mine... aveai paişpe ani. Nu? spune el pe un ton tăios, de-a dreptul usturător. Nu?

— Da, şi?

— îţi dai seama că aş putea fi acuzat de viol? Corupere de minori, Eden, ai auzit de-aşa ceva?

Mă umflă râsul - deşi n-ar trebui.

— Nu e amuzant, chiar nu-i nimic amuzant! E grav, e în joc viaţa mea. Sunt adult, da? Adult în toată regula! Cum poţi să râzi?

Cum pot să râd? Pot să râd pentru că ştiu la ce infracţiune se referă de fapt. Fapta de care vorbeşte el e un fleac, în zilele noastre există infractori şi mai periculoşi care scapă nepedepsiţi. Ştiu că n-are de ce să-şi facă probleme. De-asta pot să râd.

— Ascultă, îmi pare rău, îi zic încercând să-mi înăbuş zâmbetul, dar eşti caraghios. N-a fost niciun... spun coborând vocea - inspir, expir şi inspir iar. Niciun... viol.

Poftim, am zis-o. E cuvântul pe care m-am chinuit atâta vreme să nu-l pronunţ, să nu-l gândesc măcar. Bineînţeles că n-avea de unde să ştie cât mi-a luat să pronunţ cuvântul ăsta sinistru din patru litere. Turuie mai departe, şi mai însufleţit:

— Da, sigur că n-a fost, ştiu asta, dar nu contează. Părinţii tăi ar putea să depună plângere împotriva mea, Eden.

— Dar n-o s-o facă. Nici măcar nu ştiu de...

„Tine", voiam să zic, dar mă întrerupe iar.

— Chiar nu înţelegi, continuă el. Eu vorbesc de FAPTE PENALE. **Pot să mă aresteze, pot să fac puşcărie chiar, pot să-mi pierd bursa sportivă, tot. Totul se poate duce dracului.**

Se opreşte. Mă uit cum inspiră de câteva ori precipitat, cu ochii la mine, aşteptând.

— Ei? face el în sfârşit, întinzând braţul spre mine.

— Cum adică „ei"? zic eu pe acelaşi ton tăios.

— Adică ţie chiar nu-ţi pasă? urlă el. Apoi, mai încet: Nu-ţi pasă de nimic? De mine?

Mă sfredeleşte din ochi, să vadă dacă mai ţin minte ce s-a întâmplat ieri pe scări. Sigur că-mi amintesc, dar mă pricep de-acum atât de bine să mă prefac, încât mă uit şi eu fix la el, prin el. Cu chip de piatră. Cu trup de piatră. Cu inima de piatră.

— Nu.

Acea unică silabă. Cea mai mare minciună dintre toate. Cea mai îngrozitoare minciună dintre toate.

— Cum? şopteşte el.

— Nu, îi spun calm. Nu-mi pasă.

Cuvintele sunt ca nişte lovituri de pumnal cu care sfârtec tot ce am construit împreună.

— Nu-mi... pasă... deloc, repet pronunţând fiecare silabă rece şi răspicat.

Parcă i-am tras un pumn în faţă, aşa se uită la mine. însă îl ţine doar o secundă, două, trei... plus încă jumătate, după care revine rapid la furia lui.

— Bun, minunat de fapt! Minunat. Pentru că n-o să ne mai vedem niciodată, sper că ţi-e clar, Eden. Nu putem...

— Ei, haide, râd eu amar. Uite ce, ştii că m-am simţit bine cu tine, dar practic, oricum am terminat-o, nu ți se pare?

Parcă altcineva a pus stăpânire pe creierul meu, îi urlu să tacă, să nu mai zică nimic. Dar dacă oricum se termină totul definitiv, n-am de gând să-i permit să se creadă stăpân pe situație. Eu sunt stăpâna, ce naiba.

Parcă îi pică faţa. Pare atât de descurajat, că-mi vine să-mi cer scuze, îmi vine să mă rog de el să nu mă lase, să-l implor, pentru că sunt atât de singură, la dracu', şi chiar îmi pasă de tot şi mai ales de el. Dar apoi își revine și spune cu o voce sugrumată:

— Da. Clar s-a terminat.

Îl las singur în toaletă. Ies cu pas ușor pe ușă, calmă, cu spatele drept, iar el rămâne pe loc, clătinând din cap. Caelin și Kevin vin acasă în Ajunul Crăciunului. Dau buzna pe ușă încărcați cu genți, saci cu rufe murdare și rucsacuri pline de notițe de la cursuri și manuale. Mama și tata îi întâmpină într-un suflet.

— Edy, ai putea să-i ajuți pe băieți cu gențile? îmi tot zic amândoi.

Dar eu stau pur și simplu acolo, în living, urmărindu-i cu mâinile încrucișate pe piept.

După câteva minute, când s-au mai liniștit apele, mă zăresc amândoi în sfârșit. Caelin se apropie de mine cu brațele întinse, dar ceva îl face să se oprească și, preț de o clipă, în locul zâmbetului îi apare o expresie nedumerită pe chip.

— Edy, spune el lent și cumva întrebător.

Parcă nu vorbește cu mine, ci doar vrea să se asigure că sunt eu.

— Daaa? răspund eu, dar el se holbează mai departe la mine.

— Nu, doar că... se chinuie să zâmbească. Arăți... Se întoarce spre ai noștri, căutându-și cuvintele, apoi iar spre mine. Arăți atât de... de...

— Frumoasă, se vâră mama în discuție zâmbind, deși bănuiesc că nici ea nu și-a revenit după palma aia de care n-a mai adus nimeni vorba.

Mă ia în brațe stânjenit, de parcă nu vrea să se atingă de sânii mei.

— Pari atât de maturizată. A trecut așa de mult timp de când am plecat? spune el râzând și desprinzându-se de mine jenat.

Mă priveşte de parcă ar mai vrea să spună ceva, dar apoi se duce să-şi mute bagajele în camera lui.

Iar acum îl am pe Kevin în faţă, la nici doi metri de mine, mă priveşte într-un mod intimidant. E privirea pe care şi-a perfecţionat-o probabil în secret anul ăsta. Clar vrea să-mi taie tot curajul, să mă fac mică de tot şi să bat în retragere. însă chiar dacă mi s-au înmuiat de tot picioarele, de parcă sunt gata să-mi cedeze din clipă-n clipă, şi inima îmi bate nebuneşte şi simt că-mi arde tot corpul, nici nu crâcnesc, nu fug, nu dau înapoi de data asta. Vreau să cred că, dincolo de privirea aia tăioasă ca un pumnal, îşi dă şi el seama cât de mult m-am schimbat, că nu mai sunt deloc fata pe care o ştia pe vremuri. Nu mă clintesc din loc până nu cedează el primul.

— Gata, Edy, spune mama bătând de două ori din palme. Hai să ne-apucăm de treabă. Bunicii ajung de dimineaţă, aşa că mâine n-o să mai avem deloc vreme. Trebuie să pregătim din timp absolut tot ce se poate pregăti din timp.

O urmez la bucătărie, gândindu-mă cu groază la cele opt ore de chin care urmează. E în dispoziţia ei maniacală, aparent veselă, însă gata oricând să se preschimbe într-o criză nervoasă - de câte ori vin în vizită bunicii o apucă o stare de nervozitate maximă. O urmăresc în timp ce merge în spălătorie şi desface scara pliabilă în faţa debaralei cu vechituri. Ştiu ce urmează. îşi scoate radiocase- tofonul/CD-playerul vechi şi, ţinându-l de mâner, îl pune pe masa din bucătărie.

— Of, mamă, chiar trebuie? gem eu.

Nu suport să gătesc toată ziua cu muzică de Crăciun pe fundal.

— Da, trebuie. O să simţim spiritul sărbătorilor!

Mă apuc să toc cantităţi industriale de ţelină, ceapă şi usturoi. Apoi urmează dovlecii plăcintari. Tocmai când mă chinui să tai un dovleac în cubuleţe mici, aşa cum îi place mamei, mama îşi iese dintr-odată din ritm.
— Dumnezeule mare! strigă ea.
Mai să-mi tai vârful degetului mijlociu din cauza ei.
— Ce e?
— Fir-ar să fie! geme ea, cu *Noapte de vis* auzindu-se încetişor pe fundal. Ştiam eu c-am uitat ceva. Praful de copt, mereu uit de el! Numai de asta n-am chef acum, să-mi dau coate prin mulţimea din magazin, în Ajunul Crăciunului!
— Chiar ne trebuie aşa ceva?
— Da.
Se sprijină de blat şi trage adânc aer în piept, închizând ochii.
— Da, ne trebuie. Bun, schimbăm planul. Eu dau o fugă la magazin. Tu toacă mai departe. Când termini cu dovlecii, pune-i în vasul mare din dulapul de deasupra frigiderului. Apoi ai putea să speli vasele astea, să nu se adune cât încercăm noi să facem treabă?
Deja şi-a tras geaca peste şorţul de bucătărie şi-şi pune geanta pe umăr.
— Caelin! urlă ea. Caelin?
— Da? îl aud înăbuşit cum răspunde din cealaltă parte a casei.
— Ai putea să vii până aici, te rog? îi spune ea, abţinân- du-se din greu să nu se pună pe urlat. N-am de gând să ţip ca să m-auzi tu din celălalt capăt al casei! bombăne ea punându-şi fularul la gât şi legându-l bine.
Caelin apare în bucătărie.
— Ce faceţi voi doi acum? îl întreabă mama punându-şi mănuşile.

— Nimic. Am început un joc video. E pe pauză. Ai nevoie de ceva?

— Taică-tău unde e?

— Sforăie. Pe canapea, răspunde el.

— Bine. Vreau să te duci în garaj şi să cauţi o cutie pe care scrie „Decoraţiuni de Crăciun"; în ea am pus faţa de masă bună, şervetele de masă şi ornamentele de anul trecut. Eu mă duc la magazin. Ne mai trebuie ceva, vă vine ceva în minte?

Clătinăm amândoi din cap şi mama iese.

— Uau, face el. Anul ăsta a apucat-o şi mai devreme. Cred că bate toate recordurile, nu? râde el.

— Nu-i aşa?

Mă prefac că totul e ca pe vremuri, dar de-acum ne-am prins amândoi că nu e.

— Ai putea, te rog, să-l închizi? îl rog arătându-i radio- casetofonul.

Se întinde şi-l închide.

— Ei, şi ce-ai mai făcut? mă întreabă el sprijinindu-se de frigider. în afară de faptul c-ai crescut atât de repede? Anul ăsta de-abia dacă ai dat vreun semn.

îmi zâmbeşte încrucişându-şi mâinile pe piept în timp ce aşteaptă să-i răspund. Dar îl cunosc. Ştiu că e un zâmbet fals, stânjenit.

— Păi, nici tu n-ai prea dat vreun semn.

Am folosit un ton mai răutăcios decât intenţionasem.

— Da, aşa se pare, spune el încruntându-se.

Mă apuc să umplu chiuveta şi să torn detergent de vase de parcă aş face un experiment care-mi solicită întreaga atenţie.

— îmi pare rău, continuă el după ce vede că nu spun nimic - ridică vocea, ca să acopere sunetul apei de la robinet. Am fost ocupat până peste cap. Mă termină semestrul ăsta.

Nu fac decât să dau din cap. Habar n-am ce vrea să zic. Că nu-i nimic? Nu-i adevărat. Şi n-ar fi trebuit să vină iar cu Kevin la noi.

— Bine, păi, mai bine mă duc să caut chestiile alea atunci.

— Da.

După ce aud cum se închide uşa de la garaj, opresc robinetul şi-mi cufund mâinile în apa fierbinte. E linişte, cumva mi se pare reconfortant. Nu se mai aude nicio muzică, doar televizorul dat încet din camera vecină şi zăngă- nitul înăbuşit al vaselor în apă. Apoi aud paşi uşori, care se apropie pe furiş din spate. E Kevin. îl simt din tot corpul înainte să-mi comunice creierul informaţia, simțurile mi s-au ascuţit, pielea mi s-a încins dintr-odată şi mă mănâncă. De parcă am alergie la el. Prezenţa lui fizică lângă mine îmi provoacă o reacţie de repulsie organică, ca un semnal care mă avertizează, un semn fosforescent în noapte: PERICOL PERICOL PERICOL. **Ia distanţă, îmi spune corpul. Dar e greu să iei distanţă când e vorba de un asemenea om.**

Nici n-apuc să-ntorc capul măcar, că-l simt cum mă cuprinde cu mâinile lui cărnoase de talie şi se lipeşte de mine de la spate. Apoi îi simt respiraţia şi îl aud şoptindu-mi la ureche:

— Arăţi bine, Edy.

îşi pune mâinile pe blugii mei, plimbându-le apoi în sus, peste bluză şi peste tot, lipindu-şi gura deschisă de gâtul meu.

— Opreşte-te, şoptesc eu. Opreşte-te odată!

îmi scot din apă mâinile pline de detergent, dar nu reuşesc să-l opresc. M-a ţintuit de chiuvetă. Poate să-mi facă ce vrea cu mâinile. Mă gândesc dacă să scot din apă cuţitul de tocat cu care am tăiat usturoiul şi să

i-l împlânt în inimă. însă atunci îmi dă în sfârşit drumul şi se trage înapoi, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Toate astea sunt de dragul meu? mă întreabă el zâmbind.

Ar trebui să-l omor, ar trebui să-i fac o groază de chestii, dar eu îl întreb cu vocea tremurătoare:

— Ce să fie?

Dar nu răspunde, doar zâmbeşte superior mai departe, plimbându-şi ochii de-a lungul corpului meu - inima-mi bate atât de tare, că-mi pulsează urechile. Clar nu mi-am văzut lungul nasului. Am uitat de amploarea puterii lui, aşa că mi-a adus aminte. După care pleacă pe furiş, aşa cum a venit, iar eu rămân de-a dreptul îngrozită.

La 1:17 dimineaţa, adică de Crăciun, mă trezeşte un zornăit metalic. Inima îmi bate tare, a venit iar peste mine, pot să jur. Apasă într-una clanţa.

— Edy? şopteşte el.

— Cine e? întreb înecându-mă.

— Cae. Haide, Edy, deschide, şopteşte el răstit.

Mă duc la uşă şi-mi lipesc urechea de lemn.

— Eşti singur? întreb după o vreme.

— Dacă sunt singur? Da.

Descui uşa şi o întredeschid, cât să mă asigur că e fratele meu şi că a venit singur.

— Ce-i?

— Trebuie să vorbim, îmi şopteşte el. Nu mă laşi să intru?

Mă dau într-o parte şi închid uşa în urma lui.

— Ce faci, dormi pe jos? mă întreabă păşind peste sacul de dormit.

— Am probleme cu spatele, mint eu.

Când se aşază pe marginea patului, se aude un scârţâit ascuţit. Mi se pune un nod în stomac.

— Edy, stai jos, îmi spune el lovind uşor salteaua, ca să mă aşez lângă el.
Dar eu îmi trag scaunul de la birou.
— Ce-i? oftez şi-mi încrucişez braţele pe piept, uitân- du-mă fix la el.
— Edy, eu şi Kevin am ieşit adineauri în oraş cu nişte băieţi.
Face o pauză, de parcă ar trebui să zic ceva.
— Nişte băieţi din echipa de baschet, spune şi iar se întrerupe, aşteptându-mi reacţia. Unii dintre ei sunt acum în clasa a douăşpea?
încep să mă prind unde bate, dar o să-l las pe el s-o spună pe şleau.
— Aşa, şi...?
— Bun. Unii dintre ei ziceau nişte chestii. Despre tine, adică. Minciuni, sigur. Dar voiam să mă asigur că nimeni nu te-a... cum să zic, hărţuit sau ceva, spune el cu glas nesigur.
— De ce, ce-au zis?
Deschide gura, dar începe să râdă.
— Nu-mi vine să cred că-ţi zic aşa ceva. în fine, e ridicol, e de-a dreptul stupid. Ziceau... mi-au spus că circulă nişte zvonuri despre tine, c-ai fi un fel de... se întrerupe, după care bâiguie: Curvă sau ceva. Dar nu-ţi face griji, ţi-am ţinut partea. Ştii tu, le-am zis că nu eşti aşa.
Tot clatină din cap, zâmbind de cât de absurd e totul.
— Doamne, pe bune, nici măcar nu-l ştii pe Joshua Mil- ler ăsta, nu?
— Ba îl ştiu, îi răspund.
— Cum? face el cu glasul puţin tremurat.
— De fapt, îl ştiu destul de bine, zic eu zâmbind larg.
Dintr-odată îl văd că păleşte, iar apoi îşi revine rapid.

Râde.

— Doamne, glumeşti! Glumeşti. Chiar m-ai speriat ca dracu' pentru o secundă.

Râde mai departe nervos, scrutându-mi chipul.

Eu nu râd, nici măcar nu zâmbesc. îl privesc fără nicio expresie pe chip.

— Stai aşa. îţi baţi joc de mine, nu?

îl privesc pur şi simplu în ochi - fără să simt vreo emoţie, vreun regret.

Atunci îi piere zâmbetul de pe buze.

— Te rog, spune-mi că glumeşti, Eeds. Te rog, mă imploră el, sperând că e doar un alt moment din ăla când nu înţelege unde bat.

Clatin din cap, apoi ridic din umeri. De ce face atâta caz?

Tăcere.

O lungă tăcere.

Nu mă deranjează. De fapt, a început să-mi placă tăcerea. De-acum e o aliată de-a mea. în tăcere se întâmplă multe. Dacă nu o laşi să te afecteze, ajunge să te întărească, te poţi folosi de ea ca de un scut de neînvins.

— Nu-mi vine să... Edy, ce-i în capul tău? mă întreabă el acuzator, lovindu-şi repetat tâmpla cu degetul arătător. Am plecat doar de un an de-acasă şi deja eşti... nu-mi vine să cred... eşti doar un copil, ce Dumnezeu!

— Un copil? pufnesc eu. Ăă, nu prea cred.

— Nu. Eden, nu poţi să faci aşa ceva.

— Ei, serios? Şi cine te crezi să-mi zici mie că nu pot să fac ceva? îl sfidez eu.

— Sunt fratele tău, da? Ăsta sunt! Pe bune, tu ştii ce se spune despre tine? şopteşte el arătând uşa cu

degetul, de parcă toți tipii care mă fac târfă ar sta îngrămădiți ca nişte sardine în living, dincolo de peretele camerei mele.

— Nu-mi pasă, mint.

— Nu, spune el cu fermitate, de parcă ar fi de-ajuns să schimbe realitatea. Tu nu eşti aşa, Edy, zice dând din mână spre mine. Nu, nu, repetă el de parcă cu asta ar pune capăt definitiv tuturor lucrurilor care nu se potrivesc imaginii persoanei care ar trebui să fiu.

— Poate sunt, îi zic, iar el se uită la mine de parcă nu mă înțelege. Fix aşa, îl lămuresc eu. Şi tu de unde să ştii? Doar ai fost plecat.

îmi evită întrebarea şi se apucă din nou să poruncească.

— Uite ce. în niciun caz nu te mai vezi cu tipul ăsta, Miller. E prea mare pentru tine, serios, Edy. Ai paişpe ani, el are optişpe. Sunt patru ani între voi. Ia gândeşte-te, e de parcă tu şi Kev...

— Termină odată! - n-am de gând să-l las să-şi ducă fraza la capăt. în primul rând, am cincisprezece ani. în al doilea rând, oricum nu mă mai văd cu el, dar pentru că nu vreau eu. (Minciună.) însă o să mă văd cu cine vreau şi o să fac ce vreau cu ei şi n-am nevoie să-mi dai tu voie, ce naiba!

— Ştii că doar se folosesc de tine, nu? izbucneşte el. Doar nu eşti aşa de oarbă să-ți închipui că într-adevăr...

— Nimeni nu se foloseşte de mine! Habar n-ai despre ce vorbeşti. Nimeni nu se foloseşte de mine, Cae. Nimeni.

— Edy, haide, sigur că se folosesc. Ți-o spun doar pentru că țin la tine, da? Tipii ăştia vânează fete ca tine. Edy, trebuie să...

— Fete ca mine? Te rog, spune-mi, geniule, ce fel de fată sunt?

— Naivă şi nevinovată, proastă, după fete din astea umblă, da? O să te mănânce cu fulgi cu tot şi o să te scuipe cât colo. Habar n-ai. După ce o să se sature, o să se descotorosească de tine. Ştiu ce vorbesc, Edy, am văzut de o mie de ori de ce sunt în stare. Tipilor ălora nu le pasă deloc. îți închipui că dau vreun ban pe tine? Nu dau, îți zic.

— Nu a fost deloc aşa. Josh nu e ca... dar mă opresc. De ce ai impresia că-mi doresc să dea vreun ban pe mine? De ce ai impresia că nu mă folosesc eu de ei, ai?

Nu c-aş mai fi avut pe cineva în afară de Josh, însă nu asta contează acum.

Fața i se schimonoseşte de parcă i-aş explica teorii de fizică nucleară sau mai ştiu eu ce.

— De ce să te foloseşti de ei?

Îi răspund pe tonul lui caracteristic, care îți dă de înțeles că eşti prostul pământului:

— Ăă, nu e deja evident, Caelin?

I-am închis gura. Clatină încet din cap, de parcă ar putea să-şi şteargă imaginile din minte cum ar şterge un desen pe o tăbliță cu nisip.

— Uite ce, spune el în sfârşit. Habar n-am ce naiba e cu tine, dar sigur o să ai probleme mari dac-o ții tot aşa.

— Acum te rog să ieşi din camera mea, îi spun eu foarte liniştită.

— Edy, măcar promite-mi că te protejezi. Că le-ai zis să-şi pună...

— Caelin, te rog, nu sunt chiar atât de proastă.

— îmi fac griji pentru tine, Edy, atât, îmi spune el pe un ton din care reiese că e din cale-afară de preocupat.

Simt că ceva arde în mine când îl văd că e sincer.

— A, acum te-a apucat grija?

Focul din piept îmi cuprinde organele vitale, scufundându-mi inima şi plămânii în pâcla lui.

— Uau, acum ţi-ai găsit să-ţi faci griji pentru mine, mă trezesc zicându-i printre dinţi. Mulţumesc frumos, dar nu-mi mai eşti de niciun ajutor acum!

— Ce dracului vrei să zici cu asta?

însă deja am spus prea mult.

Fă-ţi griji pentru tine, bine?Abia mă abţin să nu adaug câte un „boule" după fiecare frază.

— Vezi-ţi de-ale tale.

Boule.

— Pot să-mi port singură de grijă, bine?

Boule.

— Pleacă. Du-te. Acum!

Face un gest neputincios cu mâinile şi se ridică să plece. Când ajunge la uşă se întoarce, parcă pierdut undeva departe, şi-mi spune pe un ton apăsat, irevocabil:

— Ştii, nici nu te mai recunosc de-acum.

Apoi pleacă.

închid uşa după el, o încui, o descui, o încui iar şi trag de ea să mă asigur. Hei, aud un tip șoptindu-mi la ureche, am auzit că ţi-o tragi murdar.

Mă întorc repede spre el. îl ţin minte de când a trecut cu Josh pe coridor atunci - Sportivul, eram fix în acest loc când mi-a dat Josh biletul ăla, lângă dulapul meu. însă acum nu e numai el, sunt doi tipi mai exact. Şi pe celălalt îl ştiu, tot din a douăşpea, nu e sportiv, dar e din gaşca lui Josh. Arată mai degrabă ca un model care apare prin broşurile cu reclame la hainele marca Abercrombie - are muşchi lucraţi la sală, nu la meciuri sportive.

E prima zi de şcoală de după vacanţa de iarnă. Pe hol nu mai e nimeni. E târziu, după ore. Am rămas s-o ajut pe domnişoara Sullivan să înregistreze o serie nouă de cărţi.

— Ce-ai zis? reuşesc să rostesc eu, sigură că n-am auzit bine.

— Am zis că-ţi place să ţi-o tragi la greu, aşa-i? răspunde Sportivul încercând să mă atingă pe obraz.

Mă trag în spate, trântesc uşa dulapului, îmi pun rucsacul pe umeri şi o iau din loc. PERICOL PERICOL PERICOL: **iar îmi arde pielea şi mă mănâncă.**

Celălalt, Frumuşelul, zice:

— Hai, nu fugi. Vrem doar să te-ntrebăm ceva.

— Da? Ce? întreb tăios, încercând să fac pe curajoasa, pe calma şi pe dura, în timp ce merg cât de repede pot de-a lungul coridorului, departe de ei, spre ieşirea principală.

— Mda, zice Frumuşelul. Am vrea să te întrebăm dacă nu vrei să joci într-un film de-al nostru.

— Facem un filmuleţ, se bagă şi Sportivul, şi am auzit că ai o experienţă exhaustivă în... domeniul filmelor de genul ăsta. Ne-am gândit să-ţi oferim rolul principal.

Creierul omenesc e un organ de-a dreptul uimitor, căci, cu toată greaţa pe care o simt, cu neuronii electrizaţi de gânduri, cumva, înlăuntrul meu, mă pomenesc preţ de o clipă impresionată că tipul a folosit cuvântul „exhaustiv".

— Să ştii că ne-ai fost recomandată cu toată inima, adaugă repede Frumuşelul, înainte să mă împroaşte cu hohote de râs.

încep să merg mai repede, cu frica în suflet, având grijă să nu alerg, căci îmi simt picioarele din ce în ce mai grele. Vin după mine, hăhăindu-se şi hlizindu-se.

— Stai așa, acuma faci pe inabordabila? Pentru că, din câte-am auzit, ești de fapt o tipă ușoară, râde Sportivul prinzându-mă din urmă.

Frumușelul merge și el în rând cu mine, de cealaltă parte a mea.

— Haide, continuă Sportivul, nu vrei să fii star? Să fii plătită pentru ce faci? Ai fi mortală.

Unde naiba sunt oamenii de serviciu când ai nevoie de ei?

— Nu, glumim și noi, nu e vorba de niciun film. Dar să știi, îmi spune Frumușelul apropiindu-și gura de urechea mea, cuprinzându-mă cu brațul pe după umeri și luându-mi o șuviță de păr între degete, dacă mă lași să ți-o trag, o să te iau cu binișorul, promit.

Apoi se pun pe râs.

Nu mai aud decât vorbele lui Caelin: *O să te mănânce cu fulgi cu tot și o să te scuipe cât colo.* Fetele ca mine. Fetele ca mine, așa a zis. Apoi Frumușelul se linge pe buze, de parcă se pregătește să mă hăpăie toată. De ce nu urlu? De ce nu urlu, nu fug, nu mă apăr să scap cu viață? N-ar putea să-mi facă nimic în școală, într-un loc public. Mai sunt oameni pe-aici, deși nu văd și nu aud pe nimeni, dar trebuie să mai fie cineva, nu? Nu? Simt glonțul ăla din mine cum se înfige și mai adânc, sfredelindu-mi încă un strat cald de țesut. Cum de se poate întâmpla așa ceva?

— Termină, da? Nu mă atinge! strig eu în sfârșit, încercând să-i desprind degetele din părul meu.

Vocea îmi răsună pe hol, amestecându-se cu râsetele lor.

— „Nu mă atinge!" mă maimuțărește Frumușelul. Lui Josh nu i-ai zis asta.

O iau la fugă, dar după doar câțiva pași mă ajunge iar din urmă.

— Du-te și lasă-mă! urlu în sfârșit în gura mare.

— Sau ce, o să-l pui pe fratele tău cel mare și dur să mă bată și pe mine? spune Frumușelul. Nu prea cred.

Mă apucă de rucsac, ținându-mă pe loc.

— Băi, haide acum, îl dojenește discret Sportivul.

Dintr-odată, parcă mi-a amorțit tot corpul, de parcă
m-ar anestezia cineva din cap până-n picioare, mă ia cu leșin. Mă întoarce spre el, apucându-mă atât de tare de brațe și trăgându-mă atât de aproape de el, încât mă tem că o să mă sărute. Mă chinui să scap, dar nu reușesc să mă clintesc.

— Stai liniștit, îi place la nebunie, îi răspunde Frumușelul. Nu-i așa?

— Hai, frate, îi strigă Sportivul apropiindu-se. Trebuie să mergem, haide! Hai s-o întindem de-aici, da?

Frumușelul își șterge de pe față rânjetul plin de răutate, mă lasă să mă trag mai în spate și, ezitând, îmi dă în sfârșit drumul. Mă împleticesc depărtându-mă de el, lipindu-mă cu spatele de niște dulapuri, iar atunci, pentru o clipă, în ochi parcă i se citește un soi de regret, ca un zvâcnet neuronal. Presupun că și un nenorocit de psihopat și-ar putea da seama cât de îngrozită sunt.

— Haide, McCurvă, mă bate el pe umăr, glumim și noi cu tine, îmi spune relaxat, uitându-se spre Sportiv.

— Da, ne prostim şi noi, adaugă Sportivul pentru liniştea Frumuşelului, sau poate a lui - oricum, nu a mea.

— Nu ştii de glumă? spune Frumuşelul, arborând din nou aerul de băiat teribil şi aranjându-şi freza perfectă.

— Lăsaţi-mă în pace, zic pe cât de ferm pot, deşi tremur ca o frunză, iar vocea m-a lăsat aproape de tot.

— Nu poţi să-l pui pe frate-tu să ducă toate bătăliile în numele tău, îmi zâmbeşte Sportivul, atingându-mi bărbia cu încheieturile degetelor.

îmi vine să-l scuip în faţă.

Cei doi pornesc alene pe coridor, hlizindu-se şi bătând palma, mulţumiţi de treabă.

O ţin numai într-o fugă până acasă. Alunec pe gheaţă iar şi iar, deloc atentă unde pun piciorul. îmi simt creierul omletă. Josh n-ar fi putut să-i pună să-mi facă asta, sunt sigură.

Caelin e încă acasă, în vacanţă, iar eu am de gând să-i cer socoteală, chiar dacă va trebui s-o fac sub ameninţarea cuţitului. Clar a făcut el ceva, iar acum e mai rău decât oricând. Când deschid brusc uşa tresare, tolănit pe canapea, urmărind cine ştie ce *reality show* ridicol.

— Ce naiba, Edy? se văicăreşte el.

— Ce-ai făcut? îl iau la rost, ducându-mă direct la el, fără să mă mai sinchisesc să-mi dau jos cizmele şi umplând covorul de zloată.

— Edy, dă-ţi căcaturile alea de cizme jos, distrugi covorul!

— Ce-ai făcut? repet eu, smulgându-i telecomanda din mână.

Mai că i-o azvârl în nas, mă abţin în ultima clipă şi o arunc pe jos. Se face praf, iar bateriile zboară fiecare-ntr-o parte.

S-a ridicat, a simţit nevoia să-mi arate că e mai mare şi mai tare decât mine. De parcă aş putea uita vreodată. De parcă lumea asta nu e organizată în aşa fel încât să nu uit niciodată, nici măcar pentru o clipă, că orice băiat de oriunde, până şi frate-meu, poate să mă învingă.

— Ce naiba ai? strigă el în sfârşit la mine, privindu-mă de sus.

— Ce-ai făcut? îl întreb cu vocea sugrumată de lacrimi.

— Despre ce vorbeşti?

— Nici măcar nu ştii ce-ai făcut! Acum îmi e şi mai greu din cauza ta! Ţi-am zis să nu te amesteci, iar acum e mai rău ca oricând! Îţi dai seama ce-ai făcut? Îţi pasă vreun pic? Doamne, cât te urăsc!

Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji şi vorbele îmi pier pe buze, tot chinuindu-mă să-l fac să înţeleagă cât rău mi-a făcut.

— Te urăsc te urăsc te urăsc atât de tare te urăsc te urăsc te urăsc în mă-ta... te... urăsc... te...

Văd că buzele i se mişcă, dar de-abia dacă aud ce urlă acolo. Acum vreau să mă lupt. Nu aud şi nu văd nimic. Vreau să mă lupt din toate puterile. Până la moarte.

— Edy, termină! Termină! îmi tot spune.

Acum îmi dau seama că mă ţine de încheieturile mâinilor. Pentru că l-am tot lovit cu pumnii în piept.

— Liniştește-te dracului odată, ce-ar fi să te aşezi undeva şi să-mi spui ce naiba s-a întâmplat?

Mă trage în jos pe canapea, fără să-mi dea drumul. Mă uit la mâinile lui, încleştate pe încheieturile mele, degetele sunt înroşite şi umflate, cu pielea julită şi roasă. Aşa deci, s-a luat la bătaie cu el, cu Josh, asta au vrut să spună.

— Aşa deci, l-ai bătut bine?

— Edy, nu înțelegi ce s-a întâmpl...

— Nu, tu nu-nțelegi. Tu nu înțelegi ce s-a întâmplat! zic eu plângând.

— Edy, n-am avut de ales, continuă el fără să mă bage deloc în seamă, ca de obicei.

— Ba ai avut! De ce nu m-ai lăsat pe mine să mă ocup? Terminasem cu problema aia. Era în regulă, dar acum...

Cum să recunosc ce-am pățit mai devreme? Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-mi facă orice. N-am fost deloc o tipă dură. Am fost slabă. Atât de slabă pe cât am ştiut din- totdeauna că sunt, pe cât de slabă toată lumea a ştiut că sunt. E prea umilitor.

— Când l-ai văzut? îl întreb în cele din urmă.

— De Revelion. Ne-am dus să bem ceva la o petrecere şi nişte tipi s-au apucat să spună căcaturi, pe care le ştiau de la el, Eden, chestii pe care - apropo - chiar n-aveam chef să le aud despre surioara mea! A apărut şi el mai încolo, beat, şi tot spunea tâmpenii, chestii bolnave... Şi ne-am ambalat, da?

— V-ați ambalat... Dă-mi drumul... Cum adică v-ați ambalat? Dă-mi drumul!

— Nu, mi-e frică! tună el. Mi-e frică de tine! Ți-ai ieşit din minți. Nu-ți dau drumul.

— Dă-mi. Drumul! spun eu zbătându-mă.

— Nu. Nu. Mă. Mai. Lovi! Vorbesc al dracului de serios, Edy, îmi spune el coborând glasul și strângându-mă și mai tare.

Ne uităm fix unul la altul, înfruntându-ne ca doi rivali înverșunați care sunt gata să-și facă de petrecanie, ca apoi să-mi dea în sfârșit drumul.

— Ce-au zis că știu de la el, Caelin?

îmi dau jos haina și mă șterg la ochi cu mâneca bluzei. Se lasă pe spate și își încrucișează brațele pe piept, ca un copil îmbufnat.

— Nu pot să-ți repet.

— Dacă e chiar așa, înseamnă că n-au auzit de la el. El nu e așa, nu-l cunoști! Nici măcar nu bea. Nu suportă oamenii beți. Chiar era la petrecere sau te-ai dus tu să-l cauți?

— Edy, face el și se uită la mine zâmbind amuzat. Haide, dacă le-a zis un singur lucru nesimțiților ălora, atât le-a trebuit. De la el știau, nu contează ce le-a spus de fapt. Și chiar era la petrecere. Beat rangă, da? Doamne, ce naivă poți să fii, spune el râzând.

— Ba tu ești naiv! Chiar ți-ai închipuit că or să treacă pur și simplu peste așa ceva?

Devine brusc mai atent - dintr-odată își dă seama că nu e atotputernic, că nu mai e stăpân pe orice situație.

— Ți-a zis cineva ceva, a mai avut el tupeul să-ți spună ceva?

— Nu, nu el, nici măcar nu l-am văzut azi la școală.

— Cine atunci? vrea el să știe. Cine?

— De ce, vrei să înrăutățești situația chiar în ultimul hal? Vrei să mă omoare sau ce? Chiar ți-ar plăcea, nu? Atunci n-ar mai trebui să-ți fie rușine cu mine.

— Edy, haide, nu spune aşa ceva, mă roagă el încercând să mă ia de mână. Ştii că nu asta... Edy!... mă strigă el.

Dar deja am plecat.

Trântesc cât de tare pot uşa camerei mele.

întorc cheia în broască şi alunec la podea.

Brusc, toată tensiunea din corp mă părăseşte. Mintea mi se goleşte cu totul. De parcă mi-am epuizat toate emoţiile, toate reacţiile, toate gândurile, şi nu mi-a mai rămas nimic de oferit, nici lui Caelin, nici măcar mie.

îl aud cum strigă de cealaltă parte a uşii şi bate cu pumnii.

— Edy. Edy? Eden!

Bate într-una cu pumnii.

— Deschide dracului uşa!

Apasă pe clanţă, încercând să intre.

— Edy? Eşti bine? Edy, dă-o naibii.

Nu zic nimic. Nu fac nimic. Nu simt nimic.

— Edy, te rog, spune el încet, aproape cu tristeţe. Te rog, Edy.

îi aud respiraţia, răsuflă ciudat, inegal parcă. Dar nu respiră doar, îmi dau seama treptat. Plânge. îngenunchez de cealaltă parte a uşii, simţindu-mă parcă de cealaltă parte a galaxiei, simţindu-mă îngrozitor de golită, de moartă pe dinăuntru. Caelin mai încearcă o dată clanţa, după care nu mai aud nimic. Doar cum se închide uşa casei şi zgomotul de motor, când maşina lui porneşte pe alee.

Mai târziu, după ce refuz să mă prezint la scena mesei în familie, în care apărem în ipostaza unei familii iubitoare şi funcţionale (minus surioara mai mică - nu există dublură), după ce mama şi tata (în rolurile lor de părinţi grijulii) merg la culcare, Caelin (fratele mai mare

echilibrat şi protector) mă scoate din cameră momindu-mă cu mâncarea mea preferată. Faimosul sendviş cu pizza al lui Caelin McCrorey, adică, aşa cum îi arată şi numele, un sendviş cu ingrediente standard de pizza - sos de roşii, o groază de brânză, salam, ciuperci, măsline negre şi verzi - rumenit la presă cu un pic de unt, până când devine minunat de auriu. E o ofrandă de pace indecent de delicioasă, care s-a arătat de flecare dată infailibilă. Nu pot să-i rezist.

Stăm până târziu la televizor, ca în copilărie, făcând mişto de reclame şi de videoclipurile oribile din anii '90 şi amuzându-ne sincer de desenele animate pentru copii ridicol de siropoase. Când adorm pe canapea mă acoperă cu vechea pătură aspră cu miros de praf din dulapul de pe hol, care e însă foarte călduroasă. Până una-alta, declarăm armistiţiu.

A doua zi îl văd în sfârşit pe Josh la şcoală. Arată destul de şifonat - sub ochiul drept are o pată verde-vineţie, pe obrazul stâng, o julitură, iar pe falcă, o vânătaie gălbuie, în proces de vindecare. Se uită atent la mine când mă apropii de el, de parcă i-aş spune ceva iar el s-ar concentra foarte tare să m-asculte. Vreau să-i spun că n-am avut nimic de-a face cu isprava fratelui meu. Vreau să-mi spună că n-are nimic de-a face cu isprava amicilor lui. Vreau să-mi cer scuze. Vreau să ne împăcăm. Chiar vreau să-i spun ce dor mi-a fost de el şi cât de mult îmi doresc să fim iar împreună, dar chiar să fim împreună de data asta. O să-i spun toate astea. O s-o fac.

însă dintr-odată apare Sportivul lângă el şi îmi rânjeşte dispreţuitor. îşi duce mâna la gură şi spune tuşind „curvă", dându-i un cot în coaste lui Josh. Mă opresc. Aştept să văd cum o să reacţioneze el, aşa cum

aşteaptă şi Sportivul. Te rog să nu râzi, te rog să nu râzi, mă rog eu în gând.

Abia dacă-i aud vocea în jungla vacarmului, dar îl văd că se uită urât la Sportiv şi buzele îi formează un şir de cuvinte:

— Ce dracu', frate, termină cu tâmpeniile astea!

Sportivul pare jenat şi enervat - enervat pe mine. Enervat la culme pe mine. Părăseşte scena prin stânga, ca un dulău turbat, cu coada între picioare

.Prin dreapta, pe scenă îşi face apariţia o brunetă superbă în fustă mini şi bluză mulată, inexplicabil de bronzată în miezul iernii. îşi împleteşte degetele cu manichiură franţuzească cu ale lui Josh şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, cu un zâmbet mieros. Cred că e înlocui- toarea mea, net superioară, din câte văd. îşi lipeşte faţa de braţul lui, ca o pisicuţă de rasă iubitoare, dar când dă cu ochii de mine, zâmbetul dulce e tot numai colţi de jivină. Asta mă sperie mai mult decât orice tuse injurioasă, aproape la fel de mult ca ambuscadele secrete de după ore.

Clar am nimerit de cealaltă parte a nelipsitului cordon invizibil de catifea, unde nu am acces. Nici măcar Josh nu e imun la taxonomiile astea pline de cruzime. Deschide gura de parcă vrea să spună ceva, să mă strige, de parcă a avut şi el de gând să spună ceva, nu doar eu. Dar apoi, amintindu-şi ordinea firească a lucrurilor, se

abţine şi se uită la fata agăţată de umărul lui. Mă tem că lucrurile vor rămâne nespuse. Aşa că-mi pun masca de vânătoare, nouă şi dură, şi mă îndepărtez

.Partea a treia

Clasa a unsprezecea

a

Mai știi care era planul, nu? mă întreabă Mara când tragem la benzinărie, în noua ei mașină veche.

Tatăl ei i-a făcut cadou Buick-ul lui maro și paradit când a împlinit șaisprezece ani. îl avea de când eram mici. însă a fost mai mult un dar făcut din vinovăție, pentru a compensa faptul că a fost un tată rău, că are iubită și își tot anulează weekendurile pe care ar trebui să le petreacă cu Mara.

— Chiar crezi c-o să meargă?

îmi mai verific încă o dată buzele rujate în oglinda retrovizoare.

— Așa cred. Adică, dacă i-a ieșit unei tipe din a zecea, noi o să reușim sigur.

Am auzit o fată lăudându-se în prima zi de școală că a tot cumpărat bere de la un tip care lucrează în tura de noapte la o anumită benzinărie - nu trebuie decât să flirtezi un pic cu el, a zis ea.

— Poartă-te normal, îmi șoptește Mara când intrăm pe ușă.

Se aude un clinchet de clopoțel deasupra capului nostru. Ne învăluie aerul condiționat și lumina fluorescentă a neoanelor din tavan. îi întâlnesc privirea tipului de la tejghea. Zâmbește larg, privindu-ne din cap până-n picioare pe amândouă, apoi de jos în sus, de la tocuri, de-a lungul picioarelor încă bronzate după cât am stat peste vară la piscina Marei, trecând la fuste și bluzele prea mulate.

— Bună, îi strigă Mara puțin cam prea degajată. Stai un pic, îmi zice apoi mie, mai am de luat niște chestii.

O ia spre fundul magazinului, unde sunt frigiderele, uitându-se peste umăr la mine.

Eu mă duc la tejghea, cum ne-am înțeles.

— Douăzeci la stația patru, te rog, îi spun împingându-i bancnota pe tejghea.

Mara a zis că trebuie să-i arătăm că am venit cu mașina, așa o să părem mai mari.

— îmi dai și un pachet de țigări mentolate light, te rog? adaug, amintindu-mi să zâmbesc.

Se uită atent la mine, zâmbind cu subînțeles, dar se întinde în același timp să tragă un pachet de țigări de pe un raft nevăzut.

— Altceva? mă întreabă el azvârlind pe tejghea, între noi, cutia cu pachetul de țigări.

Mă uit în spate, la Mara, care vine printre rafturi cu câte șase beri în fiecare mână.

— Plătim la un loc, îi spune Mara vânzătorului punând berile pe tejghea. A, și astea, adaugă ea luând un pachet de odorizante de mașină din șirurile de produse aleatorii plasate pe tejghea ca să te îmbie să le cumperi în ultimul moment.

Tot mai are impresia că mașina e cheia, nu sânii, buzele și picioarele noastre dezgolite. Oricum ar fi, vânzătorul nu ne întreabă nimic. Doar își permite să se uite libidinos la noi fără să se ascundă deloc.

Cât achităm, simt că Mara își ține respirația. își ține respirația și când vâră în geantă odorizantele și pachetul de țigări. Și când o ia grăbită în față, spre ieșire. Nu îndrăznim să spunem ceva sau să ne privim măcar până nu ne urcăm în mașină.

— Dum... ne... ze...ule, Edy, spune Mara mișcând aproape imperceptibil din buze în timp ce întoarce mașina prin fața geamurilor benzinăriei și-i face cu mâna tipului, care nu și-a luat ochii de la noi.

Măiculiţă, nu-mi vine să cred că ne-a ieşit! zice ea râzând de cum iese pe șosea. Ai fost fantastică! strigă făcând ochii mari.

— Şi tu!

— Hai c-am fost bună, nu? spune Mara scoţându-şi relaxată cotul pe geamul portierei. Anul ăsta o să fie cel mai tare dintre toţi, Edy! strigă ea privindu-mă cu ditamai zâmbetul pe buze.

Dă radioul atât de tare, că nici nu-mi aud propriul râs.

— Şi unde ziceai că mergem? urlu eu.

— Ce? urlă şi ea.

— Unde mergem? repet în gura mare.

— E surpriză!

Apoi o ia pe străzile cunoscute, pe care am mers toată viaţa, pe lângă biserici, fast-food-uri şi spălătoria auto. La indicatorul de ieşire din localitate, când mă aştept s-o ia la stânga, ea o ţine drept înainte. în fiecare intersecţie mă aştept să cotească şi s-o luăm înapoi. Dar nu.

Dau radioul mai încet.

— Nu, serios, unde mergem? o întreb iar.

— E surpriiiză, îmi spune cu voce cântată.

— Sunt absolut sigură că n-o să mă surprindă absolut nimic în oraşul ăsta! E fix ca oraşul nostru, numai că faci unşpe minute de la un capăt la celălalt în loc de zece, râd eu. E fix la fel de anost şi de plictisitor ca...

— Stai aşa, micuţa mea cinică, mă întrerupe Mara ad- monestându-mă zâmbitoare cu degetul şi cotind pe nişte străduţe întunecate. Gata, spune ea închizând în sfârşit radioul. Recunoşti locul? mă întreabă ea când încetineşte în parcarea cu pietriş.

— Nu-mi vine să cred, uitasem complet de locul ăsta, Mara, îi spun deschizând portiera înainte să oprească de tot maşina.

Pe vremuri mi se părea cel mai fermecător loc de pe planetă. Mă apropii. Acum pare mai mic decât în copilăria noastră, dar tot minunat. Îi spuneam uriaşul loc de joacă din lemn, însă e mult mai mult de-atât. E un castel de lemn de proporţiile unei vile de la Hollywood, cu turnuleţe, podeţe, pavilioane şi pasaje secrete. Leagăne complicate, în formă de cai în mărime naturală, cu şei de cauciuc negru.

— Ştiam eu c-o să-ţi placă la nebunie, spune Mara venind încărcată cu berile. Ia să vedem, câte reguli încălcăm în acest moment? zice ea când ne apropiem de indicatorul cu regulamentul părculeţului. Soarele a apus, aşa că parcul e oficial închis - regula numărul unu. Fumatul interzis - numărul doi. Am venit cu alcool, numărul cinci, plus că am încălcat numărul şapte - fără recipiente din sticlă. Hai că nu stăm aşa rău, spune Mara râzând.

Trecem podeţul de deasupra şanţului de nisip care înconjoară castelul şi urcăm la nivelul de sus. Ne aşezăm pe unul dintre podurile care leagă cele două turnuri mari, cu spatele sprijinit de balustrada de lemn; mă uit în sus la cerul înstelat, lăsându-mi ochii să se obişnuiască cu întunericul.

— Mai ştii cum ne rugam de ai noştri să ne aducă aici când eram mici? mă întreabă Mara, deschizând două beri.

— Da, de fiecare dată ziceau că e prea departe! Habar n-aveam că e atât de aproape. Cât ne-a luat, un sfert de oră să ajungem aici? Şi eu care-mi închipuiam că faci ore bune!

— încă o minciună, pufnește Mara luând o gură de bere. Ca Moș Crăciun, Zâna Măseluță... - mai ia o gură de bere - sau căsnicia, adaugă cu ochii în gol. în fine, spune ea revenind la subiect. Da. Habar n-aveam că mai există locul ăsta, m-a adus taică-meu aici în parcare ca să mai exersez să conduc.

— Ai mei tot nu mă lasă să-mi iau permisul provizoriu de conducere. Măcar tu ai și permis, și mașină - ai tăi capătă niște bile albe pentru asta, nu? încerc eu s-o îmbunez.

— Mă rog, spune ea ridicând din umeri și-și aprinde o țigară.

îmi vine să-i reamintesc că părinții ei nu au fost niciodată fericiți împreună. Că se simțeau groaznic unul în compania celuilalt - și ea se simțea la fel de groaznic cu ei. Că au trecut mai bine de trei ani. Și că trebuie să accepte realitatea. Dar nu-mi permit să-i zic asemenea lucruri, așa că-mi aprind și eu o țigară și trec în revistă mica noastră împărăție.

— Știi, când eram mici mă urcam acolo sus - îi arăt eu cu sticla - în turnul cel mai înalt. Mă prefăceam că sunt o prințesă. O prințesă prizonieră care așteaptă, îi spun scoțând un norișor de fum.

Mara se întoarce spre mine zâmbind.

— Ce așteptai?

— Nu știu. Să-mi încep viața? Să se întâmple ceva! strig și-mi aud propria voce reverberând.

— Ce tot zici? încă mai așteptăm! strigă și ea spre cerul nopții.

— Bine, păi, om aștepta noi, dar măcar acum avem mașină! râd eu ridicându-mi berea în aer.

— Și alcool! strigă Mara când ciocnim.

Se îndoaie de râs, stropind cu bere în toate părţile. Râd şi eu cu ea, fără motiv, nu cred c-am mai râs în viaţa mea atât de tare. Râd până simt că-mi plesnesc plămânii. Până mă simt liberă.

— Hei! Cine-i acolo? strigă cineva de jos.

Se aud paşi tot mai aproape, prin rumeguşul din lemn de cedru de pe jos.

— Şşşş, face Mara ducându-şi degetul la buze. Poliţişti? întreabă întorcându-se spre mine, cu ochii mari şi speriaţi.

îmi lipesc faţa de şipcile de lemn şi mă uit la cele două siluete întunecate de jos, dintre care una şi-a aprins lanterna telefonului. Nu aşa fac poliţiştii.

— Nu-s poliţişti, sunt doi tipi, îi şoptesc Marei.

Mara se trage mai lângă mine şi se uită în jos la ei.

— Fii antenă, îmi şopteşte ea.

îşi vâră două degete în colţurile gurii şi scoate un fluierat de-a dreptul asurzitor, care-ţi sparge timpanele. îmi amintesc că în vara în care a învăţat-o taică-su să fluiere a ţinut-o aşa luni în şir, ăsta era răspunsul ei standard în orice situaţie. Deşi sunt sigură că taică-su n-a învăţat-o asta ca ea să pătrundă ilegal undeva, să se îmbete şi să fluiere aşa la nişte necunoscuţi.

Cel cu telefonul îl îndreaptă în direcţia noastră.

— Cine e-acolo? strigă el.

Mara se ridică şi se sprijină de balustradă, agitându-şi berea în aer.

— Aici, sus! strigă ea.

— Mara! fac eu încercând s-o trag în jos.

Dar ea mă apucă de braţ şi mă trage în picioare.

— Bună, doamnelor! strigă celălalt. Vreţi nişte companie?

— Haideţi sus! îi răspunde Mara.

— Ce faci? spun eu râzând.
— în sfârşit se întâmplă ceva! zice ea coborând glasul. Hai să ne distrăm, da?
îmi duc sticla la gură şi dau pe gât jumătate de bere odată.
— Bine, îi zic ştergându-mă la gură cu dosul palmei.
Ne uităm cum băieţii urcă în castel ca să ajungă la noi, şuşotind şi râzând şi ei. Cineva parcă acţionează un comutator în mine, undeva în cap, inimă şi stomac - mă simt uşoară, fără griji dintr-odată, colţurile gurii mi se ridică parcă de la sine.
— Bine, repet eu.
Mara îşi pune studiat o mână în şold şi-şi tot schimbă poziţia, dându-şi părul rebel de pe faţă cu cealaltă mână. Când se apropie cei doi, îi văd mai bine. Par de vârsta noastră. Pe chipuri au expresii relaxate, nimic ameninţător.
— Hei, face primul dându-şi după urechi părul prea lung. Eu sunt Alex. El e Troy, spune arătând înspre celălalt.
— Bună, face Troy ridicând mâna.
— Eu sunt Mara, iar ea e E...
— Eden, o întrerup eu.
Nu vreau ca tipii ăştia să mă ştie drept Edy.
— Super, face Troy dând din cap cu un zâmbet caraghios pe faţă.
Sunt îmbrăcaţi foarte neglijent. într-un stil şleampăt, *grunge.* îmi place. Totul e cumva mai degajat aşa.
Alex se uită atent la noi şi ne întreabă:
— Voi două nu sunteţi la Liceul Central, nu?
— Nu, îi răspunde Mara. Cum ţi-ai dat seama?
— Pentru că e plin de idioţi acolo, răspunde celălalt tip, Troy.

— Desigur, cu excepţia noastră, adaugă Alex.
— Ce căutaţi pe-aici, băieţi? îi întreb eu, pentru că mai mult de-atât nu sunt în stare.
— Asta-i locul nostru, răspunde Troy. Voi ce căutaţi aici?
— Sărbătorim, spune Mara. E ziua mea.

Bravo! Păi, la mulţi ani, îi urează Alex. Se întâmplă să avem la noi cadoul perfect pentru ziua ta

.îi dă un ghiont lui Troy, care-şi vâră mâna în buzunarul de la spate, de unde scoate o cutiuţă dreptunghiulară, argintie şi plată. Mara ridică din sprâncene spre mine. Ne aplecăm când o deschide şi ne arată mai multe jointuri bine rulate, aliniate frumos.

— Putem să petrecem şi noi cu voi? râde el arătând spre berile noastre.

Mara zâmbeşte şi se aşază pe jos. Alex se trânteşte lângă ea. Eu şi Troy ne aşezăm în faţa lor. El îmi zâmbeşte paşnic şi cumva tâmp, cred că e deja un pic luat de la iarbă. Mara ne întinde sticle de bere. Iar Troy aprinde un joint. Mă învăluie un miros dulceag şi înţepător. Dă fumul afară şi-mi pasează jointul. Rămân o clipă cu el între degete, gândindu-mă ce să fac.

— Ce, nu fumezi? întreabă Troy de parcă ar fi cea mai absurdă chestie din istoria lumii.

Alex îşi pune telefonul în mijlocul cercului pe care îl formăm şi dă drumul la muzică.

— Nu ştiu, mormăi eu ridicând din umeri.

Mă uit la Mara. „Chiar ai chef de aşa ceva?" încerc eu s-o întreb din ochi.

— Vrea să spună că... sărbătorita e prima. Nu? spune ea luându-mi jointul.

Nu-mi pasă că nu sunt *cool,* nu vreau s-o facă.

— Mara... încep eu, dar prea târziu.

Trage din joint cu ochii închişi, dând afară un şuvoi de fum. Apoi deschide ochii, se uită la mine zâmbind şi dă din cap. îi pasează jointul lui Alex, care se uită lung la mine.

Alex trage din joint cu ochii la mine şi i-l pasează lui Troy.

— îi e frică, spune Alex cu un zâmbet, ţinând în continuare fumul în piept.

întorc toți capul spre mine.

— Nu mi-e frică, mint eu.

— Mie mi-e bine, îmi spune Mara, apoi se întoarce spre Alex. Chiar foarte, foarte bine.

Şi se pun amândoi pe râs.

— O să te simți mai relaxată, atât, îmi spune Troy încet și-mi pasează iar jointul. încearcă. Dar trage încet.

îmi pun foița între buze și trag din ea.

— Bun, mă învață Troy, acum ține-l în piept. Doar un pic. Bun. Dă-l afară.

Suflu fumul. îi dau jointul Marei, care continuă să râdă. Jointul trece încet din mână în mână, în cerc.

— Cum te simți? mă întreabă Troy.

— Nu știu, spun cu limba împleticindu-mi-se și-mi dau seama că în voce mi se distinge panica. Amețită, confuză...

— Te rog să nu faci vreo criză! spune Alex părând iritat.

— Nu faci nicio criză, mă asigură Troy. Uite, mai încearcă o dată.

Nu știu de ce îl ascult, dar trag din joint. Apoi îl preia Mara.

— îmi bate inima tare, îi spun lui Troy punându-mi mâna pe piept.

— E normal, îmi zice el, apoi îmi ia mâna și o pune pe pieptul lui, să-i simt inima. Vezi?

— Bine, dar nu-ți bate deloc tare, îi spun.

— Nici ție, zice el chicotind.

— Cum? fac eu. Dar n-are nicio logică, spun simțind că mi se lățește un zâmbet pe față.

— N-are? râde el. Eram sigur că are.

Dintr-odată, toată povestea mi se pare cea mai haioasă chestie care s-a întâmplat vreodată, așa că mă pun și eu pe râs, încât de-abia mai pot să respir.

îi văd pe Mara şi Alex râzând, dar când mă uit peste o clipă, parcă au intrat în pământ.

— Unde s-au dus? îl întreb pe Troy.

— Acolo, zice el domol, arătând cu degetul în jos.

Alex o dă în leagănul în formă de cal gigantic. Amândoi râd cu încetinitorul.

— Mara? urlu eu.

— Buuuunăă, urlă şi ea, ducându-şi mâna deasupra capului şi scuturând-o.

— Ce ciudat e, șoptesc eu.

— Da, aprobă el zâmbind, apoi se întinde de-a lungul podului.

Nu ştiu ce s-a mai întâmplat înainte să deschid iar ochii. Mara mă zgâlțâie de umăr. Alex e în spatele ei, în picioare, şi amândoi zic într-un glas:

— Trezirea! Hai sus! Hai sus!

— Frate, trezește-te, Troy! strigă el.

— Edy, e trei dimineaţa, trebuie să plecăm de-aici!

— Aoleu, mormăie Troy luându-şi braţul de după gâtul meu.

Mă ridic încet din braţele acestui tip complet străin.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-a luat somnul pe toţi, răspunde Mara. Acuma tre' să ne grăbim naibii să ajungem acasă, ca să nu fim pedepsite până la douăşunu de ani! strigă Mara trăgându-mă de braţ.

Ne strângem în grabă lucrurile, coborâm în goană scările şi traversăm podeţele, cu pantofii în mână.

— VaiDoamnevaiDoamnevaiDoamne, mormăie Mara tot drumul până la maşină.

— Pa! ne strigă băieţii.

— Futu-i, s-a zis cu noi! urlă Mara după ce urcăm în maşină.

— OK, calmează-te. Hai să găsim o minciună care să justifice toată povestea. Să ne gândim. Ai zis că dormi la mine. Eu am zis că dorm la tine. S-a schimbat planul. Am dormit amândouă la Megan.

— Cine e Megan? ţipă ea când ieşim din parcare.

— Nu contează, zic eu - mintea îmi merge brici. Am rămas treze până târziu şi ne simţeam bine şi tot, asta până când Megan a început să se poarte urât, aşa că a izbucnit o ceartă şi am plecat. De-asta venim acasă în toiul nopţii. Vezi? Nu s-a zis deloc cu noi, da?

— Crezi c-o să meargă? spune ea agitată.

— Da. Nu te abate de la povestea asta şi poartă-te de parcă ar fi adevărată. Ţii minte ce bine ţi-a ieşit cu tipul de la benzinărie? îi amintesc eu.

— Aha, şopteşte ea părând gata să plângă.

— E aceeaşi chestie. Doar că e mai uşor acum, pentru că ai mei înghit orice gogoaşă. Crede-mă, o liniştesc eu.

Ajungem la mine în doar unsprezece minute. Ne strecurăm pe uşa din faţă şi ne oprim o clipă, trăgând cu urechea să vedem dacă ne prinde cineva. Incui fără zgomot uşa şi pornim rapid spre camera mea. îmi lipesc uşor mâna de uşa camerei mele ca să se închidă încet. Când mă întorc spre Mara, o văd stând în picioare în mijlocul camerei, cu palmele îndreptate în sus şi cu gura căscată.

— Pe bune că ne-a ieşit? întreabă ea lent, iar gura i se închide într-un zâmbet în timp ce-mi ia mâinile în ale ei.

— Aşa cred! îi şoptesc şi eu.

— Ei, drăcie! chiţăie Mara ţopăind pe loc.

— Şşş, şoptesc eu râzând înăbuşit.

Ne dăm jos hainele cu miros greu de iarbă şi ne punem pijamalele. îmi întind sacul de dormit pe podea, iar Mara se urcă în pat. Mă lungesc pe jos şi respir adânc.

— Suntem date naibii, îți dai seama, nu? îmi șoptește Mara.
Mă trezesc zâmbind larg.

Noapte bună. Ia explică-mi cum de-ați ajuns aici ieri-seară, spune tata stând în spatele Marei, la masa din bucătărie.

N-au trecut decât câteva ore de când ne-am furişat în casă. Mara îmi caută privirea prudentă, luând o lingură de cereale şi ducând-o la gură. Cred că amândouă suntem la al cincilea bol.

— I-am zis deja mamei, mint eu. Megan s-a luat de noi, aşa că ne-am hotărât să plecăm. ...Acum că Mara are maşină, zic eu şi-i zâmbesc.

— Oricum n-am avut-o niciodată la suflet pe Megan, adaugă Mara.

Nu ne putem abține să nu izbucnim în râs amândouă.

— Mă apucă groaza când mă gândesc că puteți să conduceți, spune tata suflând în cafea.

Se îndreaptă spre living clătinând din cap.

— Ai văzut? îi spun eu Marei.

— Hai mai repede, Edy. Vreau să mă duc să rezolv o chestie, îmi şopteşte Mara.

Douăzeci de minute mai încolo, suntem în maşina Marei, în parcarea unui centru comercial sordid, unde n-am mai fost până acum. Văd un magazin de spirtoase, un atelier de reparat ceasuri, o unitate hidroponică şi o prăvălie de chilipiruri.

— OK, Mara, m-ai băgat în ceață. Ce naiba căutăm aici?

— Uite, face ea şi-mi arată cu degetul o clădire mai retrasă din spatele complexului. Pe firmă scrie: PÂNĂ LA PIELE. ARTĂ CORPORALĂ ALTERNATIVĂ.

— Cum ziceam, ce căutăm aici?

— Ştii tuuu... îmi răspunde ea cântat şi îşi scoate centura de siguranță.

— Nu ți-ai revenit după iarba aia? strig eu.
— E ziua mea! strigă și ea.
— Nu, joi a fost ziua ta. Mai știi, ai primit mașina asta și am mâncat în oraș. Vineri a fost iar ziua ta, treacă de la mine, da? Atunci am luat în mod ilegal alcool. După care ne-am făcut varză cu doi necunoscuți care învață la școala rivală. Dar azi e sâmbătă. Nu mai e de mult ziua ta, Mara. Și nu te mai las să faci nimic care nu se mai poate anula, dacă ți-ai pus cumva în cap ce cred eu că ți-ai pus.
— Bine, mamă, îmi spune ea râzând și se dă jos din mașină.
Deschid portiera.
— Stai! strig eu după ea.
Se întoarce spre mine zâmbind, făcând câțiva pași cu spatele. Mă grăbesc s-o ajung din urmă.
— Bun, stai un pic. Mi se pare super-dubios locul ăsta, Mara.
— Nu-i dubios! Aici lucrează Cameron. E în regulă, îmi spune ea dând din mână spre mine și o ia înainte.
— Iar tipul ăsta? mă văicăresc eu. Mara, te rog.
— Niciun „iar tipul ăsta". El e... el. Uite ce, suntem prieteni, Edy. Nu-i deloc băiat rău. Habar n-am de ce-l urăști în halul ăsta.
— Și el mă urăște! încerc eu să mă apăr.
— Ba nu! mi-o taie deschizând ușa. Edy, te rog să te porți frumos cu el. Promite-mi că așa o să faci, da?
— Bine, bine. Zi-mi doar că nu-ți faci tatuaj.
Mara zâmbește.
— *Piercing* în nas. Îi zâmbesc și eu.
— Bine. Hai să intrăm.
Ba chiar îi țin ușa, să-i arăt că n-am nicio problemă.

— Hei, tu! strigă Cameron din fundul încăperii şi ne întâmpină zâmbitor.
Mă rog, o întâmpină zâmbitor pe Mara.
— Ce ţi-am zis eu? Cum fac şaişpe ani, cum vin.
— Stai, legea nu zice că trebuie să ai optişpe? întreb eu.
— Şaişpe cu acordul părinţilor, mă corectează Cameron.
— Dar n-ai acordul părinţilor, îi spun Marei. Cameron îşi dă ochii peste cap şi se uită la Mara de parc-aş fi cea mai anostă şi încuiată persoană din lume.
— Ei, nici azi-noapte n-am avut acordul părinţilor, spune Mara râzând.
Cameron îi zâmbeşte larg.
— Oare să mai întreb?
— Clar ne-ai dezaproba, Cameron, îi răspunde Mara. Am fost două fete rele.
— Atunci nu-mi zice, spune el astupându-şi în glumă urechile. Eu nu cred că tu eşti în stare de ceva rău.
Se uită la Mara cu atâta căldură, că mă gândesc că poate a ajuns să-i placă în sfârşit de ea. Apoi se uită la mine.
— Edy, în schimb... îmi dau ochii peste cap.
— Glumesc, Edy.
Dar ştiu că nu glumeşte.
— Bun, haideţi în spate, ne zice el şi ne conduce pe un culoar spre o cămăruţă. Ia loc.
Arată un scaun care pare desprins din cabinetul unui dentist. Totul are un aer clinic şi steril. Miroase a alcool sanitar sau a iodură sau a aşa ceva. Simt în gură un gust amar, chimic.

— Eşti sigură că vrei să faci asta, nu? o întreb eu pe Mara când se urcă pe scaun. E faţa ta în joc, da?
— O să mă doară? Zi-mi drept, îi spune ea lui Cameron în loc să-mi răspundă.
Cameron îi tamponează nara stângă cu vată şi îi zâmbeşte, privind-o în faţă.
— N-o să te mint. Chiar o să te doară. Însă doar vreo două secunde şi apoi ai scăpat, îţi promit.
— Bine, şopteşte ea.
Apoi se uită la mine şi mă ia de mână.
— Cameron, eşti sigur că te pricepi? Nu te întreb ca să fiu răutăcioasă, jur. Dar... te pricepi foarte bine, da? îl întreb eu.
— Da, Edy. Asta fac zi de zi. Pe bune. E-n regulă.
— Cameron o să fie artist tatuator, spune Mara.
„Da, vezi să nu", îmi vine să zic.
— Bine, doar ai grijă.
— O să am, spune el încet şi îi apucă nara cu o pereche de cleşti argintii super-siniştri. O să-ţi dea lacrimile, dar nu-i nimic. E absolut normal, îi spune el punându-i un şerveţel în palmă. Bun, Mara, întoarce capul spre mine şi închide ochii.
Mă uit cum duce un ac absolut gigantic la nara ei micuţă. Îi strâng mâna mai tare decât mi-o strânge ea.
— Bun, respiră adânc, îi spune Cameron.
Respir adânc.
— Acum expiră.
Închid ochii şi o simt pe Mara încordându-se toată. Dar nu scoate un sunet.

Asta-i tot, acum o să montez *piercing*-ul. Mai respiră o dată. Bun. Acum expiră. Gata! Asta-i tot, ai reuşit! spune el râzând.Deschid ochii. Mara are o pietricică micuţă, strălucitoare în nas. Din ochi îi şiroiesc lacrimi, dar are ditamai zâmbetul pe faţă când se uită la Cameron.

— Asta a fost tot? îl întreabă ea.

— Da, uită-te, spune el şi-i întinde o oglindă.

— Dumnezeule! strigă ea îndreptându-şi spatele.

Apoi se uită la mine, după care se uită iar în oglindă şi din nou la mine.

— îţi place?

— La nebunie, îi spun eu şi vorbesc serios.

— E cea mai frumoasă zi din viaţa mea! face ea şi se aruncă de gâtul lui Cameron.

El se apleacă zâmbind şi o îmbrăţişează. Apoi Mara se desprinde de el şi mă îmbrăţişează şi pe mine. Eu şi Cameron ne zâmbim pentru prima oară cât se poate de sincer.Săptămâna următoarea mergem una lângă alta pe coridor, Mara cu *piercing*-ul ei din nas şi părul proaspăt vopsit, roşu-merişor. Pare cu treizeci de centimetri mai înaltă. Radiază toată. Nu ştiu cum şi de ce. Însă-mi doresc să mă molipsesc şi eu cât de puţin de la ea.

Joi după ore o aştept pe Mara la dulapul ei ca să mergem împreună acasă cu maşina. Dar întârzie. Dau ture pe hol, cu ochii în telefon. Nici nu-mi dau seama când se izbeşte cineva în umărul meu, ca la fotbal, făcându-mă să mă rotesc pe loc. Mă uit repede în jur. Dau să-mi cer scuze, dar mă opresc. Pentru că întâlnesc privirea furioasă a Amandei.

— Ia vezi, îmi mârâie ea cu o privire ucigătoare.

Deschid iar gura, vrând să-i zic vreo două, dar n-apuc
să-mi găsesc cuvintele, că s-a şi dus.

— Te bag în mă-ta, mormăi pe la spatele ei.

Mă aşez pe jos lângă dulapul Marei şi mă uit cum pleacă lumea. Mă uit cum se uită tipii la mine, fie ei sportivi sau tocilari, toţi se întreabă care-i adevărul de fapt, oare chiar sunt cum au auzit ei că sunt? Şi fetele se uită la mine, parcă temându-se să nu se molipsească, fără să le pese de fapt care e adevărul.

unde eşti? îi dau Marei mesaj.

vin... 5 min, îmi răspunde ea imediat.

Dar chiar când să-i răspund, mai primesc un mesaj. De la un număr necunoscut: Eden, ai chef de petrecere mâine?

Cine e?

Pe bune???

Mă ridic şi dau ture pe coridor, mă uit în sălile de clase ca să mă asigur că nu stă nimeni cu ochii pe mine ca să-mi facă vreo figură urâtă.

Da, pe bune. Cine eşti?

Troy

De unde ai numărul meu?

Tu mi l-ai dat! LOL

???

Mi-ai zis să-ţi spun de petrecerea pe care o dau mâine seară. Nu mai ţii minte??

Nu-mi amintesc să-i fi dat tipului numărul meu. Nu-mi amintesc de nicio petrecere. Abia dacă-mi amintesc cine-i tipul.

— Edy, scuze! îmi strigă Mara din capătul culoarului. Am mai stat un pic de vorbă cu Cameron după ore.

— Nu-i nimic, ia vino. Uite, îi spun întinzându-i telefonul. E tipul ăla, Troy, de la locul dejoacă. Cică i-am

dat numărul meu. Şi cică ar fi o petrecere mâine. Nu ştiu, nu-mi amintesc nimic. Tu ştii ceva?
Mara îmi ia telefonul şi scrie: Hmm... nu ţin minte, LOL. Dar zi-mi ce-i cu petrecerea asta...?
Super. îţi dau mesaj cu adresa. Vezi să vii cu prietena ta:)
OK
— Gata, spune ea şi-mi dă telefonul înapoi zâmbind larg. M-am sărutat cu tipul ăla, Alex, să ştii.
— Panaramă ce eşti! zic eu uimită. Eu habar n-am ce-am făcut cu ălălalt.
— N-ai făcut nimic, îmi zice ea râzând şi-mi trage una peste braţ. Sincer, cred că pur şi simplu aţi adormit unul peste altul, spune ea încet, deşi nu mai e nimeni pe hol.
N-o să recunoască în veci, dar ştiu că i se pare ciudat că am făcut sex. Sau poate problema e că lumea mă consideră o mare curvă, că mă vorbesc pe la spate c-aş fi mare curvă. Mai ales pentru că e tot timpul cu mine şi ea nu e deloc aşa ceva.
— Ei, şi cum mai stau lucrurile cu Cameron, mai exact?
0 întreb când o luăm spre maşina ei.
Mara îşi ridică exasperată mâinile deasupra capului.
— La dracu', n-am nici cea mai vagă idee, Edy. îţi jur! Simt c-o iau razna de-acum. Uneori am impresia că mă place la modul prietenesc. Alteori am impresia că vrea să mă sărute! Nu ştiu, nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu! urlă ea.
— Da, părea că te cam place după cum vorbea şi se uita la tine când am fost la salonul lui. Şi a tot venit în fiecare zi să te întrebe ce-ţi face nasul. Dar să nu te invite el undeva...?
— Exact! strigă ea deschizând portiera. Ei bine, m-am săturat să-l aştept. L-am lăsat doi ani să-şi dea seama ce vrea, doi ani! îmi spune privindu-mă pe deasupra maşinii cu ochi aprinşi.

— Bine, îi răspund eu prudent. Foarte bine, Mara. Nu trebuie să stai să aştepţi după coada nimănui.

— Exact! spune iar, părând de data asta absolut convinsă, şi trânteşte portiera după ea.

— Poţi să conduci? o întreb, nedumerită de furia asta subită.

— A, sigur că pot, mă simt minunat! râde ea şi bagă în viteză.

Nu ştiu dacă să râd sau să-mi fac griji, aşa că spun încet:

— Bine.

Poate am chef să ies cu Alex ăsta. Ia să vedem cum se pare!

Când nu zic nimic, se uită la mine:

— Nu?

Da, cred. Numai că... încep eu

— .Numai că ce? mă întrerupe ea.

— Numai că tipii ăia par să fie, ce ştiu eu, amuzanţi şi aşa mai departe, dar sunt nişte mari prăjiţi. Clar n-ar fi chiar nişte iubiţi ideali. Pentru tine.

Se uită la mine de parcă i-am spulberat toate visele.

— Probabil. Zic şi eu, nu ştiu. Nu-i cunosc. Poate nu-s aşa.

— Dar o să mergem la petrecerea aia, nu?

— Sigur.

— Bun.

Mara zâmbeşte şi dă drumul la radio. O tot cotim greşit, încercând să găsim adresa asta aflată la mama naibii. Când intrăm pe aleea din faţă, din casă se aude larma. E ditamai căsoiul - are mai bine de două etaje -, cu toate ferestrele luminate.

— Deci aşa arată o petrecere adevărată, ai? mă întreabă Mara agăţându-se de braţul meu când urcăm scările din faţă, îmbrăcate în fuste şi bluze decoltate.

— Vedem noi imediat.

Când intrăm pe uşa deschisă, ne izbeşte mirosul de alcool. Ne pomenim în mijlocul unui fost living transformat acum în groapă de gunoi. Parchetul e acoperit de gunoaie: chipsuri, popcorn, pizza, pahare de sticlă, pahare de plastic. Muzică, lume învălmăşită, ţipete, ghionturi. Parcă au evadat nişte animale de la grădina zoologică.

Eu şi Mara ne uităm una la alta, fără ca vreuna dintre noi să ştie ce e de făcut. Până acum am fost la petreceri organizate la patinoar şi la restaurantul Chuck E. Cheese.

— Dă-i mesaj lui Troy, Edy. Zi-i că am ajuns, spune Mara.

Îmi scot telefonul, dar un tip îl împinge pe altul în mine, mai să mă doboare, așa că scap mobilul.

— Ia vezi! îi strigă Mara tipului, însă de-abia dacă o aud în muzica dată la maximum.

— Ești bine? strigă cineva din spatele meu luându-mă de umeri.

Mă întorc repede și dau de un tip care mă ia de mâini, mi le ridică în lături și mă măsoară din priviri.

— Mie mi se pare că arăți bine, spune tipul pe un ton mieros, zâmbindu-mi periculos, și se apleacă să ia telefonul de jos ca să mi-l dea.

Mă întorc spre Mara, care îl soarbe din ochi pe tipul cel misterios. E clar că arată bine și că e mai mare decât noi. Când mă întorc iar spre el, zâmbește. Un zâmbet cu o mie de înțelesuri.

— Îi căutăm pe Alex și Troy, urlă Mara dându-se mai aproape.

Tipul se uită nedumerit când la mine, când la Mara.

— De ce ați face așa ceva? spune el râzând și ne conduce prin casă ținându-și o mână pe spatele meu și cealaltă pe umărul Marei.

— Ei ne-au invitat, îi explică Mara în timp ce suntem mânate prin living spre bucătăria transformată în ditamai barul, unde se află un butoi mare de bere și navete peste navete de sticle.

— Ei v-au invitat? face el și se oprește brusc, se uită iar când la una, când la alta și repetă propoziția pe același ton. Stați. Ei v-au invitat?

— Da, îi răspunde Mara cu un aer nevinovat.

Tipul se pune pe râs.

— Bine atunci, face el clătinând din cap. Ce-i al lor e-al lor!

— Hei, îl strigă el pe un tip din bucătărie care umple pahare de plastic cu bere din butoi. Hei, omule, toarnă-le ceva de băut acestor domnişoare drăguţe, sunt amicele lui Troy şi ale fraierului de Alex!

Şi se pun amândoi pe râs.

Mara se uită la mine de parcă nu mai înţelege nimic. Clar amicii noştri Alex şi Troy nu sunt văzuţi prea bine în gaşca asta. „Barmanul" ne întinde câte un pahar de plastic cu bere, râzând mai departe.

— Nu suntem amici, îl corectez punându-mi paharul pe tejghea. Nici nu-i cunoaştem de fapt, protestez eu, dar nu mă ascultă niciunul.

Mă uit la Barman - şi el e mai mare. Mă uit prin casă. Toată lumea e mai mare decât noi. Nu e o petrecere de liceeni. E clar o petrecere studenţească.

— Ei doi sunt la petrecere doar pentru că amărâtul de Troy e frate-meu mai mic. îi găsiţi în curte, lângă piscină, lipiţi de bong, spune el râzând şi arătând spre uşa din spate, de parcă am fi două fetiţe caraghioase pe care le trimite la plimbare. Hai, fuguţa, faceţi-vă varză cu ei ca să aveţi ce discuta la ora de economie casnică de luni!

Mara o ia din loc netulburată. O urmez pe uşa glisantă şi îi văd imediat, învăluiţi într-un nor de fum, cu mai mulţi oameni în jur. Toată lumea râde şi vorbeşte lent. Când ridică privirea, Alex ne strigă:

— Hei, aţi ajuns! Super! Haideţi lângă noi.

Se dă mai într-o parte pe bancheta pe care stau, să ne facă loc. Acum nu mai par aşa de *cool.* îmi vine să le întorc spatele şi să plec.

— Mi-am uitat berea, îi spun Marei, dar deja a dispărut de lângă mine şi s-a aşezat lângă ei,

zâmbitoare şi feminină, netulburată de momentul umilitor din bucătărie.

Mă duc înapoi după bere, altfel nu cred c-o să suport petrecerea asta. Tipul de mai devreme stă în continuare sprijinit de tejghea lângă amicul lui şi mă pândeşte când intru în încăpere.

— Scuze, spun eu tăios. Berea mea. Te-ai pus chiar în faţă.

Sunt nevoită să mă apropii şi să-mi strecor braţul între

el şi tejghea. Dar el înşfacă paharul şi îl ţine în aer, deasupra capului meu.

— Mai întâi zi-mi cu care dintre ei o să te combini. Tre' să ştiu neapărat, îmi spune el fluturând paharul în aer.

Mă uit la el cum zâmbeşte superior. Cum se uită la mine de parcă sunt o puştoaică de care poate să facă mişto. Adică total altfel decât cum s-a uitat la mine acum cinci minute, când eram la uşă, de parcă îi plăcea ce vede - asta înainte să afle că sunt din gaşca lui Troy. îmi încrucişez braţele pe piept.

— Nu vreau să mă combin cu nimeni. Şi n-am de gând să ţopăi după paharul ăla, aşa că nu te mai face de râs, îi spun uitându-mă înjur de parcă mi-ar fi jenă pentru el.

Par mai dură decât m-am arătat vreodată. De fapt, chiar mă simt mai dură decât m-am simţit vreodată, de-a dreptul invincibilă.

— Hai că e brici tipa! spune Barmanul şi fluieră.

— Nu ştiam, spune el părând dintr-odată captivat, în loc să se amuze mai departe. Pardon.

îmi dă în sfârşit paharul.

— Eşti colegă de şcoală cu frate-meu? mă întreabă el cercetându-mă din ochi.

— Nu. Ne-am cunoscut de curând. Ne-a zis de petrecerea asta. Am zis să vedem cum e. Nu mă dă pe spate, adaug uitându-mă înjur cu un aer complet indiferent.

— Câţi ani ai? Zi adevărul! mă întreabă el zâmbind larg.

— Păzea, minoră! spune tuşind încet Barmanul şi-i trage una în umăr, apoi fuge şi ne lasă singuri la bucătărie.

— Zi adevărul, repetă el.

Adevărul. Iau un gât de bere. îmi tot repet cuvântul în minte. Adevărul. Ce-nseamnă asta de fapt? Nu există aşa ceva.

— Care-i problema ta? îl întreb, luându-mi un ton plictisit de moarte. Am optişpe ani.

Bine, e o mare minciună. Adevărul e cu totul altul.

— Calmează-te, îi zic eu.

— Bine, bine, spune el. Făceam un pic mişto, atât. Apoi îmi zâmbeşte ca mai devreme, la intrare. Aşa deci, nu te-am dat pe spate.

— Nu chiar, zic eu ridicând din umeri.

— Nu vrei să stai cu prietena ta? mă întreabă el arătând spre uşa glisantă care dă în curte, spre locul unde e Mara, între Alex şi Troy, râzând cu capul dat pe spate.

— Nu mă dau în vânt după aşa ceva, îi spun eu.

— A, serios? Păi, după ce anume te dai în vânt? mă întreabă el şi mă ia cu braţul pe după talie, ca să mă tragă mai aproape de el.

Simt că-mi bate inima mai tare şi, cumva, mă trezesc uitându-mă la el şi zâmbind fără să vreau.

— Nu ştiu, îi răspund.

Ăsta e adevărul.

— Ei, îţi fac un tur al casei atunci? mă întreabă el. Ce gazdă mai sunt şi eu?

— Bine, mă învoiesc eu.

Mă mai uit o dată la Mara şi îl urmez afară din bucătărie.

Mara se distrează pe cinste. E bine. Tipul mă conduce în sus pe scări, la etaj.

— Poate ai chef de altceva mai palpitant? îmi zice el uitându-se la mine peste umăr.

— Poate, îi răspund, fără să ştiu cine vorbeşte de fapt acum.

Pe palier mă ia de mână şi mă duce la capătul holului, trecând pe lângă alţi oameni, care beau şi fumează, râd şi se sărută în camere. Apoi mai urcăm un etaj. Când ajungem sus, simt că mi s-au înmuiat de tot picioarele. Dăm de un hol mic, cu câte o singură uşă pe fiecare parte, ambele închise. La etajul ăsta nu mai e nimeni.

— E linişte aici sus, zic simţind cum îmi piere încet toată încrederea în mine, când îmi dau seama ce departe sunt de toată lumea şi ce departe a ajuns deja toată povestea asta.

— Exact. Aici au acces doar musafirii speciali, spune el şi scoate un breloc cu chei din buzunar în timp ce se apropie de uşă.

— Musafirii speciali, zici? repet eu venind lângă el.

Se întoarce şi mă ia cu amândouă mâinile de talie, iar

dintr-odată mă trezesc lipită de uşă, în timp ce el mă sărută şi mă pipăie peste tot. Simt ca un val de energie din vârful degetelor de la picioare până în creştet şi-n vârful degetelor de la mâini, devin din nou sigură pe mine. încep să-l sărut cum mă sărută şi el. îmi plimb

mâinile pe corpul lui, cum face şi el. Natural, apăsat şi periculos. Se chinuie să deschidă uşa. Ne împleticim în camera cufundată în întuneric. Nici n-apuc să mă uit ca lumea în jur, totul se întâmplă dintr-odată. în cameră văd un pat, un scrin şi o oglindă. Atât apuc să văd până să trântească el uşa şi s-o încuie, ca apoi să se întoarcă iar spre mine, înainte să răsuflu măcar.

Suntem în pat. S-a lăsat cu totul peste mine. Catarama rece de metal mă apasă pe burtă. îmi ridică cu mâinile fusta. îmi trage chiloţii în jos, de-a lungul picioarelor. Catarama se desface, zgâriindu-mi pielea. Sunetul unui fermoar. Gâfâituri.

înainte să conştientizez pe deplin ce se întâmplă, deja s-a terminat. înainte să mă hotărăsc măcar că vreau să merg până la capăt. Rămân întinsă, cu ochii la ventilatorul din tavan şi cu el gâfâind lângă mine. Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă. Nici el nu ştie cum mă cheamă. Rămânem aşa parcă o veşnicie, dar nu-mi dau seama cât timp trece de fapt.

într-un final, oftează şi se ridică încet. îşi netezeşte cămaşa şi se încheie la pantaloni, apoi se uită la mine de parcă deja a uitat că sunt aici.

— Mersi, îmi spune el încet. M-am simţit bine.

— Da, şoptesc eu şi-mi trag chiloţii pe mine.

Rămânem tăcuţi cât mergem jos, la petrecere. îmi dau seama că mă simt puţin ciudat, cumva desprinsă de propriul meu corp, cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Cumva mă simt mult mai bine decât după ce beau prea mult sau decât în seara când am fumat iarbă la locul de joacă. Mi-e mai bine decât oricând. Mă simt golită şi plină în acelaşi timp.

Reuşesc să ajung până
la Mara, care stă şi
râde mai departe unde
am lăsat-o. Parcă nici
n-am lipsit, parcă
timpul s-a oprit în loc.
Mă cheamă la ei, îmi
aud numele răsunând
în aerul încins. Dar
clatin din cap şi o iau
spre marginea piscinei
de un albastru cristalin.
Mă aşez încet, îmi scot
pantofii şi îmi cufund
picioarele în apa rece.
Mi le rotesc, trasând
întruna opturi, cu ochii

la stele, simţind cum
adie un vânticel cald
peste mine. Nu ştiu
cine sunt în momentul
ăsta. însă ştiu cine nu
sunt. Iar asta îmi place

.de care te foloseşti în acelaşi timp. Vorbesc despre Troy. Ştiu că a ajuns să mă placă în astea trei luni. Şi am încercat să nu-i dau speranţe. Nu prea multe, în orice caz. Însă el mă anunţă când se mai dă vreo petrecere pe o rază de cincizeci de kilometri. Nu-i spun că am făcut sex cu fratele lui mai mare în septembrie.

Nu că m-aş distra pe la petrecerile astea. Dar îmi place să uit de mine. Şi mereu se întâmplă să dau de cineva. Cineva care numai asta aşteaptă. Aşteaptă să se întâmple ceva. Fix ca mine. De-acum îl ochesc din prima. Pe cel care-mi trebuie mie. Nu cineva rău. E cineva care pur şi simplu vrea ce vreau şi eu. Să se desprindă de realitate. Măcar pentru câteva minute. Să se desprindă de sine mai degrabă. Cred. N-am de unde să ştiu totuşi, doar nu stăm să discutăm pe tema asta. Doar nu-mi pasă în fond de aşa ceva.

La asta mă gândesc când stau întinsă pe salteaua asta denivelată, lângă un tip oarecare. Fereastra camerei e deschisă, iar aerul iernatic pătrunde înăuntru şi mă răcoreşte cu totul. Mai că-mi văd aburul respiraţiei.

— Eşti fata aia, îmi spune el şi se ridică într-un cot ca să-şi aprindă un joint. Nici nu mi-am dat seama de asta când am intrat în vorbă.

L

a un moment dat devine greu să eviţi pe cineva

Mă întorc spre el şi văd că se uită zâmbind amuzat la mine.

— Ce fată? îl întreb.

— Hai să zicem că eşti cunoscută la noi la şcoală, îmi răspunde el suflând un nor de fum. Lumea vorbeşte despre tine, spune tărăgănat. Mult.

îmi întinde jointul, dar clatin din cap. N-am mai fumat iarbă de-atunci, de la locul de joacă, cu Troy. Mi-am dat seama că iarba nu e pentru mine. Mai degrabă chestia asta e pentru mine.

Camera se umple tot mai tare de fum, ceea ce mă face să amețesc. închid ochii şi încerc să mă concentrez mai bine asupra momentului prezent - asupra corpului şi asupra minții mele -, să merg atât de adânc încât să răzbat pe partea cealaltă şi să nici nu mai ştiu apoi cum am ajuns acolo. Aud strigăte şi muzică înăbuşite, venind din spatele uşii. însă nimic nu mă atinge aici, înăuntru.

— Ştii, spune tipul şi îmi dă părul la o parte de pe faţă, vocea lui scoţându-mă cu totul din această stare.

Deschid ochii şi încerc să fiu atentă la el.

— Nu-mi dau seama dacă eşti foarte frumoasă, continuă el cât se poate de sincer, zâmbind blajin, sau dacă eşti foarte urâtă.

E ca atunci când visezi că te prăbuşeşti şi te trezeşti dintr-odată violent la realitate cu senzaţia că te-ai izbit tare de pat. Aşa mă simt când îmi trânteşte lipsit de delicateţe prostia asta.

Iar în momentul acela, preţ de o clipă, îmi apare o imagine în minte.

Josh. îl văd cum zâmbeşte. îl simt tandru lângă mine. Mă ține în brațe. Doar o clipă, cât ai clipi din ochi. Se topeşte aproape imediat. De cum mă trezesc de-a binelea, imaginea a şi dispărut. Dar a fost de-ajuns, a fost destul de limpede în mintea mea încât să mă zgâlţâie, să mă zdruncine dintr-odată un nou val de nefericire adâncă. Mă lasă cu o senzaţie aiurea, de parcă aş fi sub apă şi puţin ar lipsi să nu mă înec. Josh

nu mi-ar spune niciodată aşa ceva, nici măcar după ce m-am purtat atât de urât cu el.

Mă ridic repede în capul oaselor. îmi găsesc bluza şi pantalonii. Mă îmbrac. Tipul rămâne întins pe pat şi se uită la mine zâmbind.

— Unde te duci? mă întreabă el prinzându-se într-un târziu ce fac.

— Unde crezi?

— Nu ştiu, spune el lent.

— Uite ce e, ştiu că eşti fumat, dar nu te-apuci să-i spui căcaturi din astea unei fete după ce ai făcut sex cu ea!

— Ce-am zis? Am zis că eşti foarte frumoasă, nu?

— Nu, de fapt n-ai spus deloc asta!

Era mai uşor să dispar grăbită de undeva când era mai cald afară. Acum am diverse straturi de care nu trebuie să uit. Trag tare de şireturile cizmelor şi le leg cu o fundă dublă.

— A, face el râzând.

înainte să plec, mă mai uit o dată la el. Stă lungit la bustul gol, rânjind iară nicio grijă.

— Ştii, nu-mi dau seama dacă eşti foarte răutăcios, sau foarte prost!

Se pune pe râs.

— Hai că eşti haioasă, spune el în timp ce trântesc uşa, lăsându-l acolo şi ieşind în zgomotul de afară.

Du-te-n mă-ta.

E prea multă lume înghesuită în casa asta nenorocită. Când îmi fac loc prin mulţime, lumea se uită la mine şi mă întreb dacă mă ştiu toţi drept *fata aia.* Mara e la subsolul casei. Stă între Troy şi Alex, pe o canapea veche, prăfuită. Mara zice ceva. Alex n-o ascultă deloc. Se poartă de parcă îi place de el când venim la

petrecerile astea, îl lasă s-o cuprindă cu braţul pe după umeri, îl atinge pe picior cu pantoful, îl sărută la plecare, dar cred că şi ea se foloseşte de el. Nu pomeneşte de el decât de faţă cu Cameron. După luni întregi de când mergem pe la petreceri cu ei, se sărută şi-atât.

— Hei, îi strig Marei, abia făcându-mi loc prin mulţime. O să ies un pic, strig arătând spre uşă.

— Stai, spune ea şi se descotoroseşte de braţul lui Alex, stai că vin cu tine.

Ne croim drum prin peretele de corpuri, strecurându-ne printre navetele de bere puse unele peste altele de-a lungul bucătăriei, ca printr-un labirint. Când deschid uşa principală şi ies în frig, ne învăluie o tăcere plăcută şi simt că pot să respir iar.

— Ce-ai păţit? mă întreabă Mara.

— Nimic.

Se uită la mine atent.

— Nu, ceva ai păţit.

— E un fleac. Eram cu un cretin şi mi-a zis o răutate. Nu-i nimic, oricum. Nu contează, pe bune. Sunt bine. Nu-mi pasă.

Ridic din umeri şi inspir adânc aerul îngheţat până-mi umplu plămânii, apoi îl dau afară.

— Ce ţi-a zis?

— Nu contează, îi răspund uitându-mă la stele.

— Hai să mergem, îmi spune ea.

— Pe bune? Nu mai vrei să rămâi? Cu Alex cum rămâne?

— Nu contează, spune ea râzând. Nici nu cred c-o să observe, sincer.

Mergem la un restaurant Denny's deschis non-stop, la jumătatea distanței dintre orașul nostru și cel al băieților.

E de-abia zece jumate. îmi comand un meniu mare pentru micul dejun, iar Mara își ia un banana split cât toate zilele.

— îmi spui ce ți-a zis tipul ăla? mă întreabă iar Mara luând cireașa de pe stratul de frișcă de deasupra. Chiar vreau să știu.

— Bine. De fapt e destul de haios. Mi-a zis că nu-și dă seama dacă sunt foarte frumoasă, sau foarte urâtă, îi destăinui eu în sfârșit.

— Glumești, ce mama mă-sii? face ea neștiind dacă să se încrunte sau să zâmbească.

— Nu. Fix asta mi-a zis, Mara.

— Ce odios!

— Da, râd eu. Dar mai rău a fost cum mi-a zis-o, drăguț, de parcă mi-ar fi făcut un compliment sau ceva! Nu prea ai chef să auzi așa ceva de la un tip fix după ce te-ai culcat cu el.

— Cred că nu, aprobă Mara și zâmbetul îi piere de pe buze. Faci des asta, Edy? mă întreabă ea uitându-se stânjenită la porția de banana split de parcă ar tot număra câte feluri de înghețată conține: de vanilie, de căpșuni, de ciocolată, de vanilie, de căpșuni, de ciocolată, de vanilie, de căpșuni. Adică, cu tipi pe care nu-i știi deloc? încheie ea.

— Câteodată, spun ridicând din umeri. Adică, mă rog, depinde.

— Ți se pare... știu și eu? Ți se pare o idee bună totuși? Adică e destul de periculos, nu?

Mușc dintr-un triunghi de pâine prăjită caldă, unsă cu unt. Nu știu cum să vorbesc cu Mara despre așa ceva. Nu știu cum să-i explic.

— Ți se pare mai periculos decât să te faci varză cu niște necunoscuți?

Rămâne cu gura căscată pentru o fracțiune de secundă. E clar jignită că am încercat să compar cele două situații.

— Nu c-ar fi ceva greșit, știi că și eu am făcut-o, zic doar că e cam la fel, nu ți se pare?

— Nu, nu mi se pare deloc la fel, spune ea vârând lingura în înghețata de căpșuni topită. N-ar trebui ca sexul să fie ceva special? șoptește ea. Știi tu, cu cineva special?

— Cine zice asta? O groază de chestii ar trebui să fie speciale, dar nu sunt deloc.

— Așa o fi, Edy, spune ea fără să pară prea convinsă.

— Oricum, continui eu, nu prea găsești așa de mulți oameni speciali prin zonă.

— Totuși, simt nevoia să-ți zic că-mi fac griji pentru tine, nu știu... să-ți zic să încetezi cu asta.

— Știu ce fac, zic și mă întind peste masă ca să-i fur o lingură de înghețată cu ciocolată. N-ai de ce să-ți faci griji, îți promit. Chiar nu ai de ce să faci caz de asta, sincer. Pe bune.

Clatină din cap și apoi ridică din umeri, întorcându-se la desertul ei.

— Crezi că Alex și Troy sunt vreodată treji? mă întreabă ea încercând să schimbe subiectul.

— Eu nu i-am văzut niciodată, spun râzând.

— Măcar sunt de treabă.

Dau din cap și mai iau o lingură de înghețată.

— I-am făcut ceva destul de nasol lui Troy, Mara.

— A, nu, ai făcut... ştii tu... cu el? mă întreabă ea. Când?

— Nu, nu cu el. M-am culcat cu fratele lui mai mare, îi mărturisesc eu. La petrecerea aia de la el de-acasă, acum ceva vreme - era petrecerea lui frate-su, de fapt. De fiecare dată când ne vedem cu Troy mă simt din ce în ce mai vinovată.

— De ce-ai făcut-o? mă întreabă.Păi, nu e ca şi cum am plănuit să fac asta sau ceva. N-a însemnat nimic. Nici măcar n-am mai vorbit cu el dup-aia. Ce... de ce te uiţi aşa la mine? o întreb când văd că se îngrozeşte tot mai mult pe măsură ce vorbesc.

— Scuze. Nu te judec. Mă mir doar, n-am ştiut că s-a întâmplat aşa ceva. Atât.

— Păi, chiar s-a întâmplat. Dar n-a însemnat nimic. Nici măcar nu ştiu de ce-ţi zic, de fapt.

— Nu, vreau să-mi zici. Nu vreau să ai secrete faţă de mine.

— N-am secrete faţă de tine, mint eu.

Bine, zice şi-mi împinge farfuria cu banana split în faţă. Trebuie să m-ajuţi s-o termin, se topeşte

.Parcă arată din ce în ce mai... hmm, spune mama pe un ton cântat, căţărată pe un scaun din su-

fragerie, cu o ghirlandă verde, sclipicioasă în mână. Edy, dă-mi piuneza aia, îmi strigă ea în timp ce mă fâţâi pe scaunul meu, rozându-mi unghiile şi numărând minutele până ajunge Caelin.

Scot telefonul din buzunar. Nimic. Niciun apel, niciun mesaj, nimic care să mă distragă.

Sunt disperată.

îi dau un mesaj lui Troy: putem să ne vedem cât de curând? trebuie să mă *relaxez* un pic

— Edy! mă strigă iar mama. Dă-mi-o odată.

— A, da. Scuze. Poftim, îi zic întinzându-i un pumn de piuneze.

— Mersi, spune ea zâmbind când îmi întâlneşte privirea. Ştii, mă bucur să te am un pic pe-acasă. De când are Mara maşină, abia dacă te mai vedem. Mereu aveţi ceva de făcut sau trebuie să mergeţi undeva, oftează ea.

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Troy: nicio probi, pentru tine... oricând

— Apropo, îi zic eu venindu-mi subit o idee. Ştiu că vine Caelin diseară, dar mai am ceva de cumpărat pe ultima sută de metri de la mall. Vine Mara să mă ia, mint eu.

— Edy! exclamă ea ţuguindu-şi buzele, cu mâna în şold. Trebuie să te organizezi din timp.

— Ştiu, doar c-am uitat de nişte chestii.

îi răspund la mesaj: ms. la 6:00 la locul de joacă?

— Păi, greu o să mai găseşti ceva ca lumea cu două zile înainte de Crăciun, spune ea ţâţâind din buze şi clătinând din cap. Ce-ar fi să mergem împreună acum, până ajunge Caelin?

Troy: de-abia aştept:)

— Mamă, știu că urăști mall-urile. Mara are oricum drum încolo. Iar tu ești prinsă cu... - mă uit la munții de decorațiuni și beteală pufoasă - știi tu, toate astea, închei eu.

— Bine, cedează ea. Dar ia-o și tu mai ușor următoarele câteva săptămâni, da? Frate-tu nu mai ajunge pe-acasă cât ne-am dori noi de des - sau cât și-ar dori el, de fapt. Trebuie să facem cu toții eforturi să petrecem mai mult timp împreună, bine?

— Și de ce-mi zici *mie* asta? Doar el o să-și petreacă mai tot timpul cu Kevin.

— Păi, Kevin nu vine la noi anul ăsta, așa că nu-ți bate capul cu asta.

îmi bag telefonul bine în buzunar.

— Cum adică? Și porcul zboară?

— Edy, termină, spune ea dând ochii peste cap. Nu știu. Caelin a zis doar că o să stea la familia Armstrong. Atâta știu, spune ea gesticulând.

— Asta-i bine.

— Păi, nu-i bine. Dar, mă rog, e normal. Practic, ei sunt familia lui, spune ea.

— Asta tot zic și eu de-o veșnicie.

— Ei, începe ea.

Și se oprește. „Ei" și-atât.

Mă gândesc dacă să-i dau mesaj lui Troy ca să anulez toată chestia. Dar apoi simt că mi se strânge inima când mă gândesc c-o să-l văd pe Caelin, fie și neînsoțit de jumătatea lui.

îi dau mesaj lui Troy: 5:30 e ok?

în caz de urgență, Mara mi-a lăsat cheia de rezervă a mașinii; ea e plecată cu mama ei la bunică-sa timp de o săptămână. Maică-sa ar face spume dacă ar afla. Și ai mei ar face spume dacă ar afla. Asta pentru că de-abia

mi-am luat permisul provizoriu și n-am voie să conduc de fapt. Dar dintre toate lucrurile pe care am de gând să le fac în seara asta, condusul e la limita legii.

Troy e deja acolo când parchez mașina.

— Bună, îi strig în timp ce mă dau jos. Aştepţi de mult?

— Nuu, spune el încet, dând din mână. Nicio problemă.

Mă duc la el. Mi se pare schimbat, în lumina slabă de la apus. Nu l-am mai văzut niciodată la lumina zilei. Parcă totul e altfel cumva, felul în care stă, felul în care se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb oprindu-mă în fața lui. Nici nu mi-am dat seama că suntem la fel de înalți. De fapt nu cred c-am mai stat vreodată față în față așa. E mereu așezat pe undeva, pe-o canapea, pe podea, tolănit undeva fumând.

— Ce? Nu s-a întâmplat nimic, îmi spune el ridicând din umeri și dându-și părul după ureche.

Brusc îmi trece prin cap un gând îngrozitor: a aflat, i-a zis cineva de mine și frate-su.

— Atunci de ce ai aerul ăsta? îl întreb.

— Cum adică? zice și el uitându-se nedumerit în jur.

— Adică... cumva anormal. Ești cumva supărat pe mine? îl descos eu.

— Nu, sigur că nu, spune el zâmbind lent. Ai fumat deja ceva? Ești paranoică, fato, spune el râzând.

Până și replica asta parcă nu-i a lui.

— Nu, doar că pari un pic... schimbat?

— Păi, sunt treaz, de-asta ți se pare că mă port anormal! spune râzând din nou. Nu e starea mea naturală! Te-am așteptat.

— A.'

Nici nu mi-a trecut prin cap. Nici nu m-am gândit că poate să trăiască fără iarbă în organism.

— A, râd eu. OK. E logic.

— Chiar ţi-ar prinde bine să te relaxezi un pic, aşa-i? zâmbeşte el.

Apoi se întinde şi-şi lasă mâinile pe umerii mei, masându-mi muşchii de lângă gât şi privindu-mă mai atent ca oricând. Se apropie de mine. Mă trag în spate. Nu pot să-l las să mă sărute. Nu acum. Mă uit în jos. Apoi ridic privirea. Şi el se uită în jos ruşinat.

— Hai să ne urcăm în maşină, spune el frecându-şi mâinile. S-a lăsat gerul.

— Mersi c-ai venit, îi spun în timp ce dau drumul la căldură.

— Sigur.

Ridică din umeri şi-şi vâră în gură un joint de-al lui rulat la perfecţie. îl aprinde şi trage din el.

— De ce eşti aşa de încordată? mă întreabă el privindu-mă pieziş, ţinând fumul în plămâni şi pasându-mi jointul.

Trag în piept, nu prea adânc, încă temându-mă puţin să nu păţesc ceva. Apoi dau fumul afară.

— Ai mei.

— Am înţeles, oftează el.

Dă drumul la radio şi reglează volumul numai bine

.Ne tot pasăm jointul, fără să vorbim. îşi lasă pe spate speteaza scaunului, încât aproape se întind de tot. Se uită pierdut prin parbriz la soarele care apune dincolo

de castelul de lemn. Mă uit şi eu într-acolo, urmărind cum trec culorile dintr-una în alta şi se combină, ca într-un vis. Nu e lumea în alb-negru în care-am crezut că trăiesc. E o lume vie, vibrantă. Şi eu sunt vie în ea, ceea ce îmi dă o senzaţie fantastică.

Troy mă trage de braţ. Cobor privirea. îmi întinde join- tul. în timp ce trag fumul în piept şi-i pasez ţigara, îl aud cum îmi spune tărăgănat:

— Mereu arăţi aşa?

— Cum? zic şi-mi aud vocea cum reverberează cu întârziere.

Mai trage o dată, adânc, mai să se ardă la degete, şi aruncă chiştocul pe geam.

— Aşa de frumoasă, spune el uitându-se la mine cu ochi somnoroşi.

îi zâmbesc fără să-mi dau seama. Apoi mă aplec încet, totul se mişcă atât de încet, şi-l sărut. Mă atinge uşor pe faţă, cu un gest care-mi aminteşte prea tare de Josh. Parcă ne sărutăm aşa o veşnicie. Se mişcă încet, cum picură mierea, nu sărută deloc ca frate-su.

— Sper c-o să-mi amintesc asta, şopteşte el şi ne punem amândoi pe râs până nu mai putem.

Nu-mi mai amintesc apoi decât că mi se deschid ochii, îmbiaţi de o luminiţă slabă. Nu-mi mai amintesc decât că se mişcă ceva în jurul meu, în toate părţile. Cineva mă descalţă. Cineva îmi dă haina jos. Mă înconjoară paşi. Deschid ochii. Am în faţă tavanul camerei mele, veioza de pe birou învăluie totul într-o lumină caldă, aurie.

Mi se închid iar ochii. Apoi, pentru o fracţiune de secundă, mă văd cum parchez maşina Marei pe aleea casei ei. Cum îmi târşâi picioarele prin zăpadă. Cum bag cheia în broască. Cum licăreşte televizorul din living.

Mi se deschid iar. Caelin mă priveşte de sus.

— Caelin, mă aud bălmăjind.
— Eşti bine, îmi spune el. Duhneşti a iarbă, Edy, îmi şopteşte el cu mâinile înfipte în şolduri.
— De ce sunt în pat? îl întreb dând păturile deoparte. Nu vreau să fiu în pat.
— Şşş, face el acoperindu-mă la loc repede. Nici nu vreau să ştiu cum ai ajuns acasă sau unde ai fost sau cu cine ai fost sau ce dracu' ai făcut! îmi şopteşte el nervos.
— Termină, îi zic ducându-mi mâinile la urechi. Cel puţin asta cred că am zis.
— Ai intrat pe uşă şi ţi-ai pierdut cunoştinţa, Edy! Mama şi tata nu ştiu. S-au culcat deja.
— Du-te şi lasă-mă, gem eu.

Culcă-te. Apoi beznă

.B**ună, Mara, spune Cameron venind la masa noastră de la bibliotecă.**

Se uită la mine şi se aşază. Am căştile în urechi, aşa că nu se mai sinchiseşte să vorbească cu mine. Dar îl salut oricum din cap şi dau sonorul la minimum, ca să trag cu urechea la ce-şi şoptesc. Frunzăresc distrată un ghid de studiu - pentru examenele preliminare de admitere la colegiu - pe care mi l-a dat domnişoara Sullivan când m-a văzut citind o revistă în loc să învăţ. După vacanţa de iarnă i-a apucat pe toţi febra examenelor. Au arborat dintr-odată cu toţii un aer grav, trântesc cutii de băuturi energizante şi întorc pe toate părţile importanţa viitorului lor.

— Bună! răspunde ea zâmbindu-i toată.
— Ce faci? înveţi? o întreabă el.

— Mă rog, încerc, oftează Mara lăsându-şi capul în mâini. E un chin!

Paginile cărţii din faţa ei se închid şi nu mai ştie unde-a rămas.

— Păi, ce-ar fi să învăţăm împreună? îi propune el. Ce faci mâine-seară? Vine Steve la mine să învăţăm. Ar trebui să vii şi tu. O să alcătuim un soi de grup de studiu. Să ne ţinem moralul ridicat, ştii? spune râzând. Poate să vină şi ea dacă vrea, adaugă arătând spre mine.

Dau pagina.

— A, mersi de propunere. Dar am planuri pentru mâine. Amândouă avem. Cel mai probabil. Mă duc la o petrecere cu Alex, tipul cu care ies, aşa că... întotdeauna se referă la el aşa, „Alex, tipul cu care ies", de faţă cu Cameron. De câte ori îi aude numele, Cameron se strâmbă din ce în ce mai tare. Mara ştie ce face, ca şi mine de altfel. în cea mai mare parte a timpului, în orice caz.

Ridic privirea. Cameron doar se uită în ochii Marei, fără să mai zică nimic.

— Ce? întreabă ea nevinovată.

— Să-mi zici când ţi se acreşte de faza asta.

Când se ridică, îşi lasă o clipă mâna pe umărul ei. Apoi pleacă. Mara se întoarce în scaun şi se uită după el. îmi dau jos căştile când se întoarce iar spre mine, făcând ochii mari.

— Dumnezeule, îmi şopteşte ea şi-mi ia mâinile în ale ei peste masă. Ce-a fost asta? Ai văzut?

— Da.

— Ce să fac acum? Să mă duc după el? E supărat pe mine? mă întreabă ea precipitat. Să ies după el?

— Nu, nu trebuie să te duci după el. Nu e supărat. E gelos, zic eu zâmbind. Felicitări.

— Ce vrei să spui? mă întreabă ea de parcă nu înțelege.

— Haide, nu de-asta ai început să ieși cu Alex? închid cartea - discuția asta o să ne ocupe toată ora, dacă nu tot restul vieții.

— Ca să-l faci pe Cameron gelos, nu?

— Nu. Nu chiar. în fine, nu doar de asta.

Dar, cu cât se gândește mai bine, cu atât i se lățește un zâmbet pe față.

— E de bine, nu?

— Păi, dacă luăm în calcul că ești îndrăgostită de el de trei ani, iar el de-abia acum a ajuns în acel punct, da, aș zice că-i de bine, spun eu râzând.

— A ajuns în acel punct, repetă ea minunându-se.

N-aș fi crezut în veci c-o să-mi petrec vreodată o seară de vineri acasă la Cameron, în livingul familiei lui Cameron, în timp ce mama, tatăl lui Cameron și cățelul de rasă Shih tzu se fâțâie pe uși, iar noi suntem serviți cu gustări și băuturi. N-aș fi crezut că tocmai Cameron, cu *piercing*-urile și tatuajele lui secrete pe care Mara jură că le are, cu stilul lui de punkist-goth și infamul lui păr albastru, a crescut într-o casă americană model, ca desprinsă din *Familia Brady.*

Stăm turcește pe niște perne imense pe care mama lui a insistat să stăm, eu de-o parte și Cameron vizavi de mine, la o măsuță mare, rotundă și lucioasă. Mara se scuză și se duce la baie, probabil ca să se dea a suta oară cu gloss. Mă uit înjur, casa este decorată cât se poate de tradițional. Deasupra canapelei e un tablou cu o barcă plutind ușor pe sub un pod, totul e învăluit în culori neutre, delicate, și chiar în centrul

unei măsuțe al cărei unic scop este de a expune o vază cu lalele galbene, gingașe e așezată o vază cu lalele galbene, gingașe.

— Cum o cheamă? îl întreb pe Cameron când cățelușa își freacă boticul de palma mea.

— Jenny.

— De ce Jenny? îl întreb eu ridicând din sprâncene, amuzându-mă că i-a pus un nume atât de normal, pe măsura unui câine atât de normal, dar mai ales pentru că duce o viaţă super-normală.

— Nu ştiu, mormăie el. Cred că la opt ani, cât aveam când am luat-o, îmi plăcea de o fată pe nume Jenny. Alt nume mai bun nu mi-a trecut prin cap, zice el ridicând din umeri.

Iar acum îţi place de o fată pe nume Mara

— ?Da, aşa cred, spune el încet. Uite ce, închipuie-ți puțin că sunt altcineva, bine? șoptește el aplecându-se spre mine peste masă și trăgând din când în când cu ochiul la uşă. Eşti prietena ei cea mai bună. Crezi că am vreo şansă? Adică tipul ăsta, Alex, pare un mare ratat.

— Nu ştiu dacă ai vreo şansă, mint eu. Mara e o tipă destul de specială, știi doar, nu?

Sună cineva la uşă.

— Deschid eu, strigă mama lui din camera vecină.

— Da, sigur că știu, spune el şoptit.

— Bun. Păi, atunci aş zice că ai avea o şansă. Doar e aici, nu?

— Bine. Mersi, Edy, îmi spune el foarte serios. Apoi apare un tip în pragul uşii.

— A venit Steve, strigă mama lui Cameron. Cameron își ia imediat ochii de la mine şi se ridică brusc de pe podea.
— Bună, omule!
Il salută ca băieţii, întinzându-i mâna, însă strângându-l doar uşor de degete şi îmbrăţişându-l rapid cu celălalt braţ.
— Intră, ia loc, fă-te comod. Edy, îl ştii pe Steve, spune apoi către mine.
— Eden, îl corectez eu. Bună.
— Bună, spune Steve încet uitându-se lung la mine. Hei, nu... nu ştiam că vii şi tu, spune el uitându-se apoi la Cameron.
— Da, ţi-am dat un mesaj, îi spune Cameron. E şi Mara aici. Acum e la baie.
Steve se aşază pe jos între mine şi Cameron - în altă parte nu mai e loc.
— Cred că nu l-am văzut, spune el încet.
Mă uit la Cameron. Apoi la Steve. Ceva se întâmplă aici. Steve e clar nemulţumit de prezenţa mea. Mă uit atent la el. Parcă de-abia îl mai recunosc. S-a schimbat mult. Aproape că nu-mi vine să cred că e acelaşi Stephen Reinheiser, alias
Grăsanul. Mă uit iar la el. Nu, nu mai e gras, nici stângaci, nici stânjenit. Nu e Stephen. Poate e Stephen din alt univers. Steve Stephen. Nu seamănă deloc cu băiatul care-mi ţinea partea la dezbaterile clubului de lectură. Nu e puştiul timid, tocilar ochelarist, cu care am stat la masa din bucătărie şi l-am făcut praf pe Columb. Acum ar putea fi chiar un băiat chipeş. E mai înalt. Nu e slab, dar e solid, de statură medie. De fapt, pare chiar în formă. Destul de sigur pe el. Dar are o privire aparte, de parcă ar fi mereu trist şi ar aştepta

să se întâmple ceva. Dacă nu l-aş cunoaşte, mai c-aş putea să mă culc cu el pe la vreo petrecere.

Cameron trage adânc aer în piept şi îl ţine în plămâni, tot legănându-şi braţele şi prinzându-şi nervos pumnul drept în palma stângă. Iau un biscuit de pe tava cu biscuiţi cu brânză pe care ne-a pus-o mama lui pe măsuţă. Nimeni nu spune nimic. Se aude doar gâfâitul uşor al lui Jenny la mine în poală şi biscuitul care-mi crănţăne între dinţi. Din fericire, Mara se întoarce chiar atunci, cu buzele foarte roz şi lucioase.

— Ce-am pierdut? întreabă ea zâmbindu-ne fericită şi îşi pune mâna pe spatele lui Cameron când se aşază între noi doi, în faţa lui Steve.

— Păi, a venit Steve, spune Cameron răsuflând în sfârşit.

— Văd! Bună, Steve, îl salută ea.

— Şi eu te văd, spune el cu un zâmbet glumeţ, prietenos, de parcă e uşurat s-o vadă.

Dintr-odată mă simt total pe dinafară.

— Cameron, îl strigă mama lui din uşă, punându-şi un cercel în ureche. Eu şi taică-tu ieşim un pic, ştii că avem biletele alea diseară, nu?

— Da, mamă, răspunde el.

— Sună-ne dacă aveţi nevoie de ceva. Ne întoarcem devreme, spune ea, şi-aş putea să jur că se uită la mine când o zice, de parcă ar şti, de parcă toată lumea din mai bine de două districte şcolare ar şti că sunt *fata aia.*

— Pa, îi spune el, odată cu Steve.

— Distracţie plăcută, strigă Mara după ei.

Aud cum închid şi apoi cum încuie uşa casei. Răsuflu prea tare. Toată lumea se uită la mine.

— Sigur nu-i nimic de băut prin casă?

Cameron împinge spre mine o cutie de bere de ghimbir.

Mă uit la Mara cu o privire ce zice: „Spune-mi că glumeşte."

— Edy, chicoteşte ea, chiar am venit să învăţăm aici.

— Atunci, chiar trebuie să fumez o ţigară măcar, le zic ridicându-mă.

— Trebuie să te duci afară, îmi spune Cameron repede.

— Asta voiam să fac, stai liniştit, spun eu dându-mi ochii peste cap şi-mi trag haina pe mine.

Curtea din spate e amenajată şi îngrijită atât de impecabil, că mi-e şi frică să mă mişc, să nu cumva să las prea multe urme în zăpada lor imaculată. îmi aprind o ţigară şi trag de ea cât pot. N-am mai întrebat-o pe Mara ce i-a spus lui Alex când l-a anunţat că nu mai venim diseară. Oricum nu prea-mi pasă. Nu prea mai am chef să mă văd cu Troy. Mai ales după episodul de mozoale tandre din maşina Marei, când eram amândoi fumaţi. Mai ales că tot nu reuşesc să-mi dau seama, din frânturile mele de amintiri, cum s-a terminat întâlnirea. închid ochii şi încerc iar, dar degeaba. în loc de asta, îl văd pe Caelin a doua zi, făcân- du-mă cu ou şi cu oţet în camera mea, cât încă nici nu m-am ridicat din pat. Parcă-l aud şi acum cum tună: „... e o chestie complet greşită, Eden... nu e OK... nu e *cool...* tu m-asculţi... poţi să păţeşti ceva grav... probleme serioase... de ce râzi... nu-i amuzant... tu auzi ce-ţi zic..."

— Eden?

întorc capul. Ţigara mi s-a fumat singură între degete, iar scrumul a rămas agăţat de ea. Steve a venit lângă mine.

— Ce e?

— Ăă, hei, ți-am adus telefonul, scoate tot felul de sunete, așa că...

Se întrerupe în mijlocul frazei și-mi întinde telefonul, păstrând distanța.

— Mersi.

Iau telefonul. Rămâne pe loc, cu mâinile în buzunare, îmi mai aprind o țigară. Pe ecran se vede o serie inversă de mesaje de la Troy.

ești supărată pe mine?

vreau să te văd...

hei, frumoaso, nu ne-am mai văzut de mult, vii diseară?

Mă uit la Steve, care-și studiază tenișii. Clar a văzut mesajele. îmi bag telefonul în buzunar fără să răspund.

— Vrei și tu una? îl întreb întinzându-i pachetul de țigări.

— Nu, răspunde el ridicând mâna, mersi oricum, cred.

Se străduiește să-mi zâmbească. Nu pot să-mi dau seama care-i treaba cu el. Poartă un tricou din acela cu su- pereroi de bandă desenată tras pe deasupra unei helănci. Are părul un pic ciufulit, dar are o privire inteligentă, limpede și atentă, nu ca a lui Troy sau a tipilor cu care am fost în ultima vreme.

— Nu-ți place de mine sau ce? îl întreb în cele din urmă.

— Nu. Credeam că ție nu-ți place de mine? face el pri- vindu-mă țintă - e mai tupeist decât îl știam.

— De ce să nu-mi placă de tine? îl întreb în loc să-i răspund.

— Habar n-am, spune el încrucișându-și brațele pe piept. De ce nu-ți place de mine?

N-am zis niciodată
asta, îi răspund. Nu zic
că nu-mi place de tine

.Dă din cap şi se uită la cer. Dă să spună ceva, dar chiar atunci deschide Cameron uşa cu plasă şi ne întrerupe stri- gându-ne nerăbdător:

— Bun, acuma chiar trebuie să ne punem naibii cu burta pe carte! Pe bune.

După care se retrage în casă şi trânteşte uşa.

— Bine, râde Steve. Probabil că e cazul să ne punem naibii cu burta pe carte, repetă maimuţărindu-l puţin pe Cameron, semn că poate nu-s chiar pe dinafara găştii.

Sting ţigara sub talpă şi îl urmez în casă.Partea a patra

Clasa a douăsprezece

a

Am fost cu cincisprezece tipi - uneori mi se par prea mulți, alteori mi se par prea puțini. Dar fiecare dintre ei mă duce puțin mai departe. Acum sunt atât de ruptă de tot ce se întâmplă, încât mă gândesc că poate mi-a ajuns. Sincer, n-a mai rămas nimic din fetița aia tăcută și fricoasă de pe vremuri, cu părul ei creț, pistruii de pe față și clarinetul la care cânta pe atunci. Iar marele ei secret nu mai pare cine știe ce acum. S-a întâmplat acum o veșnicie, parcă nici nu s-a întâmplat de fapt.

La urma urmei, mai am o lună și fac șaptesprezece ani, mai precis, douăzeci și două de zile, ceea ce înseamnă că am aproape optișpe ani, ceea ce înseamnă că de-acum sunt adultă. Ceea ce-mi dă dreptul să chiulesc de la ultima oră. Ceea ce înseamnă că nu-i nimic dacă fac chestii cu un tip pe bancheta din spate a unui Dodge Caravan prăpădit, care miroase a tenişi molfăiți de un câine. Ce dacă nu mi-am trecut examenele preliminare pentru colegiu primăvara trecută? Nu-i nimic, e chiar minunat. Deschid portiera și sar jos, pe trotuarul umed. Îi mai arunc o privire tipului, încercând să-mi amintesc cum îl cheamă, apoi trântesc portiera. Oricum nu contează. O iau de-a lungul parcării pentru elevi, iar cizmele îmi țăcăne în ritmul inimii, care îmi bate tare după valul de adrenalină al reprizei de mozoluri cu un tip necunoscut, de care nu-mi pasă deloc, al cărui chip deja mi s-a șters din creier. Simt că zbor. Mă uit la telefon să văd cât e ceasul și grăbesc pasul. Știu că mă așteaptă Mara. Zâmbește când mă vede venind.

— Bună! îi strig când îmi ocup locul lângă ea, sprijinindu-mă de portiera șoferului.

Ca în oricare altă zi, îmi întinde o ţigară gata aprinsă, cu filtrul mânjit de rujul ei. Aşteptăm să se deplaseze şirul de maşini ca să intrăm şi noi în trafic.

— Pe unde-mi umbli, fetiţo?

Suflă fumul pe gură şi râde, ştie deja pe unde umblu.

— Nu ştiu, zic eu ridicând din umeri. Pe nicăieri, de fapt.

— Hmm, mormăie ea cu ţigara atârnându-i din gură în timp ce-şi culege nişte scame de pe pulover. Nicăieri cu cineva special, poate? mă întreabă nonşalant, cu speranţă în glas, gândindu-se că poate am găsit şi eu pe cineva, ca ea.

— Nimeni special, asta-ţi zic sigur.

Nu ştiu de ce o zic, pe loc îmi pare rău. Aşa ceva nu se discută în parcare.

— Păi, ştii şi tu... începe ea, dar nu mai spune nimic, ferindu-şi privirea.

Îşi dă părul peste umeri şi studiază parcarea. Nu s-a mai vopsit roşu-merişor, acum are şuviţe roz în părul ei negru. Cumva a reuşit să treacă complet şi armonios din faza de tocilară în alta, nou-nouţă, de tipă *cool,* neconvenţională şi cu valenţe artistice.

Cât despre mine, ei bine, dacă înainte eram o fată despre care circulau tot felul de zvonuri, acum a mai rămas doar fata, odată ce zvonurile nu mai sunt simple zvonuri, ci au ajuns să fie o realitate, să se confunde cu fata.

— Edy, îl ştii pe prietenul lui Cameron... încearcă ea iar, dar o întrerup înainte să termine.

— Nu, Mara.

Îşi tot scutură ţigara pe oglinda laterală, fără să se uite la mine.

— Scuze, dar... nu mă interesează deloc. Oricum, mersi.

— Bine. Da, ştiu. Nu-i nimic. Nu contează.

își trage ochelarii de soare de pe creștet și și-i pune la ochi, iar bretonul i se revarsă peste față.

— Ce vrei să facem diseară?

— Credeam că ești prinsă cu Cameron, aveți întâlnire, nu?

— Nu. Diseară se vede cu Steve.

Face o pauză. Apoi:

— Știi, Edy, Steve chiar e un tip de treabă și...

— Da, știu, o întrerup iar. Serios, nu caut așa ceva. Cu nimeni. Mai ales, nu cu Stephen Reinheiser, bine?

— Bine, bine. Atunci o ardem doar noi două? întreabă ea zâmbind și ridicând din sprâncene. N-am mai făcut asta de-o veșnicie, o să fie super. Putem să comandăm ceva și să ne uităm la multe filme?

Râde cu ochii la parcarea care se golește.

— Sună bine, nu? mă întreabă dând din cap entuziasmată, apoi se urcă la volan, trântind portiera și punând capăt discuției.

Ca de obicei, mai postim o țigară și dăm muzica suficient de tare încât să nu ne auzim gândurile și toate lucrurile pe care ar trebui să ni le spunem.

Când ajungem în fața casei mele, se întoarce spre mine.

— Ce-ar fi să vii după masă la mine? Ai putea... știu eu, să ne faci rost de ceva întăritor? îmi bate ea apropoul zâmbind.

— Mă ocup, o asigur.

Tipul de la benzinărie a ajuns să mă prefere pe mine de când și-a tras Mara cercel în nas și șuvițe roz - cred că are gusturi un pic mai convenționale.

în casă e liniște. Se aude mașina Marei ieșind de pe alee, apoi se lasă tăcerea. Totul pare dintr-odată prea încremenit, prea pustiu. Casa asta e părăsită, bântuită - nu de fantome, ci de noi, de trecutul nostru, de tot ce s-a întâmplat aici.

Iau din dulap cana crăpată de porţelan cu flori, din care nu mai bea nimeni, şi o umplu pe jumătate cu ginul pe care-l ţine Vanessa în fundul bufetului de mirodenii, de parcă frunzele de mentă, ardeiul iute şi praful de copt pot să ascundă sticla groasă sau conţinutul ei, sau motivul pentru care are nevoie de ea. Mă duc cu cana mea crăpată în living, dau televizorul tare, închid ochii şi încep să plutesc.

Când deschid iar ochii, umbrele din încăpere s-au mişcat. Cana mai că s-a răsturnat, braţul meu e încolăcit neglijent în jurul formei ei cilindrice. Mă ridic în fund să mă uit la ceas: 17:48. Trebuie să sosească acasă Vanessa şi Conner. Iau ultima înghiţitură de gin şi mi-o plimb prin gură. Clătesc cu grijă cana şi o pun în maşina de spălat vase. Apoi, la mine în cameră, îmi răstorn cărţile din rucsac pe jos şi-mi arunc în el nişte schimburi, periuţa de dinţi, chestii pentru păr şi machiaj. Pe masa din bucătărie dau de blocnotesul pe care a lăsat Vanessa săptămâna trecută un bilet scris cu pix albastru:

ia m.ngflzLiA,. ÎW frigider găseşti de *w.ă|Mare.*
Cu drag, |*M.am.a*

Rup pagina şi scriu pe următoarea. Aşa ne place să comunicăm de la o vreme.

o să *dorm. la* M*ara.* Ne *auzita |M.âÎM-diwdvieaţă.*
B

.Seara a trecut pe nesimțite. N-am comandat de mâncare. Nu ne-am uitat la filme. Am stat pe jos în camera Marei şi am băut. Şi am băut. Şi am băut până n-a mai rămas nimic.

— 'Neața, bâiguie Mara când mă ridic prea repede în fund.

— Vai, Doamne, capul meu. Mai încet, mormăi eu.

Nu mai ştiu dacă am adormit sau am leşinat de la alcool.

Se ridică de pe jos nesigură pe picioare şi se duce la oglindă, ştergându-şi cu salivă urmele de rimei de la ochi. O urmez ca o umbră afară din cameră, pe scări în jos, la bucătărie.

— Ți-e foame? mă întreabă ea tot deschizând şi închizând dulapurile ca să găsească ceva comestibil.

— Un pic, cred.

Vine la masă cu mai multe cutii cu fulgi de cereale. Iau castroanele şi lingurile, apoi laptele degresat din frigider.

— Aş avea o idee, un plan, dacă ai vrea să te gândeşti, te rog, măcar zece secunde la el înainte să refuzi, îmi spune ea când ne aşezăm la măsuța pe care a construit-o tatăl ei când eram mici.

îmi torn nişte Cap'n Crunch amestecat cu Crunch Berries. în bucătăria pustie răsună clinchetul bobițelor roz-roşietice şi al pernuțelor din porumb şi ovăz izbindu-se de porțelanul castroanelor.

— Edy? mă strigă Mara.

— Da, ce? spun eu prefăcându-mă că n-am auzit-o - sunt prinsă cu turnatul laptelui.

— Ziceam să asculți ce idee mi-a venit.

Lingura se scufundă în lapte, după care mi-o duc la gură. Mestec. Mestec şi iar mestec. înghit.

— Da, bine, te ascult.

— Bun. Vreau să ieşi diseară cu noi.

Deja nu mai mestec. Nu mai clipesc. Nu mai respir.

— Oi, bâigui cu gura plină de cereale, înghit cu greu şi mai încerc o dată. Cu noi?

— Da, cu mine şi Cameron. Mergem la mall.

Zâmbeşte de parcă n-ar fi spus cea mai mare absurditate din viaţa ei.

îmi ia câteva clipe să-mi revin.

— Cu Cameron? La mall? Glumeşti, nu?

— Ştiu că ţi se pare penibil, Edy, dar mergem la film, şi nu trebuie să traversăm decât o porţiune mică, mititică de mall ca să ajungem la cinema, bine?

— De ce, Mara? Doar am mai încercat. Eu şi Cameron nu ne suportăm. Te rog, acceptă situaţia şi gata.

— Păi, nu-i numai asta, începe ea tărăgănând cuvintele. O să vină şi Steve.

Mă întreb ce gust ar avea Cap'n Crunch cu un strop de vodcă, vreo juma' de sticlă acolo.

— Haide, Eeds, vii, te rooog, te rog eu frumos de tooot?

îşi împreunează mâinile şi se uită la mine bosumflată, cu nişte ochi de căprioară.

— Bine, dar e o întâlnire, nu? Vrei să-mi faci lipeala cu un tip. La film. E pur şi simplu penibil. Suntem la gimnaziu sau ce?

— Pe bune, cred că o să iasă foarte bine! spune ea zâmbindu-mi de parcă ar crede ce zice.

— Bine, Mara. Uite ce, oricum nu mai mergem pe la petreceri ca pe vremuri şi nici n-o mai ardem cu tipi aiurea. De fapt, abia dacă te mai văd. M-am străduit mult să mă obişnuiesc cu tine şi Cameron-băiat-bun, inclusiv să-l suport pe Steve, care e mereu cu noi. Aşa că, te rog, te rog, te implor, nu la mall!

Zâmbetul i se şterge de pe faţă şi se strâmbă toată de frustrare.

— E un tip mişto, de treabă şi drăguţ, da? Şi mai e şi frumuşel, aşa că nu te mai uita aşa de sus.

— Dumnezeule, spun eu oftând.

— Chiar e, zice ea pe un ton plângăreţ. Vă potriviţi perfect.

— Nu ştiu de ce mai avem discuţia asta, ţi-am zis deja că nu mă interesează.

— De ce? întreabă ea prefăcându-se mirată.

— Pentru că, Mara, n-am de gând să ies la căcaturile astea de întâlniri romantice în patru, cu tine și Cameron, ce dracu'? Am un ton cam dur, știu. Dar nu mă pot abține.

— Ei, scuze atunci! Doamne, Edy, ce rea poți să fii! Știi, deja i-am promis lui Steve că vii. Și, oricum, îmi ești datoare.

— Cum adică îți sunt datoare?

— Ei, haide, de câte ori nu te-am acoperit când ai avut probleme? Nici nu mai țin minte, nici tu nu mai ții minte!

Mă ridic și-mi duc castronul cu cereale la chiuvetă, vărsând laptele rămas pe gaura de scurgere.

— Nu pot. Scuze.

— Mersi mult, Edy. Hai că ești o prietenă grozavă. Niciodată nu-ți cer nimic!

își încrucișează mâinile pe piept și se trântește înapoi pe scaun, bosumflată ca o fetiță de doișpe ani.

Rămân pe loc, încercând să analizez cât de serios vorbește și cât de tare s-ar supăra pe mine dacă aș lăsa-o baltă.

— Of, Doamne, spun eu suspinând. Uite, vin cu voi, dar fă cumva, te rog, să fie clar pentru toată lumea că nu e o întâlnire.

Mara își dă ochii peste cap.

— Bine.

— Trebuie să plec.

— Stai așa, nu pleca, spune ridicându-se, gata parcă să mă oprească.

— Nu, i-am zis Vanessei că o s-o ajut cu ceva.

Dar nu-i adevărat. îmi curăț castronul de resturile de cereale îmbibate cu lapte la găleata de gunoi de sub chiuvetă.

— Sună-mă mai încolo să-mi zici la cât ne vedem.

— Te-ai supărat pe mine?

— îmi pare rău, cedez eu dându-mi seama că am ajuns să mă port de-a dreptul urât. Nu m-am supărat. Sunt mahmură, știi, am nevoie de-o țigară, mă doare capul.

Nu mă mai sinchisesc să mă îmbrac, să mă pieptăn şi nici măcar să mă spăl pe dinţi. Doar îmi iau rucsacul şi geaca şi ies cât mai rapid pe uşă. Niciodată n-am mai simţit nevoia să mă car în grabă acasă de la Mara. însă lucrurile astea se schimbă mereu. în timp ce mă îndepărtez de ea mergând pe trotuar, mă simt cam nesigură pe picioare. O iau prin două curţi scurtând drumul şi mă văd silită s-o rup la fugă ca să scap de un terrier turbat pentru a evita să trec prin faţa casei lui Kevin, adică a Amandei.

Aştept în faţa zonei cu restaurante, am avut grijă să ajung ceva mai devreme - un gest de bunăvoinţă faţă de Mara, ca să-i arăt că n-o să strâmb din nas dacă ţine atât de mult să merg cu ea la mall. Mă aşez pe marginea unui ghiveci imens de ciment de lângă staţiile de autobuz şi-mi aprind o ţigară. Când mi-o duc la buze, observ că-mi tremură mâna. Mă simt agitată. Neliniştită. Mi-e groază de seara care începe. E ceva pur şi simplu prea sănătos şi fără rost. îmi mut ţigara în cealaltă mână, însă îmi tremură aşa de tare, că o scap printre degete. Trebuie să sar cât colo ca să nu-mi aterizeze în poală şi să mă ardă.

în timp ce-mi scutur scrumul de pe mâneca hainei, se aude vocea Marei, care mă face să tresar:

— Ce faci, eşti bine?

— A! exclam eu. Hei. Da, mi-am scăpat... în fine, nu contează. Bună.

— Bună, mă salută Cameron, făcându-mi cu mâna, fără să şi-o desprindă din a Marei - îi observ unghiile date cu ojă neagră, pe jumătate ştearsă. Mă bucur că ai ajuns, minte el.

Când vorbeşte, lumina felinarelor de pe stradă i se reflectă în bila metalică din gură, în inelele din buza de jos şi în cele din sprânceana stângă.

— Steve parchează maşina.

în timp ce aşteptăm, Mara îmi zâmbeşte ţeapăn, de parcă ar încerca să-mi spună să fiu drăguţă. Apoi îl văd pe Steve apropiindu-se cu paşi mari prin parcare, cu o vestă tricotată pe el, cu lanţul lucios de la portofel atârnându-i din buzunarul de la spate şi Conversii prea curaţi în picioare. S-a îmbrăcat ca de întâlnire. Nici n-a ajuns încă şi deja se chinuie prea tare să impresioneze.

— Bună, Eden, spune el făcând cu mâna când e aproape de noi, cu un zâmbet până la urechi.

— Hei, fac eu încercând să-mi înăbuş oftatul.

în timpul filmului, Mara şi Cameron se ţin de mână. Mara îşi lasă capul pe umărul lui. El o sărută pe frunte şi-mi zâmbeşte stânjenit când vede că mă uit la ei. Mă întorc spre Steve, care stă lângă mine. îmi zâmbeşte timid şi apoi se concentrează din greu asupra imaginilor de pe ecran. Puţine lucruri de pe lumea asta îmi dau un sentiment mai acut al ratării ca această întreagă experienţă.

E un film în limba franceză, cu subtitrare. Cred că Mara a uitat să-mi menţioneze asta. După cinci minute, deja nu mă mai sinchisesc să citesc subtitlurile. La un moment dat închid ochii. Şi chiar când picotesc, pe jumătate adormită, pe jumătate trează, parcă mă aud cum mă smiorcăi:

— Nu, eu vreau câinele, eu joc mereu cu câinele, Kevin.

Şi dintr-odată m-am întors în timp, însă nu în propriul meu corp. Sunt altcineva, un observator aşezat la masă cu ei, care se uită cum fata se aşază pe scaun, în faţa lui. Parcă m-aş uita la un film, căutând indicii care anunţă ce urmează să se întâmple peste doar câteva ore. El întinde braţul peste masă şi-i pune zâmbind în faţă figurina micuţă de metal în formă de câine.

— Mulţumesc, spune fata pe un ton cântat.

Simte că se face tot mai trandafirie în obraji, roşeşte din cauza lui.

— Atunci iau eu pălăria, spune el resemnat.

— Ia pantoful, e mai bun.

Nu prea aveau din ce alege. Câinele era evident preferatul tuturor. Maşinuţa o pierduseră cu câteva veri în urmă, într-o partidă ghinionistă de Monopoly în aer liber întreruptă de ploaie, aşa că nu le mai rămâneau decât roaba, degetarul, pălăria şi pantoful. Fetei i se părea că pantoful e ceva mai potrivit decât celelalte piese, măcar putea să meargă. Cel puţin teoretic. Pălăria, degetarul şi roaba i se păreau pur şi simplu prea arbitrare.

— Bine. Dacă pantoful ţi se pare mai bun, aleg pantoful.

I-a zâmbit fetei peste masă. Şi-au pus amândoi piesele în pătratul de START, ea nu şi-a dat seama dacă degetele li s-au atins atunci din cauza ei sau din cauza lui.

— Vrei să fiu eu bancherul, nu? a întrebat-o el.

Ea a încuviinţat. Dintr-odată a apucat-o greaţa, numai că era o senzaţie ciudată, plăcută. El amintise că nu-i plăcea deloc să se ocupe de bancă. Se simţea măgulită. îi ardea faţa, se îmbujorase toată ca o idioată.

El a dat două tururi de tablă cât a rămas ea împotmolită pe proprietăţile ieftine - Baltic Avenue, apoi Noroc, care a trimis-o înapoi cu trei pătrăţele, pe Taxa de venit. Oricum nu prea se pricepuse niciodată la Monopoly.

— Unde-i frate-meu? l-a întrebat pe un ton nonşalant.

Nu avea deloc obiceiul să stea în altă parte decât Caelin.

Nu avea deloc obiceiul să se poarte omeneşte cu ea şi să se ofere să petreacă timp cu ea ca acum.

— Vorbeşte la telefon.

El a dat un unsprezece cu zarurile şi a cumpărat St. Charles Place, obţinând monopolul asupra proprietăţilor roz; a plasat două case pe Virginia.

— Cu cine? l-a întrebat ea, dorindu-şi cu disperare să continue să pălăvrăgească cu el.

A dat unu-doi cu zarurile şi a nimerit iar pe Noroc - încă cincisprezece dolari ca Taxă pentru săraci.

— Puii mei! a făcut ea pe tonul de fetiță cuminte.

N-ar fi zis în ruptul capului vreo înjurătură.

Atunci el i-a zâmbit fetei aşa cum nu-i mai zâmbise nimeni niciodată. Pentru prima dată, s-a simțit jenată să poarte de faţă cu el cămaşa aia copilărească de noapte din lână cu baseţi adormiţi pe ea.

— Cu prietena lui, cu cine altcineva? i-a răspuns el luân- du-i banii din mână.

— Ți se pare frumoasă? l-a întrebat în timp ce el arunca zarurile, dând patru-patru şi punând mâna pe New York Avenue, adică pe monopolul portocaliu.

— Nu ştiu, da, presupun. De ce?

Ea a ridicat din umeri. N-o ştia pe prietena fratelui ei de la facultate decât din poze, dar fata i se părea foarte frumoasă. Nu ştia de ce o interesa dintr-odată dacă fata aia i se părea frumoasă lui Kevin sau nu. Poate pentru că, în sinea ei, ştia că ea nu e deloc aşa. Pentru că era osoasă şi fără nicio formă. Pentru că nu arăta ca fetele pe care băieţii ca Kevin le considerau frumoase şi se temea că niciodată n-o să arate ca ele.

A dat şase-patru. Comunitate: Du-te la închisoare.

— Ei, haide! Chiar trebuie să merg la închisoare? a spus ea arătându-i cartea.

— Puii mei! a imitat-o el subţiindu-şi glasul.

— Hei! a făcut ea zâmbind când şi-a dat seama că o lua peste picior.

După care i-a tras un picior pe sub masă.

— Au, bine, bine.

El şi-a plasat căsuţe pe Illinois Avenue şi Marvin Gar- dens, cât ea a aşteptat să nimerească o dublă ca să iasă din închisoare. Când i-a venit rândul, fata a scuturat zarurile în căuşul palmelor şi le-a aruncat. Un zar de şase a nimerit la marginea mesei,

ieşind de pe tablă, iar celălalt a căzut pe jos, sub scaunul lui Kevin.

— Ooo, ce e? Ce e? a întrebat ea chinuindu-se să vadă.

— E şase, a anunţat el de sub masă.

A aşezat zarul în centrul tablei de joc, cu şasele în sus.

— Eşti liberă, a zâmbit el.

— Chiar a fost şase? l-a întrebat ea.

Doar fata nu voia să trişeze.

— îți jur solemn, a declarat el ridicând mâna într-un gest ceremonios.

S-a uitat bănuitoare la el peste masă şi, într-un târziu, s-a decis:

— Nu te cred.

— Au. Cum de n-ai încredere în mine până acum? Chiar mă doare, Edy. Serios.

Avea un ton ciudat, aproape serios, deşi nu era serios, pentru că zâmbea. Fata nu prea înțelegea. Ştia doar că se simţea agitată şi încântată totodată. Ca şi cum se întâmpla ceva nou, dar nu ştia prea bine ce.

— Bine, te cred, am încredere în tine, o aud spunându-i.

îmi vine să-i trag o palmă fetei. îmi vine să mă ridic, să mătur cu braţul masa, să răstorn căţeluşul şi pantofiorul, căsuţele de plastic şi banii de hârtie. Pentru că, în timp ce fata surâde timid, eu văd acum în ochii lui tot ce n-a sesizat ea atunci: că e momentul hotărâtor. Se tot gândea la asta de ceva timp şi era destul de hotărât, îmi dau seama, însă exact în acel moment a ştiut şi c-o să treacă la fapte, şi că ea o să-l lase să scape basma curată.

— Bun, a spus el zâmbind din nou. E rândul tău.

Ea şi-a mutat câinele pe tablă, gândindu-se doar la el, la felul în care o privea - cum te uiţi la o fată, nu la un copil care te calcă pe nervi. S-a prefăcut că i-a intrat ceva în ochi, ca să poată să-şi dea jos ochelarii.

— Şi, a început ea încercând să adopte un ton cât mai nonşalant, ai şi tu prietenă?

Îmi amintesc ce tare i-a bătut inima cât a aşteptat, amintindu-şi toate fetele drăguțe cu care îl văzuse vreodată.

— Da, a răspuns el de parcă ar fi fost cea mai absurdă întrebare pusă de cineva de când lumea şi pământul.

— A. A, d... da?

S-a chinuit să mimeze dezinteresul, însă știa că o s-o creadă penibilă şi tristă. A dat din nou cu zarul şi s-a străduit să adune cele două cifre.

— Aici e opt. Ai înaintat doar şapte pătrăţele, a anunţat-o el.

Şi-a mutat câinele pe pătrăţelul următor.

— Eşti dezamăgită? a întrebat-o el citindu-i parcă gândurile.

Ea s-a uitat atunci la el. Fără ochelari, îl vedea un pic în ceață.

— Dezamăgită? Nu. De ce... de ce-aş fi?

— Tu ai prieten? a întrebat-o el.

A simțit că nu mai are aer o clipă. Clar îşi bătea joc de ea.

— Prieten? Vezi să nu, a mormăit şi a dat să-şi ia ochelarii.

Dar atunci fata a simțit mâna lui atingând-o pe a ei pentru un scurt moment.

— îți stă bine fără ochelari, ştii?

A simțit că nu mai poate să respire.

— D...' da? Serios?

Fata şi-a dat după ureche bretonul ciufulit, prea lung. A trecut de START, şi-a luat cei două sute de dolari. A simțit că-i stă inima-n loc.

— Da, aşa mi s-a părut dintotdeauna, a zis el şi s-a aplecat uşor peste masă, studiind-o intens. încă mai ai cicatricea aia, a continuat ducându-şi mâna la propria-i frunte ca să-i arate unde e cicatricea ei, unde o mai am şi-acum.

Ea i-a imitat gestul, prea zăpăcită de ceea ce se întâmpla ca să mai lege cuvinte. Chiar începea să se teamă că o să leşine.

— Îţi aminteşti ziua aia? a șoptit el zâmbind, ca şi cum ar fi fost ceva important, o zi la fel de importantă pentru el ca şi pentru ea. Atunci, la urgențe, i-a amintit el. Când cu accidentul de bicicletă.

— Aha, a șoptit ea stins.

— Parc-ar fi ştiut că mereu se gândea la ziua aia. Că i se părea cea mai romantică ispravă din viaţa ei trecută şi viitoare.Ei, şi ţi-ar plăcea să ai prieten? a întrebat-o el privind-o concentrat, printre gene. De-acum îţi plac în sfârşit băieţii, nu?

— Mie... da, numai că...

Era nedumerită totuşi. De fapt, ce voia să ştie? Cumva, părea s-o întrebe dacă i-ar fi plăcut să fie el prietenul ei, dar nu. Nu, sigur că nu, şi-a zis ea în gând. Şi-a privit pieptul plat şi s-a gândit: clar nu, nu se poate. Oricum, avea prietenă, tocmai i-a zis asta. Plus că era prea mare, de-acum era adult, şi-a zis fata. însă tot nu înţelegea de ce-i zâmbeşte aşa.

Fratele fetei a ieşit din camera lui şi s-a postat în capul mesei, cu ochii la partida lor.

— Kev, nu trebuie să stai după fundul ei. Las' că se distrează ea şi singură, frate, a zis el zâmbind amuzat.

Fata nici nu ştia că era cazul să se simtă jignită. Era cazul să se supere pe frate-su că vorbeşte aşa despre ea. Dar nu s-a supărat. Fratele ei s-a dus la bucătărie şi s-a întors peste câteva secunde cu o pungă de chipsuri sub braţ şi cu câte două beri în fiecare mână.

— Haide, i-a şoptit lui Kevin fratele fetei, ca să nu-i vadă tatăl lor că-i şterpelesc din bere.

Dar fata voia să-şi vadă de partidă. Voia să termine. Pentru că seara aceea putea fi cea mai minunată din viaţa ei.

— Edy, a făcut-o Caelin atentă.

A îndreptat un deget către ea, după care şi l-a dus la buze, în semn că trebuia să-şi ţină gura.

— Clar?

Ea a dat din cap că da, gândindu-se cât de tari erau amândoi şi ce noroc pe ea că era părtaşă la infracţiunile lor.

Kevin şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

— Bine jucat, Eeds.

După care băieţii şi-au luat berea şi chipsurile sustrase ilegitim şi au ieşit din cameră. Fata şi-a tras sufletul şi şi-a pus ochelarii la loc pe nas. A strâns banii coloraţi şi căsuţele de

plastic, câinele şi pantoful. A pliat tabla şi a aşezat-o în cutia destrămată, pe care a pus-o la loc pe raftul cu jocuri din debaraua de pe hol. Dar ceva tot părea anapoda.

S-a furişat în living, şi-a sărutat părinţii de noapte bună şi s-a dus la culcare la ora unsprezece fix. Ştia că e unsprezece pentru că, tocmai când închidea uşa camerei sale, la ştiri se anunța: „Este ora unsprezece, știți unde sunt copiii dumneavoastră?" S-a învelit bine şi şi-a împins lângă perete animăluţele de pluş - maimuţoii de pluş erau pentru copii, iar fetei i se acrise până peste cap să mai fie copil, proasta de ea.

Când a închis ochii, fata s-a gândit la el. S-a gândit că poate şi el se gândeşte la ea. Numai că el nu se gândea la ea în felul ăla. El o ţinea în palma lui, la degetul lui mic, şi o modela încet-încet, îi sucea mintea.

— Edy, ridică-te, încerc să-i șoptesc la ureche fetei. Ri- dică-te şi încuie uşa, atât. Altceva nu trebuie să faci. încuie uşa, Edy, te rog! strig eu la ea, dar fata nu mă aude. E prea târziu.

Deschid ochii. Respir greu. Pe frunte am broboane de transpiraţie. Mâinile îmi sunt încleştate pe suporturile de pahar. Mă uit repede în jur. Mara mă atinge pe braţ, șoptindu-mi:

— Ce faci? Eşti bine?

Sunt bine. Sunt în siguranţă. Am visat. Am visat doar. Iar acum m-am trezit.

— Da, sunt bine, îi șoptesc eu încuviințând din cap.

În al doilea trimestru, eu şi Mara suntem repartizate în aceeaşi sală de studiu. Altfel nici n-am mai apuca să petrecem timp împreună. Desigur, Cameron şi Steve vin la pachet cu ea, pe post de bonus care nu mă interesează deloc.

Eu, Mara, Cameron şi Steve ocupăm o masă. întâmplarea face ca Amanda să stea la masa vecină, uitându-se urât la mine de câte ori se întâmplă să întorc capul încolo. în prima zi i-am făcut cu mâna şi am încercat să-i zâmbesc, să-i comunic din gesturi că nu-mi pasă deloc că am devenit curva şcolii din cauza

minciunilor ei. Ce mare chestie? Nu mă deranjează. De fapt, îi sunt recunoscătoare. La urma urmei, mi-a oferit pe tavă o nouă identitate, una interesantă şi nebunească, aşa n-a mai trebuit să-mi pese atâta. Nu mi-a mai păsat de nimic. Dar ochii ei de tăciune mă străpung în continuare cu privirea.

Ba chiar îşi pune colegii de la masă să-mi arunce priviri ucigătoare. Pe una dintre fete o ştiu deja - e arţăgoasa aia care a adăugat „scârboasă şi super-neruşinată" la insulta de pe peretele toaletei. încerc să rămân nepăsătoare, să ignor privirile, să nu mă afecteze. O mulţime de fete din şcoală mă urăsc, mă cred o destrăbălată care o să le fure iubiţii. Nu sunt nici oarbă, nici surdă. Le văd cum se uită la mine de parcă aş fi un pericol public, le aud cum vorbesc despre mine, mustăcind şi şuşotind cu mâna la gură. M-am obişnuit de-acum. Nu-mi pasă de celelalte fete. Dar în cazul Amandei e altceva. Cu ce drept se poartă aşa? Eu ar trebui s-o urăsc pe ea. Asta dacă mi-ar mai păsa cât de cât, dar nu-mi pasă.

Mara îşi duce degetele la buze, le sărută, îşi întoarce palma în sus şi suflă. Trimite bezeaua în cealaltă parte a sălii. Cameron lasă creionul pe care-l ascute, îi prinde bezeaua în pumn şi se pocneşte peste gură cu mâna.

— Chiar n-aţi... ştii tu... încă? îi şoptesc Marei.

— încă nu, dar curând. Cred, spune ea ca în transă, uitându-se visătoare la Cameron, care ascute mai departe creioanele colorate ale Marei de parcă e în culmea fericirii.

A fost atât de prinsă cu povestea asta a lor şi cu visele la viitorul lor romantic, că nici n-a adus vorba de ziua mea. în fiecare an ieşim doar noi două să mâncăm în oraş. E tradiţia noastră. Anul ăsta m-am decis să mergem la Cheesecake Factory, însă nici nu ştie încă, n-am apucat să-i zic, în principiu pentru că n-a zis nimic.

— Mara, mai ţii minte că mâine...

— Şşş, face domnul Mosner, supraveghetorul nostru, ducându-şi degetul la buze. Domnişoarelor, vă rog... nu degeaba se cheamă sală de studiu, aici studiaţi, nu staţi de poveşti.

— Ce voiai să-mi zici? îmi şopteşte Mara.

— Nimic.

Seara aştept ca Mara să mă sune la miezul nopţii, ca în fiecare an, ca să-mi ureze la mulţi ani. Tot aştept şi aştept. Poate a furat-o somnul. Sau poate suntem deja prea mari pentru telefoane de la mulți ani la miezul nopţii.A doua zi dimineaţă, când mă duc la dulapul meu, nu văd nicio decoraţiune aniversară. Nu-i nimic, poate că suntem deja prea mari şi pentru decoraţiunile astea de pe dulapuri. însă când mă văd cu ea mai târziu, la ora de mate, la prânz, în sala de studiu şi încă de patru ori în pauze, nu dă niciun semn că ar şti că azi e ziua mea. Iar când mă conduce acasă după ore, nu mă întreabă unde ieșim să mâncăm, nici nu mă anunţă la ce oră vine să mă scoată în oraş.

— Edy? Credeam că ieşi cu Mara, îmi spune Vanessa când ajunge acasă şi mă găseşte întinsă pe canapea.

Lasă jos geanta, cheile şi corespondenţa pe care o ţinea sub braţ şi apoi se uită la mine cu o îngrijorare cam exagerată.

— Nu prea am mai văzut-o pe Mara pe-aici de la o vreme. Doar nu v-aţi certat, nu? mă întreabă ea cu tonul ei fals-non- şalant, însă prea ascuţit, din care înţeleg că se chinuie din greu să facă pe părintele preocupat.

— Nu, doar că acum are prieten şi stă tot timpul numai cu el.

— Atunci nu mai ieşi la restaurant? Aş putea să-ţi pregătesc ceva, nicio problemă.

— Nu, mersi, e-n regulă. Adică o să ieşim mai încolo.

— Bine, atunci. Unde mergeţi? mă întreabă ea începând să sorteze plicurile - unele la gunoi, altele la facturi.

— Cheesecake Factory, mint eu. Am cupoane - ceea ce e adevărat, doar că n-o să fac nimic cu ele.

— Bun.

Gunoi. Factură. Gunoi. Gunoi. Factură.

— Se pare că ai primit o felicitare de la bunica şi bunicul, a, şi încă una de la tanti Courtney din Phoenix, îmi spune ea întinzându-mi un plic roşu şi unul violet.

Aşa spune de fiecare dată: tanti Courtney din Phoenix, unchiul Henry din Michigan, verişoara Kim din Pitts- burgh, de parcă n-aş avea o singură mătuşă cu numele de Courtney, un singur unchi Henry şi o singură verişoară Kim.

Deschid mai întâi plicul violet. De la bunici. Pe copertă e un ursuleț care-i întinde un balon altui ursuleț, iar înăuntru scrie: „îți doresc o zi de naştere foarte ursoasă!" O fi o felicitare pentru un copil de cinci ani, dar conține şi un cec în valoare de şaptesprezece dolari, iar bunica a adăugat, cu scrisul ei tremurat: „La mulți ani cu ocazia vârstei de 17 ani, Eden!" Anul trecut mi-au trimis un cec în valoare de şaisprezece dolari, la anul o să primesc unul de optsprezece dolari. Tanti Courtney mi-a trimis o bancnotă de douăzeci de dolari, pe care mi-o vâr în buzunar cu grație.

Mă ridic cu greu de pe canapea şi mă duc la mine în cameră, unde mă schimb şi mă prefac că mă aranjez pentru marea ieşire. Habar n-am unde aş putea să mă duc să stau vreo două, trei ore.

— Distracție plăcută, îmi strigă Conner din bucătărie când plec.

— Edy, stai aşa, dacă dormim când te întorci tu acasă, la mulți ani încă o dată.

Vanessa îşi întinde brațele să mă îmbrățişeze stângaci în pragul uşii.

— Te iubim, adaugă ea în ultima clipă.

Chiar încearcă, nu pot să zic că nu.

Dar eu nu mai pot deja. E prea greu

.Biblioteca metropolitană pare ascunzătoarea perfectă, e chiar mai bine decât la biblioteca şcolii. Aici poţi să te simţi o ratată absolut penibilă şi disperată în linişte, fără să te judece nimeni.

Mi-am scos telefonul. Mi l-am pus în faţă, aştept ca ea să mă sune. Parcă aud deja cum o să sune, îmi închipui cât de prost o să se simtă când o să-şi dea seama că a uitat de ziua celei mai bune prietene.

Frunzăresc alene un caiet de şcoală. Pe fiecare pagină e trecută doar data şi-atât. Cred că la începutul anului am încercat de câteva ori să-mi iau notiţe, dar acum nu mai scriu decât „Oare pixul ăsta merge" din când în când pe margine. De câte ori dau pagina, observ că-mi tremură şi mai rău mâinile. Mi le scutur bine. îmi întind cât pot degetele în faţă. Apoi mi le fac pumn, strângându-le bine. Şi tot aşa. îmi frec palmele de coapse ca să-mi pun sângele în mişcare, sau, nu ştiu, să rezolv ce problemă or avea. Dar problema se agravează. Mă simt din ce în ce mai nervoasă, aşa că-mi tremură şi mai tare. închid furtunos caietul şi-mi las mâinile pe copertă. Tot nu-mi trece tremuratul.

Respir greu când îmi iau telefonul şi restul lucrurilor şi mă duc să solicit un calculator. Chiar dacă e doar o scuză penibilă, ar putea să-mi schimbe mult starea asta nasoală. îmi verific e-mailurile: nimic de la Mara, dar mi-a scris
Caelin. Mesajul are trecut la subiect „la mulţi ani". Dau dublu-click:

Dragă Edy,

La mulţi ani

Cae

Scurt şi cuprinzător. Măcar şi-a amintit.

RE: la mulţi ani

Dragă Cae,

Mersi. Vii acasă săptămâna viitoare de Ziua Recunoştinţei?

Edy

Caelin răspunde imediat:
Da, o să vin! Am putea să petrecem niște timp doar noi doi weekendul viitor, cum ţi se pare?
Nu-i răspund. îmi strâng lucrurile. Trebuie să plec. Trebuie să mă duc undeva. Oriunde. Acasă, dacă n-am încotro.
Tot merg şi merg. Aerul rece de noiembrie îmi linge pielea cu limba lui de gheaţă. Merg mai departe, fără să ştiu unde. Până când îmi dau seama că am ajuns pe trotuarul din faţa unei case pe care ajunsesem s-o cunosc foarte bine odată. Stau pe bordură. Mă întind şi ating cu arătătorul steguleţul roşu de pe cutia de scrisori, urmărind încet cu mâna conturul literelor lipite de-a lungul cutiei negre de metal: MILLER.
îmi trag mâna repede. Oare cât de ciudat arăt dacă mă vede cineva acum? Televizorul din living proiectează o lumină albăstruie slabă pe pereţi. Mai e aprinsă o lumină şi în dormitorul părinţilor lui. La el în dormitor e întuneric, sigur. Pentru că e plecat. E la facultate acum.

Brusc văd cum se desprinde din penumbră pisica lui - ţâşneşte de după scara de la intrare, agilă şi alunecoasă. Se apropie de mine tăind-o drept pe aleea din faţă, păşind iară zgomot, ca o fantomă. încremenesc. Pentru că-mi vine dintr-odată foarte tare s-o iau în braţe şi s-o iau cu mine acasă.

Chiar mă gândesc serios.

— Revino-ţi, Edy! îmi spun şoptit.

îmi bag mâinile în buzunarele hainei şi o iau din loc pe trotuar, silindu-mă să nu mă opresc. întorc capul. Vine după mine.

— Du-te de-aici! strig la ea. Fugi acasă!

O tot alung, dar se ţine mai departe după mine.

O rup de-a dreptul la fugă, cu inima bătându-mi tare în piept.

— Nici n-o să ghiceşti ce-am făcut azi-noapte! îmi spune Mara când mă urc lângă ea în maşină şi-mi pun centura.

Acum, că o am în fața mea, m-a apucat o furie neașteptată. Sunt mai furioasă decât credeam că sunt. Dă pe dinafară de fericire, așa că e clar - chestia de azi-noapte a avut de-a face cu Cameron. Iese cu spatele de pe aleea casei mele, apoi bagă în viteză.

— Păi... am făcut-o, spune ea uitându-se la mine încântată.

— Minunat.

Ea a făcut sex cu prietenul ei, iar eu aproape c-am furat o pisică.

— Absolut minunat, repet eu.

— Ce e? Credeam c-o să te bucuri pentru mine. C-o să fii entuziasmată.

— Felicitări, îi spun bătând lent din palme o dată și încă o dată.

Zâmbetul i s-a întors pe dos când încetinește la stop.

— Ce nu-ți convine?

— Nu-mi convine că m-ai lăsat singură aseară!

— Despre ce vorbești?

— Ia gândește-te, Mara. Ce zi a fost ieri?

— Nu știu, joi?

— Știi ceva, hai s-o lăsăm baltă, nici nu mai contează.

— Bine, îmi răspunde ea înțepat.

Calcă accelerația până la capăt când o luăm pe strada principală.

Nu mai spunem nimic până ajungem la școală. Aerul din mașină e apăsător, încărcat de vorbe amare nerostite și de toate lucrurile pe care le ținem în noi de atâta timp. S-a acumulat o asemenea presiune, că stă să crape parbrizul. Când trage în sfârșit mașina în parcarea elevilor, arunc centura deoparte și, chiar când să deschid portiera, supapa care ne împiedică să explodăm...

— Așteaptă, Edy, îmi spune Mara.

Mă opresc.

— N-aveam de gând să-ţi spun nimic, dar... o să-ţi spun şi gata. Trage adânc aer în piept şi apoi îl dă afară. De la o vreme ai devenit foarte dificilă. Foarte, foarte dificilă. Mi se pare că de când am început să mă văd cu Cameron ai început să te porţi... Se întrerupe, încercând să găsească o exprimare mai diplomatică.

— Ca o scorpie vrei să zici? îi zic eu râzând - chiar că sunt scorpie.

— Da, încuviinţează ea încet.

— Păi, de când ai început să te vezi cu Cameron te porţi ca o prietenă de căcat. Nici mie nu mi-a fost deloc uşor cu tine, pentru că ai devenit total egocentrică, nu mai bagi în seamă nimic şi pe nimeni în afară de tine! Nu te obligă nimeni să stai cu mine, Mara, aşa că, dacă ai ceva mai bun de făcut, te rog, nu vreau să-ţi stau în cale...

Sunt silită să mă opresc ca să-mi trag sufletul.

— Oho. Chiar eşti în halul ăsta de geloasă? mă acuză ea.

— Geloasă? Nu mă face să râd!

— Chiar nu suporţi să mă vezi fericită, nu? mă întreabă ea de parcă aş putea să-i răspund la o întrebare atât de răutăcioasă. Ei bine, n-am de gând să fiu toată viaţa nefericită doar pentru că aşa eşti tu. Dacă mi-ai fi într-adevăr prietenă, nu ţi-ai dori aşa ceva pentru mine, te-ai bucura de fericirea mea!

— Nu sunt nefericită. Nici nu-mi doresc să fii nefericită, Doamne, nu-mi vine să cred că poţi să-mi spui aşa ceva!

— Ba eşti, şi mai şi simţi nevoia să tragi pe toată lumea în jos, ca să fie ca tine. Eu una nu mai am chef de aşa ceva, am ieşit din schemă, da? N-ai decât să fii nefericită dacă vrei, doar lasă-mă să-mi văd de ale mele, ne-am înţeles? Eu sunt îndrăgostită de Cameron, sunt în sfârşit fericită, iar tu te porţi de parcă ar fi ceva rău, de parcă m-ai considera o idioată sau mai ştiu eu ce!

— Da, păi, poate chiar eşti. Poate chiar e penibil să-ţi pui toată viaţa la cheremul unui tip! îi strig eu simţind cum îmi năvăleşte sângele în fiecare celulă din corp.

— Poate tu eşti aia penibilă! Prefer să am pe cineva care ţine la mine în loc să...

Dar se abţine să-mi spună ce avea de gând să-mi spună, probabil de ceva vreme chiar.

— Hei, termină-ţi ideea, Mara, mai ai un pic!

— Hai să fim serioşi, spune ea tăios, după ce te desparţi de un tip, nu-ţi mai trebuie decât un duş şi gata, următorul - asta mi se pare penibil!

Nici nu apuc să înţeleg prea bine ce spune, că am şi coborât din maşină, trântind portiera atât de tare, că mă trece un junghi în umăr.

Nu mai vorbim deloc toată ziua şi nici măcar nu ne uităm una la alta. Apoi vine sâmbăta şi ea nimic. Mă sună duminică. Las să intre căsuţa vocală, dar ascult mesajul imediat.

„Bună. Eu sunt. Uite, îmi pare rău că am uitat de ziua ta. Poate că m-am purtat într-adevăr ca o prietenă de că- cat. îmi pare rău că ţi-am spus chestiile alea. Adică, îmi pare rău că ţi le-am zis în felul ăla. Dar am vorbit serios, Edy. Şi cred că poate ar fi bine să discutăm. Aşa că sună-mă după ce asculţi mesajul. OK, pa pa."

Luni mă duc pe jos la şcoală şi ajung mult prea devreme. Profit de asta ca să-mi fac curăţenie în dulap. Când aud nişte paşi uşori, ştiu că e Mara fără să mă mai uit. Mă prefac că n-o văd, deşi suntem numai noi pe coridor la ora aia.

— Bună, mă salută ea venind lângă mine. Am trecut pe la tine. Mama ta mi-a spus că ai plecat mai devreme.

Nu-i răspund. Cotrobăi mai departe în vraful de hârtii care s-a strâns în fundul dulapului.

— Ce, acuma nu mai vorbeşti cu mine? mă întreabă pe un ton tăios.

Mă întorc în sfârşit spre ea.

— Am crezut c-o să mă suni în weekend, continuă Mara. N-ai ascultat mesajul?

— Ba da, răspund eu în sfârşit.

— Bun, şi n-aveai deloc de gând să mă mai suni?

— Păi, nu pot să zic că m-a încântat felul în care ţi-ai cerut scuze, Mara.

— Nu ţi se pare că-mi datorezi şi tu nişte scuze?

Rămânem faţă în faţă, cu braţele încrucişate pe piept, aşteptând amândouă scuze din partea celeilalte.

— Bine. Chiar îmi pare rău că ţi-am spus ce ţi-am spus, recunosc eu. Nu cred că eşti penibilă pentru că eşti cu Cameron. Şi chiar vreau să fii fericită, pe cuvânt. Doar că... m-a durut.

— Edy, ştiu. M-am simţit aşa de vinovată că ţi-am spus lucrurile alea, pe bune, chiar n-am vrut să sune în halul ăla. îmi fac griji pentru tine, asta-i tot. Şi, fir-ar să fie, chiar sunt cea mai mare cretină din universul ăsta pentru c-am uitat de ziua ta. Tot nu-mi vine să cred că am făcut una ca asta!

— Nu, nu-i nimic, serios. Am exagerat.

— Nu, a fost de căcat din partea mea. E de neiertat.

— Nu-i de neiertat, îi spun. Avem voie să ne certăm o dată la şapte ani, nu? O să te iert dacă mă ierţi şi tu, ce zici?

— S-a făcut, spune ea zâmbind.

— Ei... încep eu ştiind că moare să-mi povestească. Cum a fost?

Trage aer adânc în piept şi oftează, sprijinindu-se moale de dulapuri, privind visătoare cu ochii în tavan.

— Fantastic. A fost atât de minunat, Edy, serios. Nu credeam că o să simt aşa ceva pentru nimeni. Stai, nu pot să-ţi povestesc aici. Hai să ne cărăm, până nu ne vede cineva - hai să mâncăm ceva, ne întoarcem mai târziu. Fac cinste, bine?

Trântesc uşa dulapului.

— Hei, m-ai convins de cum ai zis „Hai să ne cărăm", spun eu râzând.

O luăm la fugă spre cea mai apropiată ieşire. Caelin vine

acasă de Ziua Recunoştinţei, aşa cum a zis. Se străduieşte să se poarte de parcă ne înţelegem de minune, însă amândoi ştim că nu e aşa. Vineri după cină vine să-mi bată la uşa camerei. îşi vâră apoi capul pe uşă şi-mi spune:

— Ei, Edy, pe mâine? Numai noi doi? Ne-am înţeles?

— Cred că da, zic eu ridicând din umeri.

— Super, spune el zâmbind şi rămâne stângaci în pragul uşii. Păi, eu o să ies, aşa că...

îmi face cu mâna şi dă să plece.

— Şi eu o să ies, strig după el, de parcă ne-am întrece sau ceva.

Reapare în cadrul uşii.

— Da?

— Da, şi?

— Nimic, spune el, dar mă priveşte sever. Doar, ştii tu, te rog să ai grijă. Da, Edy?

Dau ochii peste cap şi continui să-mi caut ceva de îmbrăcat în şifonier.

Se simte ca o vibraţie în aer în timp ce eu, Mara, Ca- meron şi Steve ne îndreptăm cu maşina spre o petrecere din căminul unui amic de-al unui amic de-al colegului de cameră al unui amic care se ştie cu vărul lui Steve. Asta aproape echivalează cu o invitaţie. Nu ne trebuie mai mult, pentru că toţi am fost nevoiţi să ne petrecem două zile şi ceva cu familiile noastre în spaţii neîncăpătoare, aşa că suntem gata să explodăm. Sau poate doar eu. Tragem la sorţi cine va conduce la întoarcere. Cameron are ghinion, aşa că trebuie să rămână treaz.

— Nu-mi pasă, atâta timp cât sunt cu Mara, ne anunţă el. Nu trebuie să mă fac varză ca să mă distrez.

Steve îmi deschide nenorocita de portieră. îl ignor.

— Foarte frumos, Cameron. Dar eu chiar trebuie să mă fac varză ca să mă distrez, aşa că intrăm odată?

O pornesc înainte, luându-mă după muzică. Steve râde. N-am glumit, îmi vine să-i spun. De fapt, am vorbit cât se poate de serios. Nu doar că trebuie să mă fac varză ca să mă distrez, trebuie să mă fac varză ca să rezist pur şi simplu - acum, când mă gândesc că mai e un weekend întreg până pleacă Caelin şi Kevin. Mă simt de parcă am nevoie de heroină sau mai ştie eu ce. Dacă aş putea să fac rost de aşa ceva, aş fi în stare să-mi bag în venă, probabil.

Mara mă ajunge din urmă.

— Bun, ia zi, eşti interesată sau nu?

— De el? zic eu dând din cap spre Steve. Nu, sigur că nu.

— Haide, Edy, de ce? mă întreabă ea luându-mă strâns de braț.

— Pentru că e atât de...

Când mă uit în spate, Steve îmi face cu mâna.

— E atât de...

— Ce, atât de drăguț? E prea drăguţ pentru tine, prea deştept, prea frumuşel la modul adorabil?

Trag un şut într-o bucățică de ciment desprinsă din alee.

— Numai să nu te aştepţi să mă culc cu el, bine?

— Deloc! strigă şi se repede înaintea mea să lovească şi ea bucăţica de ciment, trăgându-mă de braţ şi făcându-mă să mă împiedic.

— Ei bine, el se aşteaptă!

Îmi iau avânt şi şutez cu putere pietricica în gardul viu de lângă trotuar, punând capăt acestei diversiuni mărunte.

— Ba nu... se întrerupe, apoi continuă în şoaptă, trăgându-se mai aproape de mine: ...Nu se aşteaptă să te culci cu el.

— La ceva tot se aşteaptă el, asta e clar.

Mă mai uit o dată în spate, la Steve şi la Cameron - se înghiontesc râzând, venind mai aproape.

— Eşti incorigibilă, pe bune, îmi spune Mara râzând. E un tip simpatic şi de treabă, interesat de tine. Nu poţi să laşi lucrurile să se întâmple?

Ceva mai târziu, după patru pahare de plastic şi jumătate, mă aflu pe un hol aglomerat, alcoolizat şi inundat de note joase de bas, iar Steve e lângă mine, punându-mi tot felul de întrebări tâmpite.

— Şi, te-ai hotărât unde dai la anul? îmi strigă el încercând să se facă auzit în vacarmul din jur.

Nu dau nicăieri la anul, dar n-are niciun rost să i-o spun. Aşa că mai iau o gură de băutură şi-l las pe Steve să vorbească mai departe.

— Te-ai gândit dacă dai la o facultate de-aici? mă întreabă el. Ştiu că e o universitate de stat şi-aşa mai departe, dar măcar e aproape de casă - ceea ce-i bine, nu?

— Aha.

Mai iau o duşcă şi simt că îmi arde gâtlejul. Caelin ar fi putut să dea la un colegiu din zonă şi să rămână acasă. Dar colegiul ăsta de stat nu era de nasul lui. Putea să înveţe moca - bursă completă şi tot. Eu n-o să am parte în veci de aşa ceva, n-o să ştiu niciodată cum e, dar pentru el n-a fost de-ajuns. A trebuit să plece. Şi să mă lase să putrezesc aici. Singură în casă cu Vanessa şi Conner. Nenorocitul.

— Eu nu mă pot hotărî la care din... începe Steve.

însă habar n-am ce spune acolo, pentru că tocmai atunci apar doi tipi la bustul gol care se apucă să ţipe în gura mare, numai că el nici nu pare să observe.

— Aşa că... practic... aud eu pe fragmente. Au o selecţie fantastică de specializări în arte liberale, dar e atât de scump, că nu ştiu. Oricum n-am note atât de bune încât să sper la o bursă.

Dau din cap, făcându-mă că-l ascult.

— îţi place cumva fotografia? strigă el.

— Ha?

— Te-am întrebat dacă-ţi place fotografia, repetă el urlând şi mai tare.

De fapt l-am auzit, numai că nu-mi dau seama cum am ajuns la subiectul ăsta. Poate n-am auzit eu ceva. Ţin minte că se ocupa de fotografiile din anuarul şcolar când eram în a noua.

— Ăă, da. Sigur.

— Ai putea să vii pe la mine în weekend. Să-ţi arăt camera mea obscură.

Izbucnesc în râs. Pe-asta chiar n-am mai auzit-o. Are o bilă albă pentru inventivitate.

— Ce-i aşa de amuzant? mă întreabă el cu un zâmbet nedumerit pe faţă.

— Nimic, doar... camera ta obscură? Ce mai e şi asta?

— Camera mea obscură. Mi-am transformat şifonierul din dormitor într-o cameră obscură. Ştii tu, ca să developez fotografii.

— A, o cameră obscură.

La propriu.

— Exact.

— Exact.

w

— Ei? face el.

— Ei... repet eu, ce?

— Ei, ai vrea?

— Ce să vreau?

— Să vii la mine.

— A.

— Da?

— Nu, am zis „a", îi spun ridicând vocea.

— A. Deci da?

— Ăă...

— Ce?

— Bine.

— Pe la cât? mă întreabă el. Când vrei tu, nu ştiu. Dimineaţa sunt la muncă, aşa că... Ce ştiu eu, poate pe după-amiază?

De-asta nu stă lumea la discuţii la petrecerile astea, îmi termin băutura din pahar. Porcăriile astea de discuţii.

— Hei, Steve? fac eu şi-i zâmbesc dulce, ca să-l ung la inima lui de băiat bun. Ai putea să-mi mai aduci ceva de băut, te rog?

O să-mi prindă tare bine.

— Da! Da, sigur. Vin imediat.

Şi se pierde fericit în marea de chipuri, cu paharul meu roşu în mână.

— Hei, ţi-ar prinde bine ceva de băut, nu? îmi spune un tip care tocmai trecea pe-acolo, sprijinindu-se de perete, lângă mine, cu două sticle maro de bere în mâini.

Nu pot să zic că arată bine. Nu pot să zic că arată nicicum. Şi fix asta caut eu.

— Poate, răspund eu.

— Nu stai în căminul ăsta, aşa-i? mă întreabă el întinzându-mi sticla.

— Nu.

O iau. E deja deschisă. Sper că sunt suficient de trează încât să-mi amintesc să nu beau din ea. Deşi nici n-ar fi nevoie să mă drogheze ca să plec cu el, pot s-o fac chiar acum.

— Aşa credeam şi eu, te-aş fi ţinut minte, îmi spune el şi mă măsoară din cap până-n picioare, zâmbind.

Clar sunt suficient de trează ca să mă prind ce şi-a pus în gând.

— Unde stai? îmi strigă el uitându-se în sfârşit în ochii mei.

— în oraş.

Nu îl mint.

— Hei, abia dacă te aud aici... Vrei să mergem mai încolo pe hol?... ştiu o cameră...

Iau o duşcă din berea pe care mi-a dat-o el.

Apoi mă trezesc că mă iau după el pe hol - mă trage de mână, ţinându-mi-o fără vlagă, îi simt palma ca un peşte mort. Mă conduce într-un apartament din ăla cum vezi în seriale, cu o cameră comună şi dormitoare de-o parte şi de alta. Peste tot sunt tot felul de oameni care râd, strigă unii la alţii, se sărută pe canapele, scaune şi măsuţe. Intrăm într-o cameră pe uşa căreia scrie REZERVATĂ PENTRU RACHAEL, VĂ DAU AFARĂ. **înăuntru e**

o veioză decorativă ale cărei culori se schimbă în permanență și care proiectează pete mov și albastre peste tot, dând încăperii un aer sinistru, subacvatic. Rachael s-ar putea întoarce dintr-o clipă în alta. Tipul îmi ia sticla din mână și pune amândouă berile pe biroul lui Rachael, lângă computer.

Se apropie de mine și-și plimbă două degete pe brațul meu.

— Și, ăă, ce studiezi?

— Nu trebuie să vorbim, îi spun eu descălțându-mă.

— La fix, îmi spune el răspândind un damf de bere.

Nu ne mai sinchisim cu aparențele. îmi dă jos cămașa stângaci, smulgându-mi un nasture. în ritmul ăsta, nici n-o să se prindă Steve că am plecat undeva. Patru pași și ne prăbușim pe patul micuț al lui Rachael. Se desface la curea, la nasturele de la pantaloni și își trage în jos fermoarul.

— Doamne, cât de sexy poți să fii, bâiguie el cu gura lipită de a mea, chinuindu-se să mă sărute, să-mi scoată pantalonii și să-și vâre mâinile în sutienul meu în același timp.

Mă scotocesc în buzunarul de la spate, după prezervativul pe care l-am luat în caz că Steve se dovedea a fi mai mult decât băiatul plicticos și politicos pe care-l știu. Tipul își scoate cămașa. Când se lipește de mine, îi simt corpul moale și fără mușchi. Nu mă deranjează. Puțin mă interesează așa ceva. Mă interesează clipa de față - să uit, să mă descotorosesc de mine însămi.

Chiar când îmi trage el pantalonii în jos, peste fese, se deschide ușa. Mă uit într-acolo. Două siluete: Rachael, bănuiesc, și un tip cu care a venit de mână.

— Hei, ce dracu'!? le strigă tipul de pe mine celor două siluete.

— E camera *mea,* boule!

Rachael, o tipă mărunțică, intră nervoasă și aprinde lumina. îmi acopăr ochii cu o mână și cu cealaltă corpul.

— Ce mama dracului? aud foarte lent o voce ciudat de familiară.

Mă uit pe furiș printre degete. Nu. Nu, nu, nu.

— Eden, scoală-te de-acolo! îmi strigă el. Hei! Dă-te de pe ea, boule! La dracu', e soră-mea! urlă el la tip.

— Valea din patul meu, ce scârbos! strigă şi Rachael la noi gata să plângă, cu toată freza ei pseudo-punk şi blugii mulaţi.

Dac-ai vedea-o pe stradă, ţi-ar lăsa impresia că e o tipă *cool* sau măcar interesantă. Dar aici o dau de gol posterele din reviste pentru adolescenţi, cu staruri sexy, la bustul gol. E o făcătură mai mare ca mine. Mă umflă râsul. îmi vine s-o întreb dacă inelul din nas e cu magneţi, dar momentan se pare c-am uitat cum să-mi folosesc vocea. Tipul de deasupra mea se uită la mine de parcă aş fi dusă rău.

— îţi sparg faţa, boule, spune Caelin năpustindu-se spre pat, dacă nu te dai dracului jos de pe soră-mea în clipa asta!

— Frate, calmează-te, zice tipul fără nume, chinuin- du-se să se încheie la prohab şi să se dea jos de pe mine.

— Toată lumea să iasă dracului din camera mea! urlă Rachael ascuţit, cu mâinile în şolduri şi-un aer comic, în loc să fie ameninţător.

Tipul se dă în sfârşit jos de pe mine, iar eu mă chinui să mă închei la pantaloni.

— Caelin, ceeee... faci...

Aici, vreau să-l întreb. Mă mir că mi se împleticeşte limba atât de tare, că pronunţ cuvintele atât de greu şi că mă simt aşa de ameţită, încât trebuie să mă ţin de birou.

— Ce dracului faci *tu* aici? îmi urlă el în faţă.

De-abia pot să mă ţin pe picioare, clar m-am îmbătat mai rău decât credeam.

— Dar tu? face el şi-l lipeşte pe tip de peretele camerei lui Rachael, dărâmând un teanc de cărţi. Are şaişpe ani, perversule! Ce dracului crezi că faci aici?

— încetează! urlă Rachael. îmi distrugi camera.

— Frate, calmează-te... n-am ştiut, da? Chiar n-am chef să mă pun cu tine.

Ridică mâinile ca şi cum ar spune „nu trage, sunt nevinovat". Chiar pare să se teamă de frate-meu.

— N-am şai...

...şpe ani, vreau eu să zic, dar Caelin mă fulgeră cu privirea, iar în ochi i se citeşte atât de clar dezgustul şi ura, că înlemnesc. înlemnesc de-a dreptul. Pentru că frate-meu aproape m-a prins făcând sex cu un tip în camera în care voia el să facă sex cu fata care locuieşte de fapt în camera asta, iar acum stau aici în sutienul meu negru de dantelă şi e clar că propriul meu frate se abţine cu greu să se uite la sânii mei.

— Pastele mă-sii, Edy! N-ai de gând să te îmbraci odată, ce dracu'? spune el lăsând ochii în jos şi dându-se de lângă tip.

— Eu m-am cărat, spune tipul pescuindu-şi cămaşa şi ieşind împleticindu-se în larma de-afară.

— Chiar ai fi făcut sex cu tipul ăla, Eden? îl cunoşti măcar?

Mă închei la cămaşă şi iau de pe pat prezervativul nedesfăcut, vârându-l în buzunar.

— Şi ce, tu o cunoşti pe ea? îl întreb arătând spre Ra- chael, care-şi inventariază bunurile, să se asigure că n-am furat sau distrus ceva.

— Ştiţi ce, chiar vreau să vă căraţi amândoi acum, în clipa asta, spune Rachael punându-i lui frate-meu cele două beri în mână.

— îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat, îi spune Caelin trăgând-o mai la o parte.

Rachael îşi încrucişează braţele pe piept, dându-şi ochii peste cap.

— Pleacă odată, îi porunceşte ea.

— Bine, şopteşte el, scuze.

Ieşim din dormitorul lui Rachael în camera comună, fără să vorbim şi fără să ne privim măcar.

— Nu-mi vine să cred, căcat, mormăie el punând berile pe un teanc de hârtii de pe masa de lângă uşă.

După ce ieşim pe hol, se apucă să urle la mine:

— Ce dracului cauţi aici, Edy?

Urlă din cauza muzicii, dar mai ales pentru că e furios, nu l-am mai văzut de mult atât de furios pe mine.

— Caut ce cauți și tu, Caelin, din câte înțeleg.

— Termină. Termină, ce dracu'. Nu face pe deșteapta.

— Nu fac, ce dracu'! îi urlu în față, neștiind dacă sunt furioasă pe el sau amuzată.

Zâmbesc fără să vreau.

— Te-ai enervat cumva că ți-am futut toată schema? Că ți-am futut schema de futai, adică.

Nu asta încercam să spun.

— Știi ce vreau să zic. Voiai s-o fuți pe tipa aia, zic eu râzând, pentru că am zis de atâtea ori „fut" în toate variantele, că mi se pare super-haios.

— Ești beată, Edy. Ești beată rangă și tipul ăla a încercat să profite de starea ta! Ai avut noroc că am intrat când am intrat, spune el cât se poate de serios, de parcă dacă profită cineva de starea în care te afli ar fi cel mai grav lucru care ți s-ar putea întâmpla, de parcă fetele nu trec prin așa ceva aproape în fiecare zi.

— Să profite de starea mea? râd eu isteric. A mea?

Hai că-i haios.

— Ești beat, Caelin? spun eu și dau să-l înghiontesc, dar cad peste el. A fost mai degrabă invers, dacă te interesează. Nu te-ai prins? Nu sunt surioara ta dulce, nevinovată și proastă. Nu sunt...

— Bine, bine, termină odată, spune el ridicând mâna, de parcă poate să-mi închidă gura printr-un simplu gest.

Se uită înjur părând jenat.

— Nu. Tu ce-ți închipui? îți închipui că nu beau, că nu fumez, că nu mă fut...

— Dumnezeule, Eden!

— A, pardon, că nu fac sex, că nu fac dragoste - cum se zice?

— Termină.

— Îți închipui că n-am făcut sex cu sute de tipi, Caelin?

— Tacă-ţi gura!
— Bine, poate nu sute. Mai degrabă o sută sau cam pe acolo, poate mai mulţi, poate mai puţini, desigur.
Bine, ar fi fost şaisprezece dacă nu ne întrerupea el, dar pun pariu că dacă aş include toţi tipii cu care m-am hârjonit fără să ajungem să facem sex, cifra s-ar apropia de o sută. Iar o sută pare mai înfiorător decât cincisprezece. Uneori e de-ajuns să-mi fac doar un pic de cap. Dar nu de la o vreme. De la o vreme nu-mi mai ajunge nimic.
— Tacă-ţi gura, Edy, vorbesc serios! îmi spune el printre dinţi, coborând glasul.
— Edy, mă strigă cineva din spate.
Mă întorc repede, pierzându-mi echilibrul. Caelin mă apucă de braţ. Mă smucesc.
— Te căutam.
E Mara, urmată de Cameron şi de Steve mai în spate.
— Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea uitându-se când la mine, când la Caelin.
— Cum ce s-a întâmplat, Mara? urlă Caelin. N-aveţi ce să căutaţi aici!
Apoi se uită lung la Cameron şi Steve.
— Voi cine naiba sunteţi?
Hotărăsc să le fac cunoştinţă.
— Caelin, el e Cameron, prietenul Marei, e un tip minunat, de vis, nici nu trebuie să se facă varză ca să se distreze, ţi-ar plăcea de el, el o să ne ducă acasă cu maşina. Iar el - şi mă agăţ de umărul lui Steve - el e Steve. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji din cauza lui. Aparenţele înşală, deşi pare un tip obişnuit, în adâncul lui e un puşti timid şi tocilar, nu, Steve?
întorc capul ca să mă uit la el, însă mă răsucesc din greşeală cu totul şi mă izbesc de el. Mă ţin mai bine de umărul lui, încercând să-mi recapăt echilibrul, iar el mă pune imediat pe picioare.
— Vezi? râd eu. Vreau să zic că Steve e un tip de treabă, Caelin, un băiat tare bun şi de treabă, dar... urlu eu, apoi mă opresc să-mi trag sufletul. Dar m-a invitat să-i văd ca-

mera obscură şi el e perechea mea în seara asta. Am venit împreună, Caelin. Da, am venit aici cu un băiat!

îl simt pe Steve desprinzându-se de sub braţul meu, dar nu-mi iau ochii de la Caelin, vreau să-mi întipăresc în minte reacția lui.

— Edy, te rog eu mult de tot să taci dracului odată! urlă el la mine.

înregistrez tot, mă chinui să întipăresc totul în minte - obrajii lui îmbujoraţi, vena de la tâmplă care-i zvâcneşte, glasul spart, mâinile tremurătoare, cât de rău şi-a pierdut controlul.

— Ei, haide, haide... sare Mara să mă apere.

— Nu, e în regulă! urlu eu mai tare decât intenționam. Caelin nu prea reuşeşte să se obişnuiască cu gândul că soră-sa e o mare târfă. Nu, Cae? Asta te deranjează de fapt, aşa-i? Sau te mai macină ceva?

O clipă se uită la mine şi chiar mă vede, se uită cu o expresie atât de furioasă pe chip, încât pare în stare să mă pocnească. Mai că-mi doresc s-o facă, m-aş simţi mai bine decât să mă ignore mai departe complet, să se poarte cu mine de parcă aş fi un firicel de praf neînsemnat care-i murdăreşte viaţa altfel impecabilă. însă apoi îşi revine la fel de repede şi deja nu mă mai vede.

— Ştiţi ce, s-a îmbătat în ultimul hal, spune el vorbind cu ceilalți trei. Puteți s-o duceţi voi acasă sau nu? îi întreabă el prefăcându-se că nu exist - la jocul ăsta se pricepe chiar mai bine decât la baschet.

— Da, frate. Sigur. O ducem, promit, îi spune Cameron dând din cap cu un aer serios şi responsabil.

îmi vine să le strig DUCEŢI-VĂ DRACULUI **tuturor, lui Caelin, lui Cameron, lui Steve, chiar Marei, oamenilor care se uită la noi, lui Rachael, tipului care ar fi devenit numărul şaisprezece, lui Kevin, dacă e prin zonă, şi sigur e.**

Caelin pleacă. Nu se uită la mine, nu mai spune altceva. Mă lasă şi pleacă. Toată lumea se uită strâmb la mine, cu o milă stânjenită, de parcă am pierdut o partidă importantă sau ceva. Nu ştiu de-a ce ne-am jucat, dar se pare că am pierdut. Sau aşa

cred ei. N-am pierdut. El a pierdut. El e un ratat. Toţi sunt nişte rataţi. Nu eu.

— Eşti bine? mă întreabă Mara lăsându-şi mâna pe umărul meu.

— Da, clar, pufnesc eu.

Doar sunt dură. Nu cedez la aşa ceva. Şi ce dacă?

— Iubita mea, văd că plângi, îmi spune ea părând îngrijorată.

— Ba nu plâng!

E ridicol. Dar când mă şterg la ochi cu mâneca, văd două dungi negre, murdare, de rimei.

— N-am văzut-o niciodată să plângă, le spune ea lui Cameron şi lui Steve.

— Te aud, să ştii, şi oricum, nu plâng! Poate mi s-au umezit ochii cine ştie de ce, dar nu plâng, strig eu.

Nimeni nu spune nimic tot drumul până acasă.

A doua zi, Caelin nici nu vorbeşte cu mine. Bineînțeles că nu mai petrecem nicio zi împreună ca între fraţi, cum fusese planul. Iar când mă trezesc duminică dimineaţă, a plecat deja.

Iar apoi, luni la şcoală, nimeni nu prea vorbeşte cu mine. Nici marţi. Nici miercuri. Nu-mi pasă că nu vorbeşte Cameron cu mine. Şi, sincer, nu-mi pasă nici că nu vorbeşte Steve cu mine. Cât despre Mara, nu pot să spun că mă ignoră, dar nu pare prea încântată că exist.

— Ascultă, de ce se poartă toată lumea ciudat cu mine? o întreb în cele din urmă pe Mara joi, când mă duc la dulapul ei.

— Cum adică? mormăie ea fără să se uite la mine.

— După petrecerea aia nu mai vorbeşte nimeni cu mine.

— Eu vorbesc cu tine chiar acum.

— Da, aproape deloc.

— Păi, nu ţi se pare normal? Te-ai purtat foarte urât, Edy.

— Nu cu tine.

— Nu, dar ai făcut mişto de Cameron, spune ea şi se opreşte, aşteptându-mi reacţia. Şi de Steve, ştii că-i plăcea sincer de tine şi te-ai purtat îngrozitor cu el.

— Nu m-am purtat chiar îngrozitor.

Dacă a fost prost să-i placă de mine, e vina lui.

— Edy, e clar că l-ai lăsat baltă şi te-ai dus să te combini cu alt tip. Dar e doar un tocilar, nu? Aşa că ce mai contează? face ea dând ochii peste cap.

— Ei, dacă pui problema aşa, chiar pare urât, da' nu asta am zis, nu s-a întâmplat aşa. De fapt.

Mara îşi încrucişează braţele pe piept clătinând din cap.

— Eram beată, Mara. N-am vorbit serios, ştii doar.

— Da, exact, spune ea şi trage adânc aer în piept. Şi chiar cred că ai o problemă, Edy.

— Ce, o problemă cu băutura? Nu beau aşa de mult, tu bei mai mult decât mine.

Trânteşte uşa dulapului, complet exasperată, de parcă e cine ştie ce chin să discute cu mine.

— Nu, nu asta voiam să spun. Nu ai o problemă cu băutura, însă o problemă tot ai. Zici că n-ai vorbit serios, nu?

— Da, asta am zis, mă răstesc eu la ea, pierzându-mi răbdarea.

— Dar niciodată nu vorbeşti serios.

— Şi ce?

Chiar mă rog să-mi spună odată unde bate, în loc să mă supună la toate testele astea psihologice.

— Şi nu iei absolut nimic în serios. De la o vreme pur şi simplu eşti departe, Edy, eşti foarte departe. îmi fac griji.

— Cum adică sunt departe, despre ce vorbeşti?

— Păi, nu ştiu, simt că mai ai un pic şi-o să pici în prăpastie sau ceva.

îşi mişcă degetele, mimând un om care merge prin aer, după care îşi lasă brusc mâna în jos, de parcă s-ar azvârli în gol de pe o stâncă.

— Chiar exagerezi rău de tot.

Clatină hotărât din cap.

— Nu, de data asta chiar ţi-ai pierdut controlul. Pe bune. Ştii, te porţi ca o nebună, până şi după standardele tale.

— De unde ţi-au venit asemenea idei? S-a întâmplat să beau un pic cam mult şi să fiu mai nepoliticoasă cu iubiţelul tău scump, aşa că mă faci nebună?

— Edy, termină. Ştii despre ce vorbesc. E vorba de tot.

Mă trezesc zâmbind ironic - e zâmbetul ăla superior al lui Caelin care mă face să-mi vină să-l pocnesc peste gură, ca să-i sparg buzele alea ce-mi surâd strâmb.

— Mulţumesc că-ţi pasă atâta de mine, mă răstesc eu la ea printre dinţi, dar pot să-mi port singură de grijă.

— Edy... începe ea, iar colţurile gurii i s-au lăsat în jos, cum se întâmplă când de-abia se mai abţine să nu plângă. Nu-mi place cum ai ajuns.

— Cum am ajuns? o întreb eu, lăsând deoparte orice ton drăguţ.

Deja nu mai rezistă, îi dau lacrimile.

Nu mai judeci deloc cum trebuie, o să... o săpăţeşti-ceva, spune ea rapid, înainte s-o podidească plânsul. Te rog. Ascultă-mă. Bine?Apoi trage aer în piept şi văd că i s-au umplut ochii de lacrimi, o să plângă din clipă în clipă. O lacrimă i se prelinge pe obraz, apoi urmează şi celelalte, ca nişte picuri de ploaie pe un geam. Plânge de-a dreptul de-acum. Şi, ca o prietenă minunată ce sunt, o las şi plec.

E trecut de miezul nopţii. Afară ninge cu fulgi grei şi se aude vântul urlând. Nu pot să dorm. Nu-mi găsesc poziţia. Prostia asta de sac de dormit denivelat. Când întorc capul, dau peste anuarul din clasa a noua, pe care l-am pus sub piciorul biroului, ca să-l ţină drept, îl trag de cotorul subţire şi iese imediat. Iar biroul rămas fără sprijin se clatină în faţă.

Frunzăresc absentă anuarul până la rubrica cluburilor şi organizaţiilor şcolare.

Clubul de lectură de la prânz.

Domnişoara Sullivan postată la biroul de recepţie din bibliotecă, cu ochelarii în vârful nasului şi arătătorul la buze - linişte! Noi şase în jurul ei, trei la dreapta şi trei la stânga, toţi cu mutre nevinovate, întinzându-i şase mere roşii lucioase - vai, ce tocilari eram, nişte tocilari absoluţi. A fost ideea mea. Steve şi-a montat trepiedul aparatului foto unde i-am indicat eu cu benzi adezive. Am fost strictă şi în privinţa merelor. Soiurile Cortland, Empire, Gala, McIntosh şi bot de iepure erau permise, dar merele galbene sau aurii erau interzise, ca să nu mai zic de cele verzi - cum să apară aşa ceva în vreo poză de-a mea din anuar? Chiar le-am dat un e-mail, ca nu cumva să apară cineva cu mărul greşit şi să strice totul. Cred că atunci a început clubul de lectură s-o ia la vale. însă, dac-ar fi fost vreo competiţie pentru cea mai bună poză de grup din acel an, Clubul de lectură de la prânz ar fi câştigat detaşat. Mă uit la granulaţia diferitelor nuanţe de gri ale merelor din poză - se potrivesc de minune. Un măr galben sau verde ar fi distrus tot efectul, sunt convinsă.

Mă uit mai de aproape la poză, la feţele noastre caraghioase, la obrajii rotunzi ai lui Steve, la faţa sinceră a Marei, la domnişoara Sullivan, care ne ţinea isonul, şi în sfârşit la mine. Am părul legat la spate şi ochelarii vechi la ochi. Pe faţă am un zâmbet, dar pare anapoda, pentru că ochii spun altceva - sunt întunecaţi, goliţi de expresie, morţi. De parcă lipseşte ceva. Nu ştiu ce. însă lucrul care lipseşte e important, crucial, ceva ce-a fost răpit de la locul lui. Ceva ce nu mai există acum. Poate n-o să mai existe niciodată.

Răsfoiesc până ajung la rubrica sportivă. Echipa de baschet a şcolii. E prezent acolo, undeva în adâncul creierului meu, ca o bătaie permanentă pe umăr. Din noaptea când m-am trezit în faţa casei lui. L-am băgat înapoi în ungherul unde-i e locul. Dar acum trebuie să-l văd. Nu mai pot să-i ignor prezenţa. Când sunt atât de aproape de el. îmi plimb degetul pe chipurile din poză. Iată-l. în geaca lui cu numărul 12. Josh. Inima îmi bate mai tare în piept, ca pe vremuri. Mă silesc să închid ochii. Mă silesc să dau pagina. Ca să nu-i mai văd faţa, să nu-i văd numele pe listă, ca să-l uit iar câte zile oi mai avea.

în loc să mă uit la el, răsfoiesc până ajung la rubrica claselor a noua, ca să văd iar stafia fetei care eram odată. Iat-o, între Maureen Malinowski şi Sean Michaels. Cu ochelari şi tot tacâmul. Cu un zâmbet tâmp şi nevinovat lăţit pe faţa aia tâmpă şi nevinovată. Ne-au pozat chiar în prima zi, în prima zi de liceu, în ziua în care am crezut că fata aia va începe o viaţă nouă. Cum era să ştie ea că epoca stupidă şi penibilă a fetei cu piept plat se apropia de sfârşit?

O invidiez pe fata aia stângace, nici frumoasă, nici urâtă. îmi doresc s-o pot lua de la capăt. Să fiu din nou ea. Mă uit adânc în ochii ei, de parcă ar deţine cine ştie ce taină aparte, vreo cale care să ducă înapoi la ea. Dar ochii ei sunt doar pixeli pe hârtie. E doar o figură bidimensională. Nu ştie nimic, nimic. Mă trezesc că zâmbesc, mă amuză ironia situaţiei, după care chicotesc de câteva ori, clătinând din cap. Apoi râd de-a dreptul, e mult prea absurd, iar dup-aia trebuie să-mi duc mâinile la

gură, deja râd prea tare. Iar apoi trebuie să-mi duc mâinile la ochi pentru că plâng, plâng de cât de cumplit e totul, din cauza regretului, a timpului care-a trecut, a minciunilor și-a faptului că n-am fost capabilă să fac ceva, orice.

Numai că acum, la naiba, nu mai știu unde s-au terminat minciunile şi unde am început eu. Totul e în ceață. Dintr-odată totul pare un haos cenușiu, învălmășit și înfiorător. Ştiu doar că totul a luat-o razna rău și nu ăsta a fost planul meu. Am vrut să mă fac bine, să mă simt mai bine, nu contează cum. Numai că nu mă simt deloc mai bine, mă simt pustie, pustie și la fel de distrusă.

Şi singură. Mai singură ca oricând.

Uneori, pe nesimțite, îmi trec prin cap nişte gânduri interzise. Nişte gânduri care vin încet, la început slabe, ca nişte şoapte pe care nici nu eşti sigur că le-auzi. Apoi se amplifică din ce în ce mai tare, până când nu mai aud nimic altceva. Gânduri de care nu mai am cum să scap.

Chiar i-ar păsa cuiva?

Chiar ar observa cineva, la dracu'?

Şi dacă n-aş mai exista într-o zi?

Şi dacă toate astea s-ar sfârşi într-o zi?

Şi dacă? Şi dacă? Şi dacă

?Edy? mă strigă Vanessa deschizând uşa camerei mele. Te-am rugat de zece ori cu frumosul să te duci să cureţi zăpada.

Miercuri seară a început să ningă. Joi s-au închis şcolile, oamenii nu s-au mai dus la serviciu, s-a anulat întreaga viaţă, încât am rămas închisă în casă cu Vanessa şi Conner tot weekendul. în toată ţara nu se mai circulă pe şosele, toate maşinile au rămas îngropate sub aproape un metru de zăpadă care tot creşte oră de oră.

Nici nu-mi mai vine s-o bag în seamă, pentru că m-a deranjat deja de vreo douăzeci de ori - nu de zece - ca să mă bată la cap cu zăpada. De ce naiba s-a mai dat liber atunci, cu zăpada asta? Ce-are dacă stau pur şi simplu la biroul meu şi savurez din plin faptul că nu trebuie să mă duc la şcoală, slavă Domnului?

îmi dau jos căştile şi mă uit la ea de parcă n-am auzit-o.

— Hă?

— La ce lucrezi acolo? mă întreabă ea încercând să-mi zâmbească.

— Tema la engleză, mint eu.

— Crezi că ai putea să iei o pauză? Taică-tu n-ar trebui să stea atâta afară.

— Atunci de ce nu intră în casă? îi dau eu replica.

— Edy, te rog frumos, îmi spune ea pe un ton ferm.

— Bine, dar n-are nicio logică să m-apuc să dau la lopată pe viscolul ăsta. Nu e mai logic să cureţi zăpada după ce se opreşte ninsoare? Nu văd niciun vecin dând cu lopata chiar acuma. De ce trebuie să facem mereu din astea?

— Nu, de ce trebuie *tu* să faci mereu din astea? mă întreabă ea îndreptându-şi degetul spre mine.

Apoi o văd că trage adânc aer în piept, aşa cum face când încearcă să se calmeze. O văd că se dă cu grijă un pas înapoi. Mă întreb dacă nu cumva se teme să nu-mi tragă o palmă.

— De fapt voiam să te întreb, începe ea din nou, mai rezervat, de ce nu poţi să faci pur şi simplu ce te rog? Ştii, de ce trebuie să comentezi de câte ori spun ceva, Eden? Nu înţeleg.

— Nu coment...

— Ei, poftim, îmi spune ea acuzator, fluturând din mână.

în ochi începe să i se citească căutătura aia a ei care transmite că tot ce e rău pe lumea asta - război, foamete, încălzire globală - se întâmplă din vina persoanei luate în vizor.

— Exact despre asta vorbeam.

— Nu comentez deloc. Doamne. îţi atrăgeam atenţia asupra unei chestii evidente. De ce să dăm la lopată toată ziua când putem s-o facem o singură dată şi gata?

îşi ridică braţele exasperată şi pleacă, mormăind ca pentru sine:

— Nu mai suport. Nu mai pot. Nu mai pot şi gata.

— Bine, strig după ea trântind manualul pe birou. O să ies din casă, deşi e cea mai mare prostie pe care am auzit-o în viaţa mea!

Până termin de curăţat zăpada de pe aleea casei, frigul m-a cuprins până la os, dar mă simt cumva învigorată. Mă uit în jur printre gene, încât văd totul ca prin ceaţă, casele, maşinile, străzile şi copacii identici nu se mai văd, sunt chiar în mijlocul unui peisaj îngheţat de suburbie pierdut în neant.

îmi focalizez iar privirea şi mă întorc să mă uit la casă. Ninge atât de des, că parcă nici nu m-am apucat încă de curăţat zăpada. Maşinile tot n-au pe unde să iasă, iar eu simt că mi-au îngheţat toate extremităţile corpului şi stau să-mi cadă. Ceea ce, nu ştiu de ce, o încântă pe Vanessa.

— Mulţumesc, îmi spune ea când intru în casă cu ţurţuri agăţaţi de gene.

— Nici nu se vede că am lucrat.

— Nu asta contează de fapt, nu? spune ea zâmbind, apoi îşi umezeşte degetul cu salivă şi dă pagina revistei.

— Atunci ce? o întreb eu atârnându-mi haina în cuierul de la intrare.

— Ce atunci ce? mă întreabă distrată.

— Ce anume contează, îi amintesc eu, când dai cu lopata?

— A. Ei...

îşi pune degetul pe un cuvânt, ridică ochii din revistă şi rămâne o vreme cu ochii mijiţi în gol, de parcă s-ar gândi ce să-mi zică. Rămân aşteptând încordată. însă apoi îşi lasă privirea undeva pe tapetul murdar şi îşi flutură mâinile pe sub nas, de parcă ar alunga o gâză sâcâitoare. Se întoarce la revista ei fără să mai termine ce-avea de zis.

Mă duc întins în camera mea, încui uşa, deschid fereastra şi-mi aprind o ţigară. N-am mai fumat niciodată acasă. Mă temeam c-o să le miroasă a fum şi iar o să-i dezamăgesc cu asta. Dar oricum nu observă nimeni nimic în casa asta. Maică-mea nici măcar nu se mai sinchiseşte să-şi ducă frazele până la capăt.

După cină, Vanessa îmi bate la uşă şi mă întreabă dacă nu vreau s-o ajut să împodobească bradul. Nu-i răspund.

închid ochii şi-mi astup urechile, dorindu-mi să plece odată. Nu mă mai întreabă a doua oară.

în timp ce fumez aşezată pe jos în camera mea, ascultând sunetele televizorului care pătrund pe sub uşă şi foşnetul ornamentelor de Crăciun desfăcute şi despachetate, îmi vine dintr-odată foarte tare s-o sun pe Mara. Să ne împăcăm, să spun pur şi simplu tot ce trebuie ca să dreg situaţia. Dar ştiu că mai întâi trebuie neapărat să-mi cer scuze de la Steve. Formez fără chef numărul clătinând din cap.

Sună doar o dată şi răspunde.

— Steve, bună. Sunt Eden.

— Ştiu, spune el şi nu mai zice nimic.

Mă opresc, gândindu-mă dacă să închid sau nu.

— Uite, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la petrecere, îi spun într-un final.

Tăcere.

— îmi pare rău dacă m-am purtat aiurea, mai încerc eu o dată. Eram varză. Scuze.

îl aud în sfârşit oftând.

— Nu-i nimic. înţeleg.

— Mersi, Steve. Păi, mai vorbim...

— Ei, şi ce mai faci? mă întrerupe el înainte să-mi iau la revedere. Adică, cu ce-ţi ocupi timpul de când cu nebunia asta cu ninsoarea?

Vrea să mă ţină la telefon.

— Nu prea fac mare lucru, îi răspund dându-mi seama subit că n-am chef să închid.

— Da, nici eu.

Tăcere.

Păi, acum ce faci? îl întreb. Sun la uşa casei lui Steve.

încă nu ştiu ce vreau de la el de fapt. Ştiu doar că nu mai suport să stau la mine acasă.

— Bună! mă salută întâmpinându-mă la uşă cu zâmbetul lui cald şi timid, care mă face de fiecare dată să-mi pară rău că nu mă port mai drăguţ cu el.

Când mă uit la el, chiar îmi doresc pentru o clipă să pot fi genul de fată în stare să-l placă, să-l placă cu adevărat. Uneori mă întreb cât de greu mi-ar veni să mă prefac.

— Intră, intră, îmi spune.

îmi scot haina şi cizmele şi mi le las la intrare. Casa e ordonată, curată şi liniştită. E configurată exact ca a lui Josh, numai că e în oglindă. Dar, de fapt, toate casele din cartier sunt identice. Nu există decât trei, patru versiuni diferite.

— îţi vine să crezi că s-au închis şcolile din cauza viscolului? spune el. Se pare că şi mâine o să fie totul închis, din câte spunea taică-meu. Tocmai a sunat de la muncă. Zice că nici n-au curăţat încă drumurile, aşa că... Nu-şi duce gândul până la capăt. în fine, mă bucur mult că m-ai sunat. Putem să mergem la mine în cameră. îţi arăt atelierul meu foto. Asta dacă chiar te interesează.

— Da, absolut, mint eu.

îl urmez pe scări în sus, spre camera lui, aşa cum îl urmam şi pe Josh pe scări în sus spre camera lui. Apoi pe holul bine cunoscut, simţind sub tălpi duşumeaua bine cunoscută.

— Păi, ăsta e, spune el făcând un gest larg cu braţele când ajungem în mijlocul camerei lui.

Doar că nu văd decât camera lui Josh când mă uit în jur.

Şi dintr-odată iar îmi apare Josh în minte, ocupându-mi toate gândurile, nelăsând loc de altceva, făcându-mi inima s-o ia razna. De-abia mai respir. De data asta nu-mi mai doresc să fiu altfel, altcineva, ci Steve să fie altcineva. Ca Steve să fie Josh. Ca Josh să fie în locul lui Steve aici, dar simţind ce simte Steve pentru mine.

însă realitatea e alta. Nu asta se întâmplă acum. De fapt, nu se întâmplă nimic.

Şi brusc îmi dau seama că asta e şi problema de fapt. Trebuie să se întâmple ceva. Orice. Chiar acum.

închid uşa camerei în urma noastră şi mă întorc spre

el.

— Ce... face Steve privindu-mă îngrijorat şi nedumerit când mă apropii de el. Ce faci?

— Vino încoace, îi spun întinzându-mi braţele spre el.

— Ce e? spune el lent.

— E-n regulă, vino.

Mă ia prudent de mâini, cu o privire încă nesigură. Iar apoi, dintr-odată, se schimbă la faţă - tocmai s-a prins. Se apleacă să mă sărute, dar se opreşte, de parcă ar aştepta să-i dau eu voie.

— E-n regulă, îţi promit, îi şoptesc.

Aşa că închid ochii şi mă concentrez cu toată fiinţa să-mi închipui că băiatul cu care mă sărut e Josh, iar eu sunt o versiune mai bună a mea - fata care eram cândva, căreia Josh a simţit nevoia să-i spună „te iubesc".

îl sărut şi îl trag spre mine. Mă sărută şi el. Deşi pun în sărutul meu toată pasiunea de care sunt în stare, nu mă simt deloc altfel. îmi trebuie mai mult de-atât. Mai mult, la naiba. îl împing spre pat, iar el mă trage peste el. Dar tot nu e de-ajuns. încep să-mi plimb mâinile în jos, pe pieptul şi stomacul lui, dar mă opreşte când îi ating cureaua cu degetele. Deja nu mă mai sărută.

— Stai, stai, stai, Edy, îmi şopteşte el ţinându-mi mâinile în ale lui. Ce facem? mă întreabă cercetându-mi pe rând ochii, cu o privire melodramatică.

— E-n regulă, îţi promit. Chiar vreau mult de tot s-o facem.

Numai că e ditamai minciuna. Sunt gata să mă rog de el.

— Păi, şi eu, îmi şopteşte el, numai haide s-o luăm uşor. Doar avem timp, nu? spune zâmbind.

Dau din cap, dar nici nu prea înţeleg ce spune. Timp? Timp să ce? E urgent. Nu mai e timp deloc. Trebuie s-o facem acum, imediat. Nu înţelege, nu înţelege nimic!

Mă sărută şi mă mângâie pe păr şi pe faţă de parcă aşa îi vine sincer să facă, de fapt nici nu mă atinge în altă parte. Pare să treacă o veşnicie. Cu fiecare clipă ce se scurge îmi e şi mai greu să stărui în iluzia mea, prezentul devine şi mai real, iar el redevine el însuşi, în loc de Josh. Simt un junghi de greaţă în stomac. Pentru că mă folosesc de el, îl folosesc rău de tot.

între săruturi îmi şopteşte tot felul de lucruri la ureche, nu ştiu - chestii romantice, tandre.

— N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, Edy. Pur şi simplu nu-ţi pasă ce crede lumea, e fantastic, e atât de tare.

Dar cu cât vorbeşte mai mult, cu atât îmi vine mai mult să scap de-aici. *Cum pot să scap, cum pot să scap*? îmi tot repet în minte.

— Eşti atât de frumoasă, atât de interesantă... de deşteaptă...

— Steve, te rog, zic - nu pot să nu-l opresc. Nu sunt.

Fetele deştepte nu-şi creează singure atâtea probleme.

— Ba d... dă el să zică iar, însă îl opresc.

— Nu sunt deloc cum zici tu, bine? îi spun şi mai hotărâtă.

— Ba eşti, spune şi mă trage mai aproape - deja nu mai are emoţii şi nu-i mai e teamă. îmi place de tine din clasa a noua, de când cu lucrarea despre Columb şi clubul ăla de la bibliotecă, ţii minte?

— Clubul de la prânz, bâigui distrată, întorcându-mă cu spatele la el.

Măcar aşa nu trebuie să mă uit în ochii lui cât îmi compun strategia de evadare. Mă cuprinde cu braţele pe la spate, încrucişându-şi mâinile pe stomacul meu. Mi se face părul măciucă.

— Ştii, nici nu mai citeam pentru şcoală, citeam doar prostiile alea de cărţi din scoarţă-n scoarţă, ca să am ce vorbi cu tine. Şi mă simţeam ultimul cretin, pentru că nu înţelegeam absolut nimic din ele, dar tu înţelegeai totul.

— Oho, şoptesc eu uitându-mă la fereastră, nu pe fereastră, ci la geamul ei, la fulgii mărunţi prinşi pe la colţuri şi la picurii de condens prelingându-se pe sticlă.

îmi vine să plâng când îl aud. Pentru că, în adâncul sufletului, ştiu că nu sunt cine mă crede el. Nici măcar un pic. Şi nici el nu e cine vreau eu să fie.

— Mă bucur atât de mult că în sfârşit sunt cu tine, îmi şopteşte el. Chiar vreau mult să te cunosc, Edy. Pe bune. Vreau să ştiu totul despre tine. Adică... ce te pasionează, ce-ţi place să faci, ce muzică asculţi?

Ridic din umeri.

— Filmul preferat? mă întreabă el.

Nu mai suport.

— Bine, atunci spune-mi: la ce te tot gândeşti când stai mereu tăcută?

Trebuie să mă străduiesc din răsputeri să nu izbucnesc în plâns.

— Edy? spune el strângându-mă şi mai tare în braţe.

— Ce? îi răspund în sfârşit.

îmi dă părul deoparte şi mă sărută pe ceafă.

— Nu ştiu, spune-mi orice.

— Nu pot, mă aud spunând, iar glasul îmi sună total aiurea, nu ar trebui deloc să sune aşa.

Simt cum mă fac şi mai mult covrig, trăgându-mă de lângă el.

— Ce e? mă întreabă el. Ce s-a întâmplat?

Până aici!

Mă smulg din braţele lui şi mă întorc spre el. Apoi mă ridic în capul oaselor, pusă pe harţă.

— Steve, n-ai vrea, te rog, să taci odată? Doamne!

Se ridică şi el în fund, cu un aer atât de nedumerit, că-mi vine să-l plesnesc.

— Pe bune, ce-i cu tine? Nu putem să ne distrăm un pic? Chiar trebuie să strici totul?

Aproape tresare, de zici că l-am plesnit pe bune. L-am rănit. Doar cu câteva fraze. Din păcate, asta mă face să mă simt un pic mai bine, un pic mai puternică, ceea ce chiar e bolnav.

— Tu ai vrut să vorbim, nu? Acuma eşti mulţumit?

începe să spună ceva, dar nu mai aud, deja sunt în picioare. Deschid uşa camerei şi cobor în fugă scările. îmi pun cizmele şi haina. Nu-mi leg niciun şiret, nu mă închei la nicio geacă. Trebuie să ies de-aici.

Când ies în frig mă uit la cer şi-mi pun o dorinţă, pe toate stelele din univers, să fiu oriunde - închid bine ochii -, oriunde altundeva decât aici. Dar când îi deschid văd aceeaşi boltă, sunt în acelaşi oraş din care nu pot să plec nicăieri, pierdută în acelaşi neant, simţindu-mă la fel ca-nainte. Doar că mai rău.

îmi aprind o ţigară, dar nu apuc să trag decât de câteva ori cu sete din ea, înainte să aud uşa deschizându-se şi apoi paşii lui scârţâind pe zăpadă. Apoi îi aud vocea, des- trămând tăcerea fragilă care s-a lăsat în aerul îngheţat.

— Uite ce e, Edy. Habar n-am ce s-a întâmplat adineauri.

Rămân cu spatele la el. îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Chiar trebuie să plec, îi spun cu o voce pe cât de egală pot s-o fac să sune.

îmi încovoiez umerii, încercând să-i desprind mâinile de pe mine.

îmi dă drumul şi vine în faţa mea, iar pe chip i se citeşte o expresie pe care nu i-am mai văzut-o. Stă drept, nu adus de spate ca de obicei, şi şi-a înfipt mâinile în şolduri. Pare mai solid aşa, mai impunător.

— îţi jur că habar n-am cu ce-am greşit, îmi spune el tăios. Eu încerc să mă port cum trebuie cu tine, iar tu te porţi de parcă m-ai urî sau mai ştiu eu ce! spune el pri- vindu-mă cu ochi din ce în ce mai mari şi mai reci.

Nu spun nimic. Aşteaptă să neg afirmaţia lui, tot mai furios cu fiecare clipă care trece. îmi umplu plămânii de fum, ca să câştig timp. Dar brusc, Steve îşi ridică mâinile exasperat, lăsându-le apoi să cadă moi şi să i se lovească de coapse. îmi simt tot corpul cutremurându-mi-se. Ţigara îmi cade din mână, pe jos.

— Ce vreau eu să zic... Se opreşte şi mă cercetează din ochi, mai întâi faţa, apoi restul corpului.

încerc să-mi revin, să mă port de parcă n-aş avea nimic.

— Ce-ţi închipui, spune el lent, că o să te lovesc sau ceva?

Clatin din cap, dar deja nu mai ştiu. Nimic. Despre nimeni.

— Dumnezeule, drept cine mă iei, Edy? se răsteşte el la mine.

însă chiar nu mai ştiu cine e de fapt, nici măcar nu mai ştiu cine sunt eu de fapt.

Mă trezesc dându-mă înapoi.

— N-o să te lovesc, îmi spune el văzând că nu spun nimic. Nu-mi vine să cred că trebuie să ţi-o zic. N-aş putea să fac în veci aşa ceva.

— Bine. Da, ştiu.

— Stai, vreau doar să-ţi explic... continuă el apropi- indu-se de mine, dar nu sunt în stare să-l ascult.

îl aprob din cap cât îmi spune orice ar spune el acolo.

— înţelegi acum? întreabă când termină.

întinde mâna să-mi atingă faţa sau poate părul, nu ştiu, nu mă pot abţine să nu mă trag un pic în spate.

— Doamne, Edy, doar nu... nu ţi-e frică de mine, nu?
— Ba da.
Când mă aud rostind asta, îmi stă inima-n loc. Pentru că e adevărat. Steve rămâne cu gura căscată.
— Adică nu, încerc eu s-o dreg, mă chinui s-o dreg, dar e prea târziu.
Tremur toată, îmi tremură mâinile. Of, Doamne.
— Adică nu. Nu mi-e frică, doar că... doar că...
încerc să vorbesc, însă nu pot să respir, parcă mi s-a pus un morman de cărămizi pe piept. Dintr-odată izbucnesc:
— Sunt foarte obosită, la dracu', spun eu plângând de-acum - n-am cum să mă prefac. Sunt doar obosită, bine? trăncănesc eu mai departe. Căcat, ce-am obosit. Şi pur şi simplu n-am chef de căcaturile astea de discuţii, asta-i tot! ţip la el, aproape în gura mare, aproape isteric.
Nu spune nimic. îmi duc mâinile la ochi. Plâng din tot corpul, nu vreau decât să mă înghită pământul. îl simt cum întinde şovăitor mâna, ezitând să mă atingă, iar apoi începe să mă mângâie stângaci pe spate, în cercuri şi să-şi treacă mâinile prin părul meu. Nu ştiu dacă îmi spune ceva, oricum nu-l aud. Nu-mi aud decât sângele nănă- lindu-mi în vene şi bătăile inimii pulsându-mi în urechi. Gâtlejul îmi zvâcneşte, de parcă mi s-a format acolo un nod imens de cuvinte pe care mă chinui să-l dau afară. Mă cuprinde cu ambele braţe. însă simt că mă sufoc. Nu vreau să mă ţină nimeni în braţe. Nu vreau să mă atingă nimeni. Să nu mai pună nimeni mâna pe mine câte zile oi avea.

îmi încleştez dinţii ca să nu urlu. Să nu urlu pur şi simplu, să nu urlu la el să-şi ia mâinile de pe mine, să nu urlu după ajutor, să nu urlu de disperare că nu mai înţeleg deloc ce se întâmplă, ce s-a întâmplat şi ce-o să se întâmple. Să nu urlu pentru că mă simt în continuare blocată în trecut, am rămas blocată acolo; în adâncul sufletului, sunt tot fata aia. Strâng din pumni spunându-mi: „Gata cu lacrimile, fetiţă proastă şi speriată ce eşti." O să număr până la trei. Unu, doi, împinge. împinge-te. împinge-l. împinge, împinge. Trei. Mă smulg din braţele lui cu forţa unei explozii. Steve se împleticeşte în spate. Dar sunt liberă.

Mă îndepărtez de el.

Mă apucă de mâneca hainei.

— Edy, ce naiba.

îmi trag braţul de cum simt că mă atinge.

— Nu mă atinge!

Nu-mi dau seama că am urlat la el decât când aud ecoul izbindu-se de copaci, de beznă şi de ger. Se uită panicat în jur, făcându-şi poate probleme să nu audă vecinii.

— Nu te supăra, spune dând iar să mă prindă.

— Nu m-am supărat, dar nu... nu mă atinge, bine?

Cuvintele îmi ies tremurătoare din gură şi se lovesc de aerul de-afară, n-am mai cerut nimănui aşa ceva.

îşi ridică mâinile la piept, cu degetele răsfirate.

— Bine, bine, nu te ating.

Rămânem pe loc, uitându-ne unul la celălalt.

— Ce facem acum? mă întreabă el.

— Tu intri în casă. Eu plec, zic încercând să vorbesc pe un ton ferm, prefăcându-mă că n-am avut căderea asta nervoasă de faţă cu el.

— Vreau să zic, cum rămâne cu noi doi.

Noi doi. Doamne. Nu pot să-i răspund, cred că ştie şi el, pentru că expresia şi tonul i se schimbă şi mă întreabă:

— Hei, eşti bine?

— Chiar trebuie să plec, Steve, spun eu nerăbdătoare, evitându-i privirea.

— Bine. Deci totul e bine între noi, vorbim mâine?

— Sigur.

— Bine. Te sun mâine, spune el încercând să zâmbească. încerc şi eu să-i zâmbesc.

— Stai... vreau să ştii, Edy, că n-aş putea niciodată să te rănesc.

Se apleacă încet spre mine şi-şi lipeşte uşor buzele de obrazul meu.

— Bine, şoptesc îngrozită, de mult nu m-a mai îngrozit ceva sau cineva în halul ăsta.

— Bine, spune el. Păi, noapte bună.

Noapte bună, repet eu şi mă îndepărtez de el.Eden?
Mama bate la uşă, încearcă să intre. Deschid ochii, mă rog să fi fost doar un vis urât. îmi caut telefonul. E două fără şaptesprezece minute după-masa. Am dormit cinşpe ore. Zece apeluri pierdute.
— Da? gem eu, încercând să văd cine m-a sunat: Mara, Mara, Mara, Steve, Cameron, Steve, Cameron, Steve, Steve, Steve. Căcat. Căcat. Căcat.
— Eden! mă strigă mama iar.
— Am zis da! strig şi eu.
Nu mă pune să mă scol din pat, Vanessa. Te rog.
— N-am de gând să urlu la tine prin uşă! îmi urlă ea prin uşă.
Mă ridic cu greu, mă aranjez un pic, de formă, bag sacul de dormit sub pat şi pun perna pe pat. Descui uşa.
— Te caută cineva, îmi şopteşte Vanessa crispată, un tip care arată ciudat.
— Ce?
— Cameron sau nu mai ştiu cum a zis, îl ştii pe băiatul ăsta?
îşi dă capul mai într-o parte, ca să-l pot vedea stând în picioare în mijlocul livingului, tot deschizând şi închizând gura. Se joacă cu inelul din limbă, alt obicei tâmpit de-al lui pe care nu-l suport deloc.
— Căcat, şoptesc eu.
— Eden, mă ceartă ea.
Mă uit cum strânge din buze sever.
— Păi, spune ea pe un ton resemnat, taică-tu e plecat şi tocmai ieşeam până la magazin, vrei să rămân totuşi? Nu... nu-mi place cum arată, mormăie ea uitându-se încruntată peste umăr. E... o să fii... nu e periculos, nu? E un prieten de-al tău?
Când o văd că se teme să mă lase singură în casă cu un băiat periculos, mi se pare atât de ridicol, că-mi vine să vomit.
— E-n regulă, mormăi eu, simțindu-mi limba şi buzele uscate iască.
Poate n-o să fie în regulă de fapt, însă nu vreau să asiste nimeni la scena care urmează.
— îi spui tu că vin imediat?
Trec pe lângă ea şi mă încui în baie. începe să-mi bată inima neregulat. N-o să plâng.
— N-o să plângi, îmi zic în şoaptă.
Mă spăl pe față şi pe dinți, încerc să-mi pieptăn părul încâlcit. Aud salutări înăbuşite şi apoi uşa din față închi- zându-se. îmi

strâng bine părul în coadă. Nu. Aşa o să pară că-mi pasă cum arăt, o să pară că mă chinui prea tare. îmi desfac părul şi-l strâng neglijent la ceafă.

— Nu poţi să pui şi tu mâna pe telefon? izbucneşte el când intru alene în living.

— Ba pot, adică sunt în stare, dacă asta mă-ntrebi.

— A, bine. Doar că n-ai chef? face el agitat, abia stăpânindu-se.

îmi încrucişez mâinile pe piept şi ridic din umeri, deşirându-mi distrată un fir din mânecă pentru a-i transmite subtil că n-am niciun chef de toată discuţia asta.

— Eşti incredibilă. Steve nu merită să te porţi aşa cu el. Adică, ştii asta, nu?

Dau ochii peste cap.

— Chiar i-am zis că o fată ca tine o să-l facă praf. Pentru că fetele ca tine...

— Fetele ca mine? spun eu râzând.

Oare unde-am mai auzit discursul ăsta?

— Habar n-am ce naiba a văzut la tine, serios.

— Ei, haide, e destul de evident ce-a văzut. Ce-a vrut. I-am dat o şansă, nu? Şi a cam ratat-o, scuze că ţi-o zic.

— Aiurea! mi-o taie el înainte să termin. Nu te preface că vorbeşti serios. Doar n-ai atâta sânge rece, nu? Nu? Pe bune, chiar aşa eşti?

De câte ori ridică glasul, îi zvâcneşte o venă din frunte.

— Cred că da, bâigui eu ca de piatră.

— Da? face el încleştându-şi pumnii, iar vena i se umflă de tot. Pentru că eşti o dură, nu? Eşti o dură şi jumătate, nu?

Zâmbesc amuzată şi scot un oftat. Ce cretin. N-o să mă las afectată, nu. Face un pas spre mine. Mă opun instinctului care-mi spune să mă dau înapoi, să fug. Iar în minte îmi fac repede nişte calcule de fizică: masă, volum, densitate, cred c-aş putea să-l înving. Sigur, e mai înalt decât mine, dar e slăbănog. Cred că avem cam aceeaşi greutate. Da, dacă o să fie nevoie, o să-l bat.

— Deci de-asta ai plâns? Pentru că eşti, cum să zic, o tipă *dură?* mă întreabă el zâmbindu-mi strâmb, ironic.

Sau poate el o să mă bată pe mine.

Trag aer în piept, deşi parcă n-am aer, iar apoi cumva uit cum să expir. Ochii îmi cedează în fața privirii lui şi se uită în jos, laşii.

— Da, mi-a povestit, continuă el. Mi-a povestit tot. Mi-a zis că el a încercat să fie drăguț cu tine şi tu te-ai purtat ca o scorpie... se întrerupe, lăsând cuvântul să-şi facă efectul. Bine, am reprodus cu cuvintele mele, ştii că Steve n-ar spune aşa ceva despre tine şi dacă ai fi o scorpie, şi dacă asta ar crede în sinea lui că eşti. Da, mi-a zis că te-ai pus pe plâns ca o mică...

Gata, la atac.

— Taci dracului odată, Cameron! Habar n-ai, n-ai nici cea mai vagă idee, aşa că nu te băga!

De-abia reuşesc să respir, de-abia mă ține vocea.

— Tu îmi zici mie că fac pe dura? Uită-te în oglindă. Ți se pare că intimidezi pe cineva cu tot *look*-ul ăsta al tău? Te crezi dur?

— Nu. Nici n-am zis c-aş fi. Chiar sper să nu intimidez pe nimeni, şi tocmai aici ne deosebim noi doi, nu? Tu vrei să sperii lumea, vrei să răneşti pe toată lumea, numai că, ştii ceva? spune el cu un zâmbet dispreţuitor, apropiin- du-se încet de mine.

Jur c-o să-l pocnesc în față dacă se mai apropie mult de mine.

— Ce? spun eu chinuit, deloc cu aerul dur şi fioros pe care mi-l doream.

— Nimeni nu se teme de tine, spune el încet, rezervat, reținut, dintr-odată cu totul stăpân pe propriile emoții.

înghit cu noduri. Simt că mă apucă panica. Pentru că ştiu că are dreptate. Ştiu că e adevărat.

— Eşti atât de slabă şi de speriată, că eşti de-a dreptul penibilă, îmi spune el zâmbind şi înclinându-şi capul. Ce? face el şi se opreşte, lăsând loc unei tăceri care musteşte de cruzime. Crezi că lumea nu observă asta?

— Ieşi, spun cu voce tremurătoare.

— Te crezi atât de misterioasă? Eşti total transparentă, văd perfect cine eşti.

— Pleacă! îi ordon.

— Eşti toxică. Ştii, oriunde te duci, răspândeşti în jur otrava asta de căcat a ta. Eşti atât de jalnică, mai că mi-e milă de tine; mai!

Habar n-aveam că poate să fie atât de răutăcios. Cumva, în adâncul sufletului, mai că-l admir; mai.

— Nu... nici măcar nu mă cunoşti. Cum poţi...

— O, dar te cunosc, mă întrerupe el. Te cunosc foarte bine.

Clatin din cap. Nu. Nu pot să vorbesc.

— Acum o să plec, spune el dându-se înapoi, şi o să te las să plângi. Singură.

— Du-te dracului.

— Îhî, face el dând din mână. Bine.

— Du-te dracului! urlu după el. Du-te dracului!

Iau suportul de pahar din porţelan de pe măsuţa din faţa canapelei, fiind primul obiect de care dau, şi-l azvârl în uşa care se închide după el.

în camera mea, îmi trag sacul de dormit de sub pat şi mă strecor în el, tot întorcându-mă de pe-o parte pe alta. Apoi mă ridic. Fac sacul sul, deschid uşa dulapului şi îl vâr înăuntru. Se desface şi cade afară. îl îndes cu piciorul, îl tot lovesc ca să stea înăuntru. Mă arunc pe jos şi îl împing înapoi, iar şi iar, însă alunecă afară de fiecare dată. Urmează o avalanşă de hârtii, cutii, maldăre de haine vechi, prea mici, care se prăbuşesc cu încetinitorul, o turmă de animăluţe de pluş, un căcat de clarinet inutil. Mă aşez pe mormanul de lucruri, chinuindu-mă din greu să mă opresc din plâns.

Nu mai ies din cameră toată ziua. Toată noaptea. Nici ca să mănânc.

La unsprezece seara primesc un mesaj de la Steve: te rog nu fi aşa.

Mă sună şi-mi lasă un mesaj vocal la 23:44. încă unul la miezul nopţii.

îmi închid telefonul. Ajung prima, înainte să sune de intrare. Toată ziua mi-a fost groază de clipa asta. Pauza de studiu individual. Intră toți trei, în gașcă, făcând corp comun împotriva mea. Apoi intră Amanda.

Mara vine întins la masa noastră.

— Nu stai aici, nici să nu te gândești.

— E în ordine, spune Steve punându-și lucrurile pe masă.

— Ba nu e, Steve, m-am săturat de căcaturile ei! urlă Mara la el. Apoi către mine: Du-te.

— Bine.

Mă ridic și mă uit prin sală.

Amanda împinge spre mine, cu piciorul, scaunul gol de lângă ea. Poate chiar îmi zâmbește, însă pare mai degrabă un rictus nervos.

— Toată lumea să se așeze, haide, Edith, ia loc, te rog, îmi spune domnul Mosner zâmbindu-mi nerăbdător.

Nici măcar n-am chef să-l corectez - *Edith,* îmi vine să mor.

Mă așez lângă Amanda, prefăcându-mă că nu e nicio problemă, pot să stau oriunde vreau. Mă uit dintr-o parte la ea. Apoi mă uit la prietenii ei: Arțăgoasa, desigur, apoi băiatul ăla care pare tot timpul fumat și fata care pare negativul șters al Amandei - blondă, în loc să fie brunetă, palidă în loc să fie măslinie, cu ochii albaștri în loc de căprui. Toți se uită la mine ca la o extraterestră.

Nu-mi mai iau ochii de la ceas. Mai sunt doar douăzeci și patru de minute și se termină chinul, o să pot să scap de Steve și de aerul rănit pe care și-l ia de câte ori se uită la mine. De Cameron și de vorbele lui, care încă-mi ricoșează în cap. De Mara și de tot resentimentul ăsta care se instalează și mai adânc între noi.

— Putem să vorbim?

Mă întorc. E Steve.

— Ce, acum? fac eu.

— Da, bâiguie el uitându-se stânjenit la Amanda și la prietenii ei, care se holbează la noi.

O ia apoi spre ușă. Se uită la domnul Mosner, care stă cu spatele, apoi îmi face semn cu mâna să-l urmez. Nu știu de ce-l ascult.

— Acuma nu mai vorbești deloc cu mine? mă întreabă el când ieșim pe hol.

Doamne, chiar mă urăşte. îi simt ura în fiecare celulă din corp, în fiecare nucleu, în fiecare căcat de ribozom.
— Nu e că nu vorbesc cu tine, doar că...
— Ce? mă întrerupe el. Doar că ce?
— Pur şi simplu n-am ce să-ți spun, zic eu ridicând din umeri.
— N-ai ce să-mi spui? Cum se poate aşa ceva? Cum se poate să n-ai ce să-mi spui? aproape că urlă el la mine.
— Bine, păi, se pare că tu ai vrea să-mi spui ceva, aşa că ce-ar fi să mi-o spui şi gata?
— Bine. Eu am simțit ceva pentru tine atunci, simt ceva pentru tine. Poftim. Nu mă tem să recunosc.
Apoi se uită lung la mine, dorindu-şi să mă răstesc şi eu aşa la el.
— Bine, Steve. O să fiu sinceră. Eu n-am simțit nimic pentru tine.
O fi adevărat? N-o fi adevărat? Nu-mi mai dau seama. Ştiu că sunt rece şi crudă, însă nu mă pot abține. El a pus mâna. El s-a fript. El vrea iar să se frigă. Ştie ce face. Nu e problema mea.
— Nici măcar nu te cred. Am fost cu tine, da? Ştiu că ai simţit ceva.
— Uite ce, nu e vina ta, e doar...
— Ce-i asta? mă întrerupe el agitat şi iritat la culme şi-şi trece degetele prin păr de parcă vrea să şi-l smulgă.
— Care asta?
— Asta! Scena asta, spune el dând din mână spre mine.
îşi încleştează fălcile şi nările îi freamătă pe măsură ce începe să respire mai agitat.
— De ce te prefaci? Ce încerci să faci?
— Nu ştiu despre ce vorbeşti!
— Poate că-ți merge cu alți tipi, dar cu mine e altceva, aşa că termină, bine?
Face un pas spre mine. Fac un pas înapoi.
— De ce? Te crezi aşa de deosebit? Nu te amăgi. Nu eşti deloc altfel. Eşti. Fix. La fel. Ca restul. Doamne, eşti atât de previzibil, la dracu', că-mi vine să mor!
Vorbele mele răsună pe holul pustiu încercuindu-ne, ţinându-ne încremeniți în orbita lor.
îl văd cum păleşte la faţă, tot mai jignit şi mai rănit, şi zâmbesc fără să vreau.
— Ştii, n-am nicio problemă dacă eşti ciudată, îmi spune el încet, iar muşchii feţei îi tot zvâcnesc încordaţi.
Apoi şi mai încet:

— N-am nicio problemă dacă eşti varză.

Ochii i se umezesc tot mai tare, o, Doamne, îi tremură vocea.

— Numai că tu eşti doar o... curvă.

Dacă vorbele ar putea fi arme, dacă ar putea provoca răni fizice, atunci e ca şi cum m-a lovit în plin cu o ghiulea de-o tonă. E genul de proiectil care ar putea să scufunde vase de război, aşa că n-are cum să nu dea gata o amărâtă de fetiţă rea şi proastă.

— Ce? spun eu șocată - nu-mi vine să cred ce aud.

Steve n-ar trebui să fie capabil de asemenea vorbe.

Vine mai aproape. Mă aştept să urle la mine, aşa că îmi cade de o mie de ori mai greu când îmi spune c-un glas pierit, mai mult un geamăt:

— Ești o scorpie de căcat. Şi o curvă. Nu-mi vine să cred că te-am crezut vreodată altfel.

A spus-o printre dinți, de-acum nu mai poate să-şi stăpânească lacrimile, de parcă l-a durut c-a trebuit să-mi spună aşa ceva, i-a făcut mai mult lui rău decât mie.

— Nu...

îmi pun mâna pe braţul lui. Nu ştiu ce să fac. Dar se trage cu totul de lângă mine.

— Steve, nu...

„Nu fi supărat, nu te lăsa rănit de mine, nu pleca furios şi dărâmat. Nu ţi-ai dat seama că nu merită să suferi atâta din cauza mea?" îmi vine să trag de el şi să mă agăţ de el, să-i spun că îmi pare rău. Chiar mai rău decât îmi vine s-o iau la fugă. Pentru că avea dreptate Cameron, nu merită aşa ceva.

— Steve, Steve... te rog, nu...

— Du-te dracului de-aici, spune el printre lacrimi şi se şterge cu mâneca la ochi.

Se întoarce şi o porneşte pe coridor, trece de uşa sălii, merge până se face tot mai mic în penumbră, apoi cotește și nu-l mai văd.

Eu o iau în cealaltă direcţie. Cobor pe furiş scările de la celălalt capăt al holului. Până în toaleta murdară şi uitată de la subsol, unde nu e nicio fereastră, dar poţi să fumezi oricum în ea, pentru că niciun profesor care se respectă nu calcă aici. Mă încui înăuntru. Pute a canalizare.

Numai bine pentru un şobolan, un şoricel ca mine. Mă aşez pe jos în cabină, mă lipesc cu spatele de faianța rece şi-mi aprind o ţigară. Răsuflarea mea stârneşte ecouri. Scutur scrumul în vasul

pătat de toaletă care-mi vine în dreptul feţei. închid ochii şi aştept. Şi aştept.

Mă gândesc iar la Josh. La nimic în mod special. La tot felul de chestii mărunte, cum îmi zâmbea, la vocea lui, cum îl făceam uneori să râdă, cât de bine mă simţeam uneori cu el, cât de liberă şi în largul meu. Cât de complicat mi s-a părut să fiu cu el. Dar, faţă de ce simt acum, faţă de orice altceva, era chiar foarte simplu.

îmi închipui că vine aici. Mă găseşte aici, jos, în tem- niţa-toaletă din beciul şcolii, ca un cavaler medieval, ca un Om de Tinichea în zale ruginite, cu un buchet de păpădii în mână, gata să răpună cei mai întunecaţi şi mai demenţi balauri de-ai mei. Ar da buzna pe uşă şi mi-ar spune exact ce trebuie, cum ar fi: „Iubita mea, ce s-a întâmplat? Nu plânge. Hai să ne cărăm naibii de-aici. Numai noi doi. Mergem unde vrei tu. Putem să fugim în lume. Putem s-o luăm de la capăt, putem să fim..."

însă mă dezmeticesc brusc din fantezia asta, îmi simt iar corpul, legea gravitaţiei mă trage în jos, mă ţintuieşte de duşumeaua de ciment. Ceva mă pişcă de coapsă, rea- ducându-mă la realitate, din ce în ce mai rău, de-acum mă arde, ce naiba? Da, nu mă pişcă. Când deschid ochii, văd că ţigara s-a fumat singură, până la filtru, iar jarul aprins mi-a căzut pe pantaloni, făcând o gaură până la piele.

— Căcat! strig încercând să nu ridic prea tare glasul şi lovindu-mă repetat peste picior ca să sting prostia aia de jar.

Apoi se aude clopoţelul urlând prin pereţi şi tavan, îi simt vibraţia în corp, în toată clădirea. Aştept să se potolească larma îndepărtată, strigătele, paşii gonind pe holuri şi zăngănitul dulapurilor.

Când mă întorc în sală, Amanda tocmai îmi ia ghiozdanul de pe jos. îl ţine atât de grijulie, că mă nelinişteşte de-a dreptul. N-au mai rămas decât ea şi Arţăgoasa în sală. Rămân în uşă, să trag cu urechea.

— Ce, acuma sunteţi prietene? Hai că-i bolnav de-a dreptul, spune Arţăgoasa coborând glasul.

— Nu prietene. Doar că... nu ştiu, încerc să n-o urăsc, atâta.

Din tonul Amandei, mă prind că vorbesc despre mine şi inima îmi bate tare în piept. Rămân nemişcată, neştiind dacă să lupt sau să fug.

— încerc să fiu zen, ştii? continuă ea. Nu-mi spui tu tot timpul să fiu aşa?

— Chiar dacă s-a...? o întreabă Arţăgoasa încet. Zenul are şi el o limită, ce dracu'.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Amanda ridicând din umeri.

— Chiar dacă ce-am făcut? întreb eu venind în faţă - m-am decis, o să lupt.

Amanda se întoarce spre mine surprinsă.

— A! Nimic, răspunde ea repede.

— Nu, pe bune, ce? Ce naiba ți-am făcut eu ție până la urmă? Chiar vreau să știu. Mi-ar plăcea mult să aflu, mă trezesc întrebând şi râd uşor, simțindu-mă cumva, nu ştiu, la limita răbdărilor, în stare să zic sau să fac orice, fără să-mi mai pese de consecințe.

— Las-o baltă, îmi spune Amanda clătinând din cap.

— Tu şi Kevin, se bagă Arţăgoasa în discuţie.

— C... ce?

Sunetele îmi rămân înfipte în gât. Eu şi Kevin n-avem de ce să existăm nici în aceeaşi frază, nici în acelaşi gând şi nici măcar în aceeaşi galaxie, ce dracu'.

— Tacă-ţi gura! se răsteşte Amanda la prietena ei. Voiam să-ţi iau eu lucrurile, îmi spune mie.Ce tot zici acolo? îi cer eu explicaţii Arţăgoasei.

— Zic de tine şi de frate-su...

— Taci dracului! o întrerupe Amanda. Ţi-am zis că nu-mi pasă!

— Că v-aţi tras-o, încheie Arţăgoasa şi mă măsoară din cap până-n picioare ca pe-o curvă scârboasă şi super-neruşi- nată ce sunt.

Gândurile mi se învălmăşesc atât de tare în cap, că nici nu reuşesc să spun ceva.

— Ne-am... Ne-am... cum? în niciun caz... de unde până unde?

— Ei, haide, face Arţăgoasa râzând, toată lumea ştie.

Mă întorc spre Amanda, încercând să spun ceva, ca să nu vomit.

— Asta le spui oamenilor? De ce ai inventat toată povestea asta?

— N-am inventat nimic, el mi-a zis! spune ea şi mă priveşte iar cu ura obişnuită. Aşa că nu trebuie să te prefaci că...

— Nu s-a întâmplat! Niciodată! Niciodată, mincinoasă ce eşti! îl urăsc. N-aş face aşa ceva în veci! Pe el îl urăsc cel mai mult pe lumea asta. Mi-e scârbă de el. De fapt mi-e scârbă şi de tine, pentru că-mi aminteşti de el! spun eu gesticulând frenetic. Se trag amândouă în spate pentru că am luat-o spre ele fără să-mi dau seama.

— Mi-a spus că voi doi... dă să spună Amanda, dar n-am de gând s-o las să scoată vreun cuvânt.

— îmi doresc să moară, da? Chiar sper. Din tot sufletul. C-o să moară dracului odată! Cât m-aş bucura dacă ar păţi ceva absolut înfiorător! Ai înţeles?

Acum îi vorbesc drept în faţă, mă apropii tot mai mult de ea fără să vreau.

— Căcat, ai înţeles?

Simt un val de energie sălbatică în corp, aş putea s-o strâng de gât fără să mai stau pe gânduri, sunt ca sub imboldul unei regiuni cerebrale care nu ascultă de logică şi care mă pune chiar acum să spun toate chestiile astea bolnave, mai să mă dau de gol. Chiar aş putea... cu mâinile. Să mă întind. Doamne. Să apuc ceva, orice. Să rănesc.

Apoi mă trezesc că Amanda e la podea.

— Hei, psihopato, ce dracu' faci? urlă prietena ei.

— Te omor dacă mai spui vreodată aşa ceva, urlu şi eu.

Amanda se uită de jos la mine cu lacrimi şiroindu-i pe obraji. Seamănă cu Mandy la şapte ani, dar tot nu reuşesc să mă opresc.

— Să nu mai spui niciodată aşa ceva, ai înţeles? Nici mie, nici nimănui. Dacă nu, jur pe ce am mai sfânt, jur pe ce am mai sfânt că te omor dracului.

Plâng tot drumul până acasă. Merg pe străzi hohotind. Nu-mi pasă cine mă vede, cum arăt sau ce crede lumea. Acasă mă încui în camera mea.

Stau întinsă pe jos cu ochii în tavan.

Am făcut-o pe Mara să plângă. L-am făcut pe Steve să plângă. Am făcut-o pe Amanda să plângă.

Toţi oamenii care au ţinut la mine vreodată mă urăsc acum, mă gândesc ore în şir la asta, până mi se face rău fizic.

A doua zi nu mă duc la şcoală. Nu pot să dau ochii cu nimeni. Sunt bolnavă, foarte, foarte bolnavă, o anunţ pe Vanessa. îmi pune mâna pe frunte şi-mi spune că ard. Dorm încontinuu. Nu mă deranjează absolut nimeni. O zi şi-o noapte stau singură în sacul meu de dormit - când adorm, când mă trezesc.

Linişteşte-te, dragă, o să fie bine, îţi promit, o aud în vis pe Vanessa.

Se face că plâng, ea încearcă să mă aline şi chiar mă forţez să o las. Deschid ochii. Prin perdele pătrunde o lumină slabă. Deşteptătorul arată ora 5:10 dimineaţa.

— Totul o să se aranjeze, fiule, o să vezi, spune Conner cu atâta căldură, încât mă întreb dacă sunt într-adevăr trează.

— Nu, tată, tu n-ai fost acolo. Chiar nu cred.

Caelin plânge de fapt, nu eu. Şi m-am trezit acum.

— Poate ai face bine să suni la familia Armstrong, Conner, spune Vanessa înăbuşit, de cealaltă parte a uşii încuiate a camerei mele.

Armstrong - Kevin - asta am auzit. Mă ridic repede în fund şi ciulesc urechea.

— Nu! Nu-i suna încă... până nu aflăm dacă...

Caelin se opreşte şi-l aud iar cum îşi trage nasul. Bine,

dar nici n-ar trebui să fie acasă. Vacanța de iarnă e de-abia peste o săptămână. Nu, s-a întâmplat ceva.

— Descui uşa şi o iau cu paşi mici spre living. Nu mă aude nimeni intrând. Fratele meu stă pe mijlocul canapelei, cu capul în mâini, Vanessa stă lângă el, în halat şi papuci, cu braţul pe spatele lui. Conner e în picioare în faţa lor, cu o mână lăsată stângaci pe umărul lui Cae. Au tăcut toţi. Caelin se cutremură din când în când din tot corpul.Ce se întâmplă? îi întreb.

Se întorc şi se uită toţi la mine. însă nu-mi răspund. Caelin îşi lasă iar capul pe genunchi. Vanessei îi tremură bărbia de plâns.

— E vorba de Kevin, scumpo, îmi răspunde Conner într-un final.

— Ce... ce-a făcut?

— Ce să facă? mi-o taie Caelin furios. N-a făcut nimic!

— Şşş, îl linişteşte Vanessa ca pe un copil.

— Bine, păi, şi ce s-a întâmplat? încerc eu iar.

— Totul o să fie bine, aşa că hai să ne calmăm, urlă Conner. Edy, Kevin... are nişte probleme, nimic grav, o să se aranjeze totul în curând.

— Ce fel de probleme? întreb eu scărpinându-mă pe braţ - anxietatea îmi dă în clocot pe sub piele.

— O fată de la noi din cămin spune că a violat-o! strigă Caelin.

Văzând că nu reacţionez, adaugă:

— Evident, nu e adevărat, dar nu ştiu ce-o să urmeze. A venit poliţia şi...

Nu mai aud nimic, pentru că s-a pus cineva pe urlat la mine în cap, mă loveşte cu o bâtă în creier strigând „Doamne, nu, nu, nu, nu". Am impresia c-o să mă prăbuşesc, că n-o să mai am aer. Glonţul bine cunoscut se înfige şi mai bine în carne. Cred că de data asta o să-mi ajungă la inimă. Nu, în stomac. Dau fuga la baie. De-abia apuc să ridic capul veceului şi să vomit.
1

Mă aşez pe gresia rece. îmi zvâcneşte ţeasta, de parcă s-ar da o luptă în creierul meu, cu bombe, artilerie grea şi răniţi prăbuşindu-se. A făcut-o. E absolut clar. Dar oare nu e şi vina mea? L-am ascultat, mi-am ţinut gura şi acum a trecut la următoarea. Numai că fata asta, oricine ar fi, a avut curaj şi destulă minte. Nu ca mine. Şi-acum sunt tot o laşă şi-o smiorcăită, cum eram şi-atunci. Sunt un şoricel. Un nenorocit de şoricel.

De cealaltă parte a uşii se aud iar un smiorcăit şi-un glas slab, plângăreţ. Bolborositul cafetierei. Ies din baie, sperând că nu arăt de parcă m-a bătut cineva.

— Eşti bine, Minnie? mă întreabă Conner strângându-mă puţin cam tare de umăr.

Minnie - de mult n-am mai auzit porecla asta. Se potriveşte obscen de bine cu situaţia.

— Nu prea, recunosc eu.

— Nu-ţi face probleme cu şcoala azi, îmi spune el zâmbind. Azi ne luăm liber, pentru sănătatea noastră mintală, îţi surâde?

Dau din cap că da, chinuindu-mă să-i zâmbesc şi eu.

Zăcem cu orele în casă, toată lumea pare terminată. Caelin e varză. Conner încearcă să se poarte de parcă totul e în ordine. Vanessa oscilează între freamăt maniacal şi încremenire. Mie îmi vine să mă dau cu capul de pereţi.

Nici nu pot să mă gândesc la mâncare, dar o ajut oricum pe Vanessa să pregătească prânzul. Zice că o să ne simţim cu toţii mai bine dup-aia. Sincer, mă îndoiesc. Ne aşezăm la masa din bucătărie, ciugulind din sendvişurile cu brânză rumenite la grătar şi plimbându-ne lingurile prin supa de roşii cu cocoloaşe, şi ascultăm o versiune destul de incoerentă şi părtinitoare a poveştii.

— E vorba de prietena lui, ne spune Caelin. Pur şi simplu... nici măcar n-are sens... adică de ce ar simţi nevoia să violeze pe cineva care deja se culca cu el?

Sigur, mie mi se pare logic. Trebuia s-o facă să se simtă ca un gunoi, să o controleze, să o rănească, să o stoarcă de puteri.

— S-a despărţit de Kevin din nu ştiu ce motiv, habar n-am de ce, nimic grav, oricum. Kevin a chemat-o la el în seara aia pentru că era supărată că s-au despărţit, a chemat-o doar ca să stea de vorbă. Ea zice că atunci a „violat-o".

Când îl văd că trasează ghilimelele în aer, îmi vine să mă reped la el peste masă să-i rup degetele.

— Kevin a recunoscut că au făcut sex, cu „consimţământul" ei - şi iar desenează ghilimelele în aer.

Nu mă obosesc să-i atrag atenţia că, dacă vrea să ne convingă că fata minte, ar face bine să nu pună accentul pe „consimţământ".

— Nici măcar nu a făcut plângere vreo două zile după, continuă el, de parcă ar fi cine știe ce informație vitală, de parcă ar însemna ceva. Dacă a fost viol, de ce nu a făcut plângere imediat?

Dacă te gândești cât am așteptat eu, două zile par o clipă doar, o nimica toată.

— Oricum, mai spune el, eram și eu cu ei. Adică eram în camera vecină. Aș fi știut dacă se întâmpla ceva. Dacă era într-adevăr în pericol, ar fi putut să strige sau să mă cheme, doar eram prieteni. Eu n-am auzit nimic!

Oh. îmi stă inima-n loc. Dac-ar ști el câte lucruri nu-i ajung la ureche din camera vecină.

— Nimic, nimic, repetă el. Fix asta le-am zis agenților din poliția campusului când m-au interogat săptămâna trecută. Numai că, din senin, ne-am pomenit cu poliția ieri-seară, poliția pe bune adică; l-au ridicat. De-asta am venit, nu știam ce să mai fac. Nu-mi vine să cred că pot să facă una ca asta. Doar nu pot să aresteze oameni iară motiv, nu? Și nu înțeleg de ce-ar minți ea așa. Părea atât de... normală.

— Poate că nu minte, izbucnesc eu în sfârșit, nemaiputând să mă abțin.

— Cum poți să zici așa ceva? Bineînțeles că minte! face Caelin, gata parcă să se repeadă la mine peste masă.

— Păi, nu se arestează oameni așa, fără motiv și tocmai ai spus chiar tu că n-o vezi pe ea mințind.

— Nu, am zis că nu știu de ce-ar minți, nu că nu poate să mintă. Nu știu, Eden, poate a hotărât să inventeze o poveste bolnavă pentru că s-a simțit vinovată după ce s-a despărțit de un tip și s-a culcat iar cu el, ca o curvă.

— Caelin, nu așa se vorbește la masă, îl ceartă Vanessa cu indulgență.

Dar el o ignoră. Se uită la mine și bâiguie ca pentru sine:

— Cred că înțelegi tu cum s-a simțit, nu?

Deschid gura. Poate de șoc, poate ca să zic ceva, nu știu. Nici măcar nu pot să leg două vorbe, nu mai respir, nu mai simt nimic, dar tot le găsesc cumva pe limbă și mă trezesc că le azvârl afară, exploziv:

—Du-te dracului.

—Ba du-te tu dracului! îmi dă Caelin replica din reflex.

Conner dă cu pumnul în masă, de zornăie lingurile în castroane. De zornăie inima-n mine.

— Gata, gata! Ce naiba v-a apucat? Țineți-vă gurile alea spurcate amândoi! urlă el amenințându-ne cu degetul când pe unul, când pe celălalt.

Caelin își împinge scaunul în spate și se duce furtunos la bucătărie.

Îi urmez exemplul, luând-o cu pași tunători spre camera mea și trântind ușa după mine.

Mă așez pe jos, sprijinindu-mi spatele de pat. îmi las capul pe marginea saltelei. închid ochii. Nu mai reușesc să țin totul în mine. Parcă se sparge un zăgaz în creierul meu.

Ce s-a întâmplat: m-am trezit cu el suit pe mine, apăsându-mă cu genunchii pe brațe. Am crezut că e o glumă, una proastă, sigur, dar doar o glumă. Am deschis gura.
Am dat să zic ceva, însă nu mi-a ieșit decât un „cccc", de la „ce". Ce, ce, ce se întâmplă, ce faci?

Dar imediat mi-a astupat gura cu mâna, să nu mă audă părinții mei. N-aveau cum să audă; de pe noptiera de lângă pat, ceasul deșteptător arăta clipind cifrele 2:48. Amândoi știam că ai mei dorm tun în cealaltă parte a casei.

Nu e o glumă.

Pentru că acum își lipește gura de a ta, te ține de gât și-ți șoptește:

— Tacitacitaci.

Așa faci. Taci. Ești tare, tare proastă.

E 2:49. Mi-a aruncat chiloții din setul cu zilele săptămânii pe jos. Și tot nu înțelegi ce se întâmplă. Mi-a ridicat poalele cămășii de noapte, cămașa mea de noapte preferată, cu tâmpenia aia de imprimeu cu baseți adormiți - simt cum se rupe o cusătură deja slăbită. Mi-o trage în sus până la gât, dezvelindu-mă cu totul, corpul meu gol și stângaci. Apoi îmi îndeasă în gură un pumn de material, sufocându-mă. Deși icneam înecată, el mi-l îndesa mai departe în gură, și-l tot îndesa, până n-a mai intrat nimic. N-am înțeles de ce făcea asta până am dat să țip. Adică țipam deja, eram sigură, dar nu se auzea nimic, doar niște sunete înăbușite, ca venind de sub apă.

Am reușit să-mi eliberez brațele, însă mai întâi n-au știut ce să facă. S-au tot zbătut, lovind la întâmplare. Membre proaste. După ce m-am izbit rapid, ca de un zid, de corpul lui de

băiat, m-am prăbuşit la loc. S-a zis cu valul ăla de adrenalină de care tot auzisem - că le dă forţă bunicuţelor să salte maşini ca să salveze copii de sub roţile lor, pe când eu nu reuşesc să scap deloc din mâinile lui. Toată senzaţia asta de pericol iminent nu te ajută cu nimic, la dracu'.

— Termină, m-a avertizat el ţintuindu-mi braţele de pat şi înfigându-şi cu toată forţa rotulele genunchilor în coapsele mele, până când a ajuns să se apese cu totul peste mine şi să-mi macine oasele.

Ţin minte că te-a durut. însă asta a fost nimica toată.

Tremura din tot corpul, braţele de la efortul de a mă ţintui sub el, iar picioarele de la efortul de a-mi desface cu forţa picioarele şi a se strecura între coapsele mele, pentru a lua poziţia necesară actului de care, nici măcar în clipa aia, nu-l credeam capabil.

— Ce dracu', mi-a mârâit la ureche, i-a mârâit la ureche. Stai liniştită sau... stai odată, stai dracului sau... îţi jur... a şoptit el.

Nu-mi păsa ce vrea să spună în continuare pentru că nu se poate să se întâmple aşa ceva, nu se poate să se întâmple, nu se poate să se întâmple. Nu e pe bune. Altceva se întâmplă aici. Nu mi se întâmplă mie. I se întâmplă alteia. M-am chinuit să-i ţin picioarele lipite. Chiar m-am chinuit, tremurau de atâta încordare, însă la 2:51 a reuşit să le desfacă.

Cadrul patului scârţâie ca un scrânciob ruginit care se leagănă încolo şi încoace. Geme ca o casă bântuită. Ceva ca din sticlă se sparge. Se face praf înăuntrul tău, iar cioburile micuţe ale grozăviei ăsteia se risipesc şi o iau prin vene, direct spre inima ta. Următoarea destinaţie: creierul. Am tot încercat să mă gândesc la ceva, orice, în afară de doare doare doare cumplit.

Dar nu după mult timp, durerea a ajuns să conteze mai puţin, pentru că am crezut că o să mor pe loc. Nu aveam aer. Pe gură nu-mi ieşea niciun sunet şi nu-mi intra pic de oxigen. Mă strivea sub corpul lui greu; am crezut că o să mi se rupă coastele în două şi o să mi se perforeze un plămân.

Cu o mână, doar cu una, mi-a ţintuit ambele braţe ridicate deasupra capului, lipindu-mi încheieturile una de alta. Cu cealaltă mână m-a ţinut în continuare de gât, strângând bine de câte ori scoteam vreun sunet. Sunete cu totul involuntare - gâlgâituri şi bolboroseli pierite, agonice, sunetele pe care le

scoate un corp gata să-şi dea sufletul. Oare ştia că mă omoară? Voiam să-i spun că o să mor dintr-o clipă în alta.

Cred că de la un moment dat nu m-am mai zbătut deloc. Chestia aia se întâmpla aievea. Deja nu mai conta. Fă pe moarta. îşi îndesase faţa în pernă şi de câte ori se mişca - atât de brutal -, mormăielile şi gemetele pe care le scotea se infiltrau prin umplutura din bumbac şi fibre sintetice şi ajungeau, pe căi ocolite, la urechile mele, con- topindu-se cu sunetele de măruntaie frânte şi cu ţipetele continue din mintea mea.

La 2:53 s-a sfârşit. Mi-a dat drumul la braţe. S-a terminat, s-a terminat, mi-am zis. Când mi-a smuls materialul cămăşii de noapte din gură, am început să tuşesc şi să horcăi. Aproape că mă sufocasem, însă nu mi-a permis nici măcar atâta, să dau curs unei reacţii normale a corpului. Mi-a astupat gura cu mâna. Gâfâia, cu gura aproape lipită de-a mea, vorbind cu o voce parcă umedă:

— Taci. Taci. Ascultă-mă. Ascultă.

Mi-a ţinut faţa nemişcată, ca să mă uit drept în ochii lui. Erau ochii pe care-i ştiam, doar că acum mă ardeau, îmi pătrundeau prin carne.

— Şşş, a şoptit el dându-mi de pe faţă părul ud de lacrimi şi dându-l după urechi, cumva delicat, iar şi iar, atingându-mă cu cel mai firesc gest din lume, de parcă se întâmpla ceva absolut normal.

— Uită-te la mine, mi-a şoptit el. Nimeni n-o să te creadă vreodată. Ştii doar. Nimeni. Niciodată.

Atunci s-a dat jos de pe mine, iar când s-a ridicat în capul oaselor, între noi a năvălit aerul rece. O să plece şi-o să se termine odată. Nici nu-mi păsa ce se întâmplase sau ce urma să se întâmple, voiam doar să se termine şi să plece. O să tac, o să rămân nemişcată, dacă aşa trebuia să fac. Am închis ochii şi-am aşteptat. Şi am aşteptat. Numai că tot nu pleca, stătea îngenuncheat între picioarele mele şi se uita de sus la mine, la corpul meu.

Mi se întâmplase de destule ori până atunci să mă simt urâtă. însă niciodată atât de urâtă ca atunci. Atât de neînsemnată, de respingătoare şi de odioasă ca atunci când m-a privit el. Am încercat să mă acopăr cu mâinile, însă mi le-a dat la o parte brutal şi mi le-a întins pe lângă corp, punându-şi apoi el mâinile pe mine. încă nu se terminase. Mai avea ceva de făcut.

Mi-am încleştat mâinile de cearşafuri ca să mă potolesc, să rămân nemişcată cum voia el.

Nici măcar nu mă mai ţintuia de pat. Cel puţin nu fizic. Dar mă ţintuia altfel, cu o forţă mai mare decât a muşchilor, braţelor şi picioarelor. Deja nici nu-mi mai simţeam corpul, nu mai simţeam durerea, însă îl simţeam cum mă priveşte şi îmi arată propria mea urâciune, tot ce ura cel mai mult la mine, cât de neînsemnată eram.

— O să-ţi ţii gura, mi-a şoptit cu gura aproape lipită de-a mea.

Nu ştiam dacă e o întrebare sau un ordin. Orice ar fi fost, exista un singur răspuns corect, ştiu.

— Te-am. întrebat. Ceva, a spus el împroşcându-mă cu salivă pe faţă.

Mă holbez la el... adică mă lasă să vorbesc? Nu era vorba să tac?

Mă apucă de bărbie şi de păr şi-mi mişcă faţa de sus în jos.

— Da? îmi şopteşte el printre dinţi dând din cap.

Dau şi eu din cap disperată.

— Zi.

Dar vocea nu-mi funcţionează cum trebuie. Doar „d"-ul îmi iese.

— Zi, îmi ordonă el.

— D... Da, da, mă aud şoptind.

— Nimănui, ai înţeles? Nu spui nimănui, îmi zice cu gura aproape lipită de faţa mea. Altfel, îţi jur, îţi jur că te omor dracului.

Mă aud şoptind aproape neauzit:

— Te rog, te rog, te rog.

Nici nu ştiu ce mă rog de el să facă, să termine odată cu totul şi să mă omoare, sau să-mi cruţe viaţa.

îmi striveşte încă o dată buzele cu gura lui, se uită la mine de parcă sunt a lui şi zâmbeşte cum îi stă în obicei. Se ridică. îşi pune boxerii.

— Culcă-te la loc, îmi şopteşte, apoi iese şi închide uşa după el.

Mi-am dus amândouă mâinile la gură, am închis strâns de tot ochii şi-am încercat să-mi conving creierul să nu creadă tot ce gândea, simţea şi ştia ca fiind adevărat.deloc. Inima îmi bate nebuneşte. Apoi se opreşte cu totul. Sunt în camera mea. Nu atunci, acum. Sunt bine. *Sunt bine. Sunt bine,* îmi repet în minte.

Mă ridic.

Iau telefonul.

Dau ture prin cameră.

Am nevoie de cineva. Chiar am nevoie de cineva, la dracu'. Am nevoie de cineva chiar acum. Numai că n-am pe cine suna, chiar pe nimeni. Am făcut în aşa fel încât nu a mai rămas nimeni care să-şi facă griji pentru mine.

Dar apoi îmi vine o idee. O idee foarte prostească şi masochistă, însă mi-a apărut în minte, iar o asemenea idee, odată năzărită, nu-ţi mai iese din cap. Degetele mele formează numărul, deşi creierul le interzice, aşa cum ar fi făcut acum doi ani, de parcă nici n-a trecut timpul. Şirul ăsta de cifre mi-a rămas întipărit în oase şi-n muşchi, aşa că apăs pe taste.

îi spun numele de probă:

— Josh. Josh, şoptesc.

Mă urăsc. Sună.

— Alo?

Deschid ochii. Respir greu. Apoi parcă nu mai respir

Deschid gura. Dar ce cuvinte ar putea vreodată să facă lucrurile cum erau, ce cuvinte ar putea vreodată să spună întregul adevăr?

închid.

Ce e cu mine?

Formez iar numărul.

— Ăă, alo?

închid.

încă o dată şi gata...

— Alooo?

Iar închid. La naiba.

Respir.

Ca o dependentă de droguri fără pic de voinţă, nu mă pot abţine să nu formez iar numărul.

— Cine e? întreabă el furios.

O, Doamne. Vocea lui. îmi bate inima tare de tot doar când îi aud vocea.

— Alo? face el şi trage aer în piept. Alo? repetă dând aerul afară.

Deschid gura. Dar chiar atunci mă strigă Vanessa:

— Edy? Edy, vrei să vii aici, te rog?

închid repede.

în living dau de doi oameni cât se poate de intimidând: un bărbat - un poliţist în uniformă - şi o femeie la costum, care face prezentările.

— Bună ziua, el este ofiţerul Mitchell, iar eu sunt de- tectiva Dodgson. Trebuie să vă punem câteva întrebări legate de Kevin Armstrong. Am înţeles că familia dumneavoastră, domnule şi doamnă McCrorey, e foarte apropiată de domnul Armstrong şi familia lui, corect?

Conner îşi face de lucru cu telecomanda, se chinuie să închidă televizorul. Iar Vanessa face ceva absolut nemaivăzut: îl ia de mână pe Conner.

Caelin se ridică dintr-odată în picioare, mult prea bătăios în situaţia de faţă, cu doi oameni înarmaţi cu pistoale la vedere.

— Deja le-am spus tot ce ştiu poliţiştilor, adică nimic, pentru că nu s-a întâmplat nimic! ţipă Caelin la ei, nici mai mult, nici mai puţin.

— Ştim că aţi dat o declaraţie poliţiei din campus săptămâna trecută, dar astăzi vă vizităm în legătură cu o altă chestiune, nu fără legătură cu prima, spune femeia, detectiva Dodgson.

îmi încleştez mâna pe piept fără să vreau. Pentru că ştiu imediat, ştiu că e vorba de altcineva, de o altă fată, altcineva decât fosta prietenă. Bine, atunci, îmi umplu plămânii de aer şi îmi înfig picioarele în podea, pregătindu-mă pentru ce-i mai rău.

— Despre ce este vorba? spune Conner cu glas tremurat, cuprinzând-o pe Vanessa cu braţul.

— Uite ce, sunt sigur că nu i-a făcut absolut nimic! insistă Caelin.

Ofiţerul Mitchell, mult mai înalt de statură decât Caelin, la un metru optzeci cât are frate-meu, face un pas spre el. Nici nu trebuie să scoată o vorbă ca să-l intimideze.

— Am dori să vă punem câteva întrebări, separat, despre Kevin şi Amanda Armstrong, continuă detectiva Dodgson netulburată.

Simt cum mi se face o gaură în stomac, prin care mi se prăbuşeşte dintr-odată inima.

Amanda.

Bineînţeles, bineînţeles că ea e. încerc să mă evapor. încerc să rămân nemişcată, să mă pierd în peisaj. Să-mi trezesc nu ştiu ce forţe psihice şi să mă dezintegrez, să mă dematerializez sub ochii lor.

— Cum? şopteşte Caelin, deşi e clar că i-a venit să urle.

— Mandy? face Vanessa mai mult pentru sine decât ca s-o audă detectivul.

— De ce doriţi să ne întrebaţi de ea? se interesează Conner şi toţi ne temem de răspuns.

— Bine, dar de ce? De ce... cum? bâiguie Vanessa, nereuşind să lege coerent o frază.

— Anchetăm o acuzaţie de agresiune, doamnă, spune ofiţerul Mitchell.

Detectiva Dodgson se uită la mine - mă simt total descoperită sub ochii ei. însă n-are de unde să ştie, pentru că nu ştie nimeni.

— Cum... adică... agresiune? se bâlbâie Vanessa fără să înţeleagă ce ni s-a comunicat.

Caelin se aşază înapoi pe canapea şi rămâne cu ochii în covor, fixaţi în gol, fără să mai spună nimic, fără să clipească măcar.

— Am dori să stăm de vorbă cu fiecare persoană în parte, spune ofiţerul Mitchell. Domnule McCrorey, aţi putea să mă urmaţi în camera vecină?

O ia spre sufragerie, iar Conner îl urmează cu un aer dezorientat, ţinându-se cu disperare parcă de telecomandă.

Femeia se uită fix în ochii mei.

— Eşti Eden, nu?

— Da, mă chinui să răspund cu răsuflarea tăiată.

— Am putea să vorbim între patru ochi? Caelin, doamnă McCrorey, ofiţerul Mitchell va discuta cu voi îndată.

O iau spre camera mea, auzindu-i paşii în spatele meu.

— Pot să iau loc? mă întreabă ea arătând spre pat.

încuviinţez din cap. Inima îmi bate cu putere. Mâinile îmi tremură. Mi s-a făcut pielea de găină. Când se aşază, patul scârţâie de parcă şi-ar revărsa secretele în toată camera.

— Aş dori să-ţi pun câteva întrebări, dacă se poate.

— Bine, dar chiar nu ştiu nimic.

Prea ai sărit, Edy. Calmează-te.

— Serios? spune ea. Pentru că nu ai părut deloc surprinsă când ofițerul Mitchell le-a zis alor tăi de acuzațiile împotriva domnului Armstrong.
Nu e o întrebare, totuși. Nu știu ce să răspund, așa că doar mă uit la ea.
— M-ar interesa să știu de ce.
— De ce ce anume?
Fă pe proasta, foarte bine.
— Eden, dacă deții vreo informație sau știi ceva despre familia Armstrong, ar fi cazul să ne spui.
— Dar nu știu nimic. Jur. Habar n-am avut că i-a făcut ceva.
— Ce anume i-a făcut, Eden? mă întreabă ea prefăcân- du-se nedumerită.
— Nu știu. Ce-i făcea el, ce i-a făcut, ce știu eu?
Vai, Doamne, poate să mă citească ca pe-o carte deschisă.
— Bine. Revenim la întrebarea mea?
— De ce nu m-a surprins să aflu asta, adică?
— Deci chiar nu te-a surprins?
— Nu, m-a... m-a surprins... mă... adică mă surprinde, mă bâlbâi eu.
— Nu, spune ea încet, părinții și fratele tău au fost surprinși, șocați, tu nu. Poți să-mi spui la ce te gândeai?
— La nimic, nu știu, nu mă gândeam la nimic.
— Sigur te-ai gândit la ceva, totuși.
Și se uită la mine cu niște ochi care parcă-mi dau de înțeles să termin cu prostiile și cu prefăcătoria, căci nu se admite nici cea mai mică minciună. Se uită în adâncul ființei mele, de parcă nu-i scapă nimic. Nimic din ce sunt sau nu sunt. Număr secundele cât mi se uită în suflet: una, două, trei, pa...
— Hai să te întreb altceva, atunci. Ți se par plauzibile toate aceste acuzații împotriva domnului Armstrong? Zi-mi pur și simplu ce crezi.
— Nu știu. De unde să știu? Adică n-am de unde să știu.
— N-am cum să nu observ că pari teribil de agitată, Eden. îmi ascunzi cumva ceva pentru că ai impresia că-l aperi pe domnul Armstrong?
— Să-l apăr? Nu. Și nu ascund nimic, serios.
— Eden, o să fiu sinceră cu tine, îmi zice ea și-și lasă frumos mâinile una peste cealaltă în poală. Am discutat personal cu Amanda, care mi-a dat numele tău. Mi-a spus să vorbesc cu

tine, spune şi îndreaptă uşor un deget spre mine continuând să-şi ţină mâinile împreunate. Ştii cumva de ce?

Clatin mult prea iute din cap dintr-o parte în alta.

— Ei bine, părea să creadă că ai putea deţine informaţii despre domnul Armstrong. Despre Kevin, adaugă ea, de parcă ar şti furia care mi se aprinde în suflet când îi aud numele.

O văd că se uită la mâinile mele, care-mi tremură. îmi încrucişez braţele pe piept, ascunzându-mi mâinile.

— Amanda mi-a povestit un incident petrecut săptămâna asta la şcoală. Mi-a spus că te-ai... aprins foarte tare când discutaţi...

— Nu! Am zis că nu. Nu ştiu de ce v-a zis de mine. Nu ştiu nimic.

Intenţionam s-o zic în gura mare, tare şi răspicat, însă îmi iese doar un scheunat ascuţit.

Mă scrutează cu faţa ei imobilă. Nu reuşesc să-i citesc nimic pe chip. Se ridică şi traversează camera. Am impresia că o să plece, însă doar împinge uşa, lăsând-o crăpată.

— Eden, spune ea blând, o să te întreb ceva şi vreau să-mi răspunzi foarte sincer.

Coboară vocea şi stă acolo ca un munte pe care n-o să reuşesc niciodată să-l urnesc din loc.

— Eden, s-a întâmplat vreodată să te abuzeze sau să te agreseze Kevin în vreun fel, sexual sau altfel?

întotdeauna mi-am promis că, dacă o să mă întrebe cineva, dacă o să-mi pună odată cineva întrebarea care trebuie, o să spun adevărul. Şi iată că a venit momentul. Doar o silabă şi se termină totul. Deschid gura. Vreau să-i zic. Da. Da. încerc să scot ceva pe gură. Da. Zi! Dar am gura atât de uscată, că nu reuşesc.

Trag aer în piept şi mă înec. îmi rămâne cuvântul în gât. Mă înec de-a dreptul. Mă ridic din scaun de parcă asta m-ar ajuta cu ceva. încep să dau ture prin cameră, rămânând repede iară aer. M-a apucat o tuse atât de puternică, încât detectiva iese în grabă ca să-mi aducă un pahar cu apă. Când se întoarce, tot mai tuşesc. Sorb din apă, dar mă înec şi mai rău, împroşcând cu apă pe covor. Parcă am gâtlejul jupuit.

— Poţi să respiri, Eden? mă întreabă ea tare.

Dau din cap că da, deşi nu pot. Nu pot să respir. Parcă mi-a rămas ceva în gât. Tot tuşesc şi tuşesc, dar nimic. Mă apuc cu

mâinile de gât. Am ceva acolo, simt. îi simt gustul pe limbă. Mi-a rămas ceva în gât, ceva bine cunoscut şi uscat ca bumbacul, ceva... cum ar fi poalele porcăriei de cămăşi de noapte pe care am aruncat-o la coş a doua zi dimineaţă.

Vanessa şi Conner au venit deja într-un suflet în camera mea.

— Vai, Doamne! ţipă Vanessa.

— Faceţi ceva! strigă Conner fără să se adreseze cuiva anume.

Camera pare mai mică. Eu sunt mai mică. M-am întors acolo. Mă văd peste umerii lor, întinsă în pat, cu el pe mine iar. îl văd cum îi îndeasă cămaşa de noapte în gură şi nimeni nu face dracului nimic. Ea încearcă să-l lovească o dată, de două ori, dar el îi ţintuieşte iar braţele şi... şi...

— Edy, bea apa! (Vanessa).

— Gata, liniştiţi-vă, hai s-o lăsăm să respire un pic. E bine. Eşti bine, scumpo, eşti bine (detectiva).

Dar nu sunt bine. *Ea* nu e bine.

El îşi vede de treabă, o răneşte iar şi iar şi iar, şi nimeni nu întoarce măcar capul! încerc să le arăt cu degetul, îmi vine să le strig: în spate, uitaţi-vă naibii, măcar o dată în viaţă să vedeţi ce se întâmplă... totul e limpede, tot ce trebuie să ştiţi e în faţa voastră, în plină desfăşurare... încă...

— EDEN EDY EDY EDEN EDY EDY, ţipă toţi la mine într-un glas. încerc să scot şi eu un ţipăt. Dar nimic. Glasurile se topesc pe fundal. Zgomot alb. Un singur sunet mai răzbate prin vălul de paraziţi sonori: ***Nimeni n-o să te creadă vreodată nimeni n-o să te creadă vreodată nimeni n-o să te creadă vreodată.***

Termină. Termină. Am crezut că s-a terminat. Trebuia să se fi terminat totul.

Voci şi cuvinte nedesluşite ies la suprafaţă ca de sub apă.

— Mai bine... Gata... Edy... Eden... E bine, uitaţi.

Ochii mi se deschid. Mă uit în tavan. Sunt pe podea.

De-o parte e Vanessa, de alta detectiva. Mă simt ca Do- rothy trezindu-se dintr-un vis tare bizar şi revenind la o realitate şi mai bizară. Caelin şi Conner sunt ceva mai în spate, aplecaţi deasupra mea.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu răguşit.

— Ai leşinat! cârâie Vanessa, cu lacrimile gata să-i nă- vălească în ochi.

— Vai, Doamne, spun eu gemând şi încercând să mă ridic în capul oaselor.
1
— Hai, ia-o uşor. încet, spune detectiva Dodgson pu- nându-mi mâna pe spate.
— Scuze. Nu mi s-a mai întâmplat. Doamne, ce prost mă simt, încerc eu să râd de toată povestea.
Sună foarte fals, totuşi.
— Păi, începe detectiva ridicându-se, aş mai avea nişte întrebări pentru tine, Eden, însă deocamdată odihneşte-te puţin. Dacă îţi mai aminteşti ceva, te rog să mă suni cu încredere. O să-ţi las cartea mea de vizită.
Scoate o carte de vizită din cine ştie ce buzunar secret al sacoului şi o pune pe colţul biroului, bătând de două ori în ea cu arătătorul.
Stau la birou, cu ochii la cartea de vizită, vreme îndelungată. După ce Vanessa mi-a vârât pe gât vreo trei litri de suc de portocale şi o groază de sărăţele, m-au lăsat să mă retrag în camera mea. îmi plimb degetul peste literele întipărite în relief care formează cuvintele Detectiv Dorian Dodgson. Scot telefonul. Parcurg lista numerelor formate şi dau de numărul care mă interesează.
— Alo? Alo?
închid. Sun iar.
— Alo... mă auzi?
închid. Formez iar numărul.
— Alo? răspunde el nervos.
închid. Sun iar.
— Eden, tu eşti?
îmi simt inima grea.
— Eden, dacă eşti tu... haide... alo?
închid. La dracu'. Apoi telefonul îmi vibrează în mână. El e. Sună întruna. Tai sunetul de apel. Căcat, o să intre căsuţa vocală. Trebuie să răspund. Aşa că răspund. Nu spun nimic. Ascult. îl aud cum respiră.
— Eden?
— Eden!
— N-ai de gând să zici ceva?
— Te aud cum respiri...
— Bine, ascultă, îmi spune el pe un ton tăios, ca atunci, în toaletă, când mi-a dat papucii.

Ascult. Ascult cu atenție.
— Nu știu ce vrei și de ce mă tot suni. Vorbește. Altfel să nu te-aștepți să-ți mai răspund.
Se oprește și nu se mai aude nimic. Apoi închide, îmi tremură mâinile când apăs pe taste. îmi țin respirația. Sună. O dată, de două ori, de trei ori. Mai bine închid. Mi-am pierdut mințile.
— Ce? se răstește el. Nu pot să vorbesc.
— Eden, hai odată... Nu.
— Ai nevoie de ajutor? Da, da.
— Ți se întâmplă ceva rău, ai pățit ceva rău? Doamne, da.
— N-am cum... tot va trebui să spui ceva! Ce bine ar fi să pot.
— Eden... Eden, haide. Ce faci, mă hărțuiești? Dacă-l hărțuiesc?
— Să știi că e ilegal așa ceva, adaugă el. Trebuie să încetezi. Serios.
— Nu, gem eu în sfârșit.
— Ce?
— Nu. Nu te hărțuiesc.
— Atunci ce faci? Pentru că e... căcat, e de-a dreptul dubios, ai înțeles?
— îmi pare rău. Tăcere.
Și iar tăcere.
— Ești bine? mă întreabă el în sfârșit.
— Nu.
Așa e.
— Ce...
— Mi-a păsat! izbucnesc eu.
— Ce?
— Mi-a păsat de tine. întotdeauna mi-a păsat de tine.
— Bine, mormăie el, ca și cum ar ridica din umeri.
Nu-mi dau seama ce înseamnă asta.
— Bine?
— Păi, nu știu ce să zic, Eden. Adică, n-am mai vorbit de ani întregi. E... e foarte ciudat totul.
— Ai știut?
— Ce să știu? întreabă el.
— Că am ținut la tine?
Șovăie, neștiind probabil dacă să-mi închidă telefonul în nas sau nu. Oftează, îl văd cum își dă ochii peste cap, parcă-l am în fața ochilor.

— Uneori, cred.

— Te-am mințit. O groază. Doamne, nici nu cred că-ți mai amintești. îți mai amintești? îți mai amintești de mine?

— Ba sigur că-mi amintesc de tine, Eden. îmi amintesc tot.

— Mai bine nu ți-ai aminti.

— Nu pari prea bine, Eden. Vrei să chem pe cineva să te ajute?

— Mai ții minte cum ți-am spus că mă cheamă? Al doilea nume al meu?

— Eden, de ce m-ai tot sunat? îmi cere el explicații fără să-mi ia în seamă întrebarea.

— Mărie, nu mai știi?

— Da, Mărie, îmi amintesc.

— A fost tot o minciună.

— Ce?

— De fapt e Anne.

— Ești beată?

— De ce, par beată?

— Da, chiar pari.

— Păi, nu sunt, însă n-ar fi o idee așa rea. Sunt doar... nu știu, sunt super-varză, spun eu râzând.

E haios. Totul. Toată discuția asta e ridicolă.

— Sunt absolut varză, zic eu râzând iar. îmi pare rău. Chiar poți să închizi dacă vrei.

— Nu, nu vreau să închid. De fapt sunt foarte îngrijorat. Nu pari deloc bine.

— Nu sunt bine. Chiar deloc. Nu sunt bine. Totul e rău, toată viața am făcut numai ce nu trebuie.

— Eden, nu înțeleg ce vrei, despre ce vorbești?

— Pe vremuri îmi plăcea mult când îmi spuneai pe nume, știi, când nu mă urai.

— Nu te-am urât niciodată, spune el oftând.

— Ba da. Eu te-am făcut să mă urăști Nu-i nimic totuși, toată lumea mă urăște. Și eu m-aș urî. Adică mă urăsc. Chiar mă urăsc. Sunt un om absolut îngrozitor.

— Eden, te rog... uite ce, ai nevoie de ceva? Cum pot să te ajut?

— Nu poți! țip eu, apoi îmi duc mâna la gură, nu vreau să mă audă plângând. Hai că o să închid acum. îmi pare rău, spun eu înecându-mă. N-ar fi trebuit să te sun. Doar că...

îmi trag nasul, mă chinui să respir cât să-i spun ce am de zis.

— Doar că uneori îmi lipseşti tare mult şi voiam să ştii că mi-a păsat de tine. Cu adevărat. Şi n-am mai avut pe nimeni în afară de tine. Niciodată. Sper să mă crezi.

— Stai, Eden, nu închi...

Dar închid.

Şi închid telefonul de tot, nu vreau să ştiu dacă o să mă sune, sau mai degrabă nu vreau să ştiu dacă n-o să mă sune. Vreau să dorm, atât. Vreau să dorm multă, multă vreme, poate pe vecie.

însă mă trezesc tot la 5:45, ca în fiecare dimineaţă. Tot ca în fiecare dimineaţă, fac duş. Mă spăl pe dinţi. Mă machiez, îmi aranjez părul, mă îmbrac, ca de obicei. îmi fac ghiozdanul, mă prefac că mă pregătesc de şcoală. Şi în tot timpul ăsta încerc să mă conving singură că nu s-a întâmplat nimic ieri-seară. Că nu s-a întâmplat nimic ieri, de fapt. N-am plâns şi nu m-am smiorcăit când am vorbit la telefon cu Josh. N-am leşinat când m-a interogat de- tectiva Dorian Dodgson. De fapt, nu cunosc pe nimeni cu numele de Dorian Dodgson. Nu ştiu pe nimeni cu numele de Amanda. Kevin Armstrong? Nici n-am auzit de el. Iar violul... nu ştiu despre aşa ceva decât că e ceva îngrozitor, care li se întâmplă altora. Nu mie.

Traversez pe furiş livingul, trecând pe lângă Caelin, care doarme pe canapea.

— Am plecat, şoptesc eu prea încet să mă audă cineva.

Apoi plec. E de-abia ora şase jumate. încerc să mă hotărăsc unde să mă duc - exclus la şcoală, iar biblioteca se deschide de-abia peste două ore. Străzile sunt pustii şi liniştite. Toate sunetele din lume sunt absorbite de un strat de zăpadă proaspăt aşternut.

îmi deschid telefonul. Cincisprezece apeluri pierdute, nouă mesaje vocale noi.

23:10: „Eden, sunt Josh. Te rog să mă suni, da?"

23:27: „Eden, nu... nu ştiu ce se întâmplă, dar te rog să mă suni, doar să-mi zici că eşti bine."

00:01: „Eden..."

00:22: „Dă-o naibii, chiar îmi fac griji..." 00:34: „... (se aude doar respiraţia)." 00:45: „Eden, vreau doar să ştii că nu te urăsc. Nu te-am urât niciodată. Căcat, nu vrei să mă suni odată? Te rog."

1:37: „Chiar încep să mă tem că faci vreo prostie, şi nu vreau... te rog, nu o face. Bine? Sună-mă să vorbim. Te rog."
1:56: „Ascultă, nu ştiu ce-ai păţit, dar o să fie bine. Crede-mă. Sună-mă, te rog, simt c-o iau razna."
2:31: „Eden... dacă nu vrei să vorbim... căcat, vin la tine." Astea au fost mesajele.
Vine? La mine? Nu, nu, nu, nu. Formez numărul. Nici nu apucă să sune o dată, că şi răspunde.
— Alo, Eden?
— Da, eu sunt.
— Doamne, Dumnezeule, te-am sunat de vreo douăzeci de ori!
— Ştiu, îmi pare rău, de-abia acum ţi-am ascultat mesajele. Te rog, nu veni. Nu merită. Chiar nu sunt aşa de... nu e nicio urgenţă. îmi pare foarte rău dacă ţi-ai făcut griji.
— Dacă mi-am făcut griji? Da, căcat, sigur că mi-am făcut griji. De şapte ore te cred moartă!
Cuvântul ăla, „moartă" mă dezmeticeşte brusc. Taie în carne vie.
— N-am...
Nu mă ţine vocea.
— N-am vrut să... nu asta am vrut. N-am vrut să-ţi faci griji, doar că mă... of, Doamne, nici eu nu ştiu.
— Ce făceai? De ce m-ai sunat atâta?
Mă văd silită să mă opresc, cât caut răspunsul. Bine, nu răspunsul, un răspuns oarecare.
— Mă simţeam... singură. Mă simt singură, atâta tot. îmi pare rău. Ştiu că am făcut o prostie că te-am sunat. Nici nu ştiu de ce. Nu trebuia să te amestec în toată povestea asta.
Tăcere.
— Mă simt ca ultima proastă, îi spun.
îl aud ţâţâind şi oftând apoi înţelegător.
— Nu, hai, termină. Nu vorbi aşa.
— Nu, pe bune. Sunt super-jenată.
— Te văd.
— Cum?
Dar îmi închide. Dau să-l sun, însă atunci se aude claxonul unei maşini, străpungând tăcerea îngheţată care s-a lăsat în tot cartierul. Mă întorc să văd cine e. Văd un Ford vechi şi paradit trăgând încet pe dreapta în spatele meu. Mă opresc. Se opreşte

şi maşina. Mă aplec şi mă uit înăuntru, pe geamul aburit din dreapta şoferului. Chiar e el. Se întinde şi-mi deschide portiera.

Stăm şi ne uităm unul la altul aşezaţi la o masă, într-un restaurant International House of Pancakes de la şosea. Parcă m-aş uita la o stafie. Pare acelaşi, şi totuşi schimbat, maturizat, în largul lui, arată cumva cum ar şi trebui să arate. Ia o gură din cafea; o bea neagră - ce să mai, e om mare.

Lângă suportul de siropuri e o cană cu creioane colorate rupte. Mă tot uit la ele fără să vreau.

— Ei...? face el şi atunci împing creioanele într-o parte, să nu le mai văd, ca să pot să mă concentrez pe ce spune el.

— Nu-mi vine să cred că sunt aici cu tine, spun într-un sfârşit, după ce rămân mult prea mult timp uitându-mă la el.

— Ştiu. Nici mie nu-mi vine să cred.

Numai că el o zice cu totul altfel decât mine.

— Ai condus toată noaptea, nu?

— Nu, răspunde el înțepat, doar jumătate de noapte, în cealaltă jumătate te-am sunat.

— Chiar îmi pare rău. N-am vrut să par atât de disperată. Eram doar supărată, cred.

Nu spune nimic. Pare exasperat, iritat şi nedumerit totodată.

Şi cum nu suport să-l văd aşa, mă trezesc zicând numai tâmpenii. Gen: „Ăă, arăţi foarte bine" şi „Măcar am ieşit în sfârşit în oraş, nu?"

Dar el nu zice nimic, stă şi se uită la mine cu o expresie îndurerată.

Spre marea mea uşurare, mă salvează chelneriţa cu două maldăre de clătite.

— Să-mi spuneţi dacă mai doriţi ceva, zice ea. Poftă bună.

întindem amândoi mâna după sticla de sirop cu unt şi nuci pecan. Ni se ating degetele.

— Eden, ar fi cazul să-ţi spun de la început ceva, bine?

— Bine.

Pare ceva important, îmi las furculiţa pe marginea farfuriei şi am grijă să arăt că sunt atentă.

— Mă văd cu cineva. Am prietenă, e o relaţie serioasă, aşa că...

— A.

Iau furculiţa, înţep clătita cu ea şi încerc să-mi şterg de pe faţă expresia distrusă şi să-mi iau un ton cât mai blazat.

— Bine, da, sigur.

Tai cu grijă un triunghi de clătită şi mi-l îndes în gură. îl înghit cu greu.

— Aşa că vreau să ştii că n-am venit să... adică am venit în calitate de amic.

— Sigur, da, am înţeles.

Fii nepăsătoare. Mănâncă. Şi, pentru Dumnezeu, nu mai spune nimic.

— Ea ştie că eşti aici acuma? bâigui când beau din cană - întrebarea se aude cu ecou.

Josh dă din cap că da şi ia o gură de cafea.

— Ce i-ai zis, că trebuie să convingi o tipă nebună şi mincinoasă, care te hărţuieşte, să nu se sinucidă? zic eu zâmbind - nu reuşesc să-mi menţin expresia.

— Nu, răspunde el zâmbind puţin stânjenit. Nu m-am exprimat aşa. I-am zis că eşti o fostă prietenă de-a mea - ştiu, ştiu că nu asta te considerai, dar asta i-am zis, pentru că mi-a fost mai simplu aşa. Şi i-am zis că mi se pare că ai nişte probleme şi că vreau să te văd ca să mă asigur că eşti bine.

— Uau, şoptesc eu.

Nu ştiu ce e mai greu de crezut: faptul că i-a zis adevărul sau că l-a lăsat să vină după ce i-a zis adevărul. Dacă ar fi al meu cu adevărat, nu l-aş lăsa să aibă de-a face cu o fată ca mine.

— Şi n-a avut nimic împotrivă? întreb neîncrezătoare.

— Nu, spune el ridicând din umeri şi începe în sfârşit să mănânce.

Apoi, uitându-se la mine doar o clipă, mă întreabă:

— Ei, şi ai?

— Ce să am?

— Probleme?

în timp ce-mi storc mintea să-i răspund cumva, chelne- riţa se întoarce să ne întrebe:

— Cum sunt? Vreţi să vă mai aduc un topping, ceva?

— Sunt foarte bune, nu? spun eu după ce pleacă chelne- riţa, arătându-i clătitele cu furculiţa. Sau poate mi-e foame mie?

— Eden, nu vrei să-mi spui? mă întreabă el pierzându-şi răbdarea.

— Ce să-ţi spun?

— Nu ştiu, îmi răspunde dând din mână spre mine. Tu să-mi spui. Doar m-ai sunat să-mi spui ceva, altfel nu te-apuci să suni pe cineva de-atâtea ori.

Dau din cap. Chiar am ceva să-i spun, mai multe lucruri, de fapt. Prea multe.

— Cred că mai degrabă doar voiam să-ţi spun cât de rău îmi pare, recunosc eu. Ştiu că nu schimbă cu ceva cele întâmplate. Ştiu că nu schimbă nimic, dar voiam să ştii oricum.

Ia o bucăţică de clătită. Mestecă tacticos. înghite. Când am impresia că o să zică ceva, mai ia o îmbucătură. în cele din urmă se uită la mine de parcă nu ştie dacă să-mi spună ceva răutăcios sau ceva drăguţ.

— Eden, începe el trăgând aer în piept. Uite ce, ştiam că lucrurile erau altfel decât păreau la prima vedere. Cred că am înțeles cumva că aveai problemele tale sau mai știu eu ce. Nu, mint, se corectează imediat. De fapt n-am înțeles. Absolut deloc. Nu la vremea aia, cel puțin, ci de-abia acum, spune aruncându-mi un zâmbet trist și apucându-se să mănânce iar. M-am gândit mult la tine, na, mi-am făcut multe griji pentru tine, zice cu gura plină, fără să se uite la mine.

— De ce? şoptesc eu temându-mă că dacă o să vorbesc mai tare, o să mă trezesc din vis.

— Pentru că erai întotdeauna aşa de... nu păreai niciodată cu adevărat bine.

— Cred că nu eram bine, spun eu înnodând ambalajul paiului. Dar acum? zic râzând. Acum am mers atât de departe în direcţia asta, că nici nu mai ştiu cum am ajuns aici. Probabil mă crezi total nebună. S-ar putea să fiu.

— Tot repeți asta, de ce? Ai pățit ceva anume? mă întreabă el.

îl privesc cum mă priveşte cum mă perpelesc şi ştiu că nu se poate să mai scap fără să-i spun. Adevărul. Merită să-i spun adevărul, la urma urmei.

De trei ani aştept să rostească cineva, oricine, aceste cuvinte magice. Deja am ratat o dată ocazia, chiar când era mai important, nu pot s-o fac a doua oară. Mă furnică tot corpul. Mi-e foarte teamă că iar o să leşin.

Atunci îmi aud propria voce, mai pierită decât mi-o ştiu:

— Da. Am păţit ceva foarte rău.

Aşteaptă fără să mă scape din ochi, părând din ce în ce mai îngrijorat pe măsură ce trece timpul.

— Ce? mă întreabă în sfârşit, lăsând furculiţa din mână şi aplecându-se spre mine.

Mă uit în farfurie, la balta de sirop şi bucăţelele umede de clătită. îmi tremură mâinile, mi le las în poală. Deschid gura:

— Am fost...

— Da? mă încurajează el.

Mai încerc o dată. Nu iese nimic.

— Eden, ce?

Mă uit în jur. Dau cu ochii de creioanele alea colorate. Apoi mă uit iar la el, cum aşteaptă să rostesc cuvântul pe care pur şi simplu nu pot să-l rostesc.

— Ce? repetă el.

întind mâna peste masă şi trag spre mine cana cu creioane. Iau un creion roşu rupt. îndoi hârtia pe care îmi e aşezată farfuria şi rup un colţ din ea. Parcă mâna stă să-mi cedeze când apăs vârful creionului lucios pe hârtie. Prima literă, V îmi iese frumos, aşa cum nu i se cuvine unui cuvânt atât de urât. I îmi iese tremurat. O e colţos. L, A, T şi Ă le mâzgălesc repede, cu furie. Mă uit la cuvânt, VIOLATĂ, doar o clipă, apoi împăturesc hârtia şi o împing mai încolo, peste masă, pe lângă farfuria mea şi cafeaua lui. Cu grijă să nu se atingă de cei câţiva picuri de sirop care s-au prelins în jos pe sticlă, i-o întind lui, laolaltă cu ultimele rezerve de încredere, credinţă şi speranţă care mi-au mai rămas. Josh îmi trage de sub degete hârtiuţa şi nu-mi mai rămâne decât să stau şi s-aştept, cu ochii-n poală şi mâinile tremurătoare agăţate de marginile scaunului.

Cuvântul e la el. Nu-mi mai aparţine. Secretul meu e în mâna lui. Adevărul. Acum nu mai pot să retrag nimic. Nu mai pot să mint că nu s-a întâmplat. închid ochii, aştept s-o spună el, să rostească acel cuvânt, să zică ceva. Dar nu zice nimic. Mă silesc să deschid ochii şi mă uit la el cum se uită la mine. Nu-i citesc nimic pe faţă.

— Ai fost... ai... ai spus... ai spus cuiva, te-ai dus la doctor, adică... eşti bine? mă întreabă el examinându-mă din ochi, cumva clinic, în căutarea unor răni care nu se văd de fapt.

— Nu, n-am spus nimănui şi nici nu m-am dus la doctor. Şi nu, nu cred că sunt bine - mă lasă o clipă vocea - chiar nu cred.

Nu, nu pot să plâng aici.

— Eden, te duc eu. Haide. Putem să mergem chiar acum.

îşi ia cheile şi-şi împinge scaunul în spate, gata să se ridice.

— Nu, nu, zic eu şi mă întind peste masă să-l apuc de braţ. Nu s-a întâmplat de curând, şoptesc. S-a întâmplat acum mult timp.

— Cum?

îşi trage scaunul înapoi.

— Când?

— Acum trei ani, cam pe vremea asta.

— Eden, cum adică? face el şi calculează în minte, după câte-mi dau seama. A fost înainte ca noi să... cum de n-am ştiut? De ce nu mi-ai zis niciodată?

Doar clatin din cap. întotdeauna am găsit o mulţime de motive întemeiate, excelente chiar, însă acum, cu el la masă, nu-mi vine în cap absolut niciunul.

Mă uit în jur. Pământul e tot la locul lui. Sunt în viaţă. Nu s-a despicat duşumeaua să mă înghită. N-am suferit nicio combustie spontană. Nu ştiu ce-am crezut că se va întâmpla dacă aveam să spun cuiva, dacă aveam să îngădui să existe cuvântul ăla, dar în niciun caz nu mă aşteptam să nu se întâmple nimic. Totul e exact la fel. Nu s-a izbit niciun meteorit uriaş de planeta noastră, ştergând rasa umană de pe faţa pământului. La bucătărie zăngănesc mai departe vasele, la radio se aud mai departe cântece vechi la acelaşi post, oamenii din jur îşi văd de discuţii. Inima încă-mi bate, iar plămânii, ia să vedem, inspir, expir, da, încă funcţionează. Iar Josh stă în continuare în faţa mea la masă.

— Eden, cine... începe el.

— Totul e în ordine? ne întreabă chelneriţa, apărând din senin la masa noastră.

— Sigur, sigur, ăă, ne aduceţi nota, vă rugăm? îi spune Josh.

— Sigur. Doriţi să luaţi restul la pachet? ne întreabă ea uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Nu, mulţumesc. Am terminat, răspunde Josh împingând farfuria aproape neatinsă.

Chelnerița pare nedumerită să-l vadă așa de scârbit, așa că se uită la mine, rugându-ne din ochi să nu-i dăm de furcă pentru că nu ne-a plăcut mâncarea.

— Nu, şi eu am terminat, mersi, îi spun chinuindu-mă să-i zâmbesc - nu suntem genul ăla de clienții, încerc să-i transmit din priviri.

Pare uşurată.

— Bine, atunci, mulţumesc.

Se scotocește câteva clipe în buzunarul șorțului, apoi ne pune în sfârșit bonul pe masă.

— Vă doresc o zi frumoasă.

— Vrei să mergem? mă întreabă el.

— Aă, da, zic eu, numai că... n-am niciun ban la mine, scuze.

— Te rog, spune el gesticulând, nu face nimic.

îi tremură mâinile când scoate două hârtii de douăzeci din portofel şi le lasă pe masă. Nici nu ştiu dacă îşi dă seama ce face. Chelnerița o să se aleagă cu un bacşiş de optsprezece dolari. E serios afectat. în timp ce o luăm printre mese, dă să mă atingă pe umăr, fără să o facă efectiv, de parcă s-ar teme să pună mâna pe mine.

Se duce întâi la portiera din dreapta față, ca să mi-o deschidă mie. După ce o descuie rămâne pe loc, cu ochii în gol.

— Eşti bine? îl întreb.

— Eden, îmi pare tare rău. Ar fi trebuit...

— N-aveai ce să faci, îți jur.

Dar s-ar putea să fie tot o minciună. Rămâne lângă mine, părând să nu ştie deloc ce să facă. Nici eu nu ştiu ce se face în asemenea cazuri, însă mă apropii de el şi-l cuprind cu brațele. Mă îmbrățișează şi el. Rămânem aşa mult timp, fără să spunem nimic, simt că am putea să rămânem aşa o veşnicie şi tot n-ar fi de-ajuns.

— Hai să urcăm, spune el dându-mi într-un sfârşit drumul.

îmi deschide portiera, apoi mi-o şi închide. Mă uit cum dă ocol maşinii şi mă gândesc ce bine e de prietena lui. Probabil că se potrivesc de minune. E deșteaptă, haioasă şi frumoasă la modul pur, natural. Probabil că o iubeşte şi-i face cadouri bine alese de ziua ei, i-a întâlnit părinții, care probabil că-l adoră, cum să nu-l adore, şi probabil c-o să se căsătorească după ce termină facultatea şi sigur totul e foarte serios şi nu se mint unul pe celălalt. Probabil că e exact opusul meu.

Porneşte maşina şi dă drumul la căldură. Durează mult să se încălzească.

— Eden, chiar n-ai spus nimănui? mă întreabă el.

încuviinţez din cap.

— Cine a fost? Adică ştii cine a fost?

— Da, ştiu cine a fost.

— Cine?

Simt c-o să-mi dea lacrimile, pornind parcă din măruntaie.

— Nu pot să-ţi spun, îi răspund automat.

— De ce?

Trag de un fir care mi s-a deşirat din fular.

— De ce, Eden? repetă el.

— Pentru că nu pot.

— îl cunosc, de-asta?

Creierul meu luptă cu restul corpului. îi zic să nu facă nicio mişcare, să nu se trădeze, numai că, la naiba, nu ascultă. încuviinţez. Iar lacrimile mi se rostogolesc pe obraji, mai repede decât apuc eu să mă şterg la ochi. Nu pot.

— Poţi, îmi spune el de parcă mi-ar citi gândurile, serios, poţi să-mi spui.

— N-o să mă crezi, zic eu plângând.

— Ba da, spune el încet. Promit.

— Ştiu că te-am minţit înainte, dar n-aş minţi pe tema asta, ştiu că toată lumea mă crede curvă şi probabil că sunt, dar totul s-a întâmplat înainte de povestea asta. Nici măcar nu mă sărutasem cu cineva, cu tine m-am sărutat de fapt prima oară, probabil că nici n-ai ştiut. Nici măcar nu m-am ţinut de mână cu vreun băiat, nici măcar nu i-am dat cuiva numărul meu! Eram doar un copil, eram... eram...

Trebuie să mă opresc, de-abia dacă mai respir, aşa de tare plâng. Mă uit la el, însă văd totul ca prin ceaţă de la lacrimi.

— Ştiu. Ştiu. Poftim - şi-mi întinde un şerveţel de la McDonald's dosit undeva în maşină.

— Nu trebuia să ajung aşa. Pe vremuri eram o tipă drăguţă. Eram un om de treabă, bun şi drăguţ. Iar acum am ajuns doar să... să... urăsc. îl urăsc. îl urăsc cumplit, Josh. Serios.

— Eden, spune el şi mă întoarce cu faţa spre el, dân-du-mi părul din ochi, ia uită-te la mine. Respiră, da? mă îndeamnă lăsându-şi mâinile pe umerii mei.

— îl urăsc atât de tare, că uneori... că... - trag cu greu aer în piept iar şi iar şi iar. Uneori nu mai simt nimic altceva. Doar ură - trag aer în piept - ură, nu mai există altceva. Viaţa mea e

redusă la ură. Şi nu... nu reuşesc să scap de ea. Orice aş face, nu-mi trece, pur şi simplu... nu pot...

— Cine e? Spune doar cum îl cheamă, te rog, Eden. Spune-mi.

M-a apucat atât de strâns de braţe, că mă doare, simt o apăsare din ce în ce mai mare în piept şi în ţeastă de la toată presiunea asta.

— Cum îl chea...?

— Kevin Armstrong! urlu eu - în sfârşit. Kevin a fost. Kevin a fost.

îşi descleştează mâinile.

— Armstrong?

îmi dă drumul. încearcă să înţeleagă ceva, nu-mi dau seama ce anume.

— Armstrong, repetă el.

Nu ştiu dacă i se simte dispreţul ăsta în voce pentru că are impresia că mint sau pentru că mă crede. Dau să-l întreb, dar începe să lovească volanul cu pumnii. Tare. Mormăie ceva indescifrabil, apoi:

— ...Nenorocitul dracului... nenorocitul...

Clatină din cap şi se ţine atât de tare de volan, că mi-e teamă să nu-l smulgă.

— Mă crezi, nu? îl întreb, disperată să am pe cineva de partea mea.

Dintr-odată ridică ochii şi spune:

— O să-l omor dracului, Eden, îţi jur c-o să-l omor.

— Mă crezi, nu? îl întreb iar.

— Eden, sigur că te cred, doar că...

Inspiră şi expiră lent, încercând să se calmeze.

— Doar că... ai fi putut să-mi spui, ar fi trebuit să-mi spui. Când eram împreună. De ce? De ce n-ai zis niciodată nimic? Te-aş fi crezut şi-atunci.

Doamne, mai că-mi doresc să nu-mi fi zis aşa ceva. Mai bine mi-ar fi zis că nu m-ar fi crezut, aşa aş fi găsit o justificare pentru faptul că nu i-am zis. Mă uit în jos la mâinile mele şi clatin din cap.

— Erau atâtea lucruri fără noimă. La tine şi la relaţia noastră. Doamne, acum mi se pare foarte evident, ar fi trebuit să-mi dau seama. Eden, mă vedeam aproape zilnic cu tipul ăla. Doar eram coechipieri. Kevin Armstrong, nu...

îmi ia mâna. îmi las capul pe spetează şi închid ochii. Respiră. Respiră doar.

— Sunt extenuată, şoptesc eu.
— Vrei să te duc acasă?
— Nu pot să stau acasă acuma, îi răspund încet.
— La şcoală?
Deschid ochii.
— Glumeşti, nu?
îmi zâmbeşte şi el la fel de extenuat.

Cred că amândoi trebuie să ne odihnim un pic. Putem să mergem la mine. Ai mei sunt de-acum la muncă. Doar să dormim, promit,

adaugă el. Apoi o să ne gândim ce-i de făcut, bine? Văd că au văruit în camera ta, zic stând în mijlocul propriei mele zone crepusculare.

Mă așez pe marginea patului lui și mă apuc să-mi desfac șireturile cizmelor.

— A, da, am uitat. Poţi să dormi tu pe pat. Eu mă întind pe canapea sau văd eu, spune el foindu-se în cadrul ușii.

' — A.

N-ar trebui să fiu dezamăgită. N-ar trebui să fiu surprinsă.

— Da, sigur.

Dar sunt.

— Nu... adică... păi, e în regulă?

— Nu știu, m-am gândit că rămâi cu mine, dar dacă ţi-e nu știu cum... adică aş putea să dorm eu pe canapea, dacă vrei.

— Nu, o să stau aici, spune el intrând cu grijă în camera lui.

Ne întindem stângaci unul lângă altul, nedorind să atragem atenția asupra situației cumva incomode. Rămânem amândoi cu ochii în tavan. Crăpătura în formă de fulger e la locul ei, cum mi-o aminteam. întorc capul să mă uit la el și restul corpului mi se mișcă automat, mușchii au învăţat de mult mişcarea asta. Se încordează când îmi las mâna pe pieptul lui.

— Scuze, pot? îl întreb.

îmi dau seama că, deși în mintea mea totul e cum era, în realitate nu mai am voie să mă port aşa, să-l ating. Deloc.

— Da, șoptește el.

Mă uit cum i se contractă gâtul în timp ce înghite greu în sec. Are emoţii. Probabil își face griji că o să încerc ceva. Şi eu îmi cam fac griji.

îmi pun capul unde îl puneam de obicei.

Şi adorm uşor, atât de uşor, nici nu ştiu cum.

Când mă trezesc, sunt cu spatele la el. Josh - Joshua Miller - mă ţine în braţe. îmi îndes faţa în pernă şi respir adânc, miroase curat, ca el, cum îi miroseau întotdeauna cearşafurile, hainele şi pielea. Când îi simt corpul strâns lipit de al meu, parcă numai braţele lui mai stau în calea destrămării mele totale. Nu vreau să-mi mai dea drumul.

Îl simt cum își lipește fața de părul meu și mă sărută.

Închid ochii. Vreau să opresc timpul, să rămân așa, să nu mai trebuiască să fac, să gândesc sau să simt nimic altceva. Mâinile lui par să se miște cu un scop anume. N-ar trebui să-mi întorc capul, să mă răsucesc înspre el, însă o fac. Gura lui o găsește pe-a mea. N-aș fi avut cum să-mi amintesc prea bine căldura pe care o emană corpul lui - așa ceva trebuie să simt pe pielea mea.

— Mi-e dor de tine, șoptește el cu buzele lipite de ale mele.

— Și mie mi-e dor de tine, repet eu ca un ecou.

— Eden, de data asta am putea să fim împreună, spune el încet, mutându-și capul puțin mai în spate ca să ne putem privi mai bine și dându-mi părul după ureche. Sunt sigur. Ar merge de data asta.

Dau să încuviințez. Aproape că zâmbesc. Dar „de data asta", a zis „de data asta". Nu vreau de data asta însă, vreau să fie atunci, înainte. Vreau să mă întorc în timp.
Vreau s-o iau de la capăt și să nu mai devin ce-am devenit. „De data asta" - trei cuvinte ca trei pumni în stomac.

— Prietena ta, îi reamintesc eu, reamintindu-mi și mie.

— Știu, știu, șoptește el închizând ochii, de parcă îl doare până și să-și imagineze că i-ar putea face vreun rău. Numai că te iubesc, încă te iubesc, șoptește el apro- piindu-se iar să mă sărute.

Mă trezesc că-l opresc.

— Nu pot. Nici tu nu poți. Te-ai urî pentru asta și nu vreau să te urăști din cauza mea. Nu vreau să rănesc pe nimeni. Nu mai pot să rănesc așa pe toată lumea.

— Știu, dar...

Mă strânge și mai tare. Am impresia că o să mă descompun în bucăți dacă-mi dă drumul, dacă-l fac să-mi dea drumul.

— Nu mi-am dorit decât să mă lași să te cunosc, iar acum mă lași în sfârșit...

Ar putea să-mi oprească destrămarea o vreme, poate chiar multă vreme, cu mâinile și brațele lui, dar n-ar putea niciodată să mă reîntregească, așa cum am fost odată. Nici nu e treaba lui. Nu e nici eroul, nici antagonistul din poveste și nu e

un zeu. E doar un băiat. Iar eu sunt doar o fată care trebuie să se adune şi să se pună pe picioare singură.

Mă ridic în capul oaselor. Nu mai sunt în braţele lui, dar n-am păţit nimic. Nu m-am făcut praf şi pulbere. Mă sprijin cu spatele de tăblia patului. îmi studiez mâinile, mâinile mele sigure şi bune. încerc să-mi dau seama de ce mi se pare totul altfel dintr-odată. Mai puţin apăsător. De ce mă simt, pentru prima oară, oarecum stăpână pe situaţie. încrezătoare că lucrurile se pot schimba, în loc să se prelungească la infinit bucla asta temporală de coşmar pe care pare să tot circule viaţa mea.

Se ridică şi el în capul oaselor şi vine lângă mine, aşteptând să spun ceva. Aşteptând să-i explic ce naiba se întâmplă. Mă uit la el de parcă îl văd pentru prima oară.

Are un aer perplex.

— Ce e?

— întotdeauna mi-am închipuit că tu o să mă salvezi până la urmă, ştii, de la bun început chiar. Cred că de-asta te-am sunat. Poate că-mi doream să se întâmple asta. Voiam să vii să mă salvezi sau ceva, ştii?

— Atunci lasă-mă s-o fac, spune el de parcă ar fi uşor, de parcă ar fi posibil.

— Numai că nu poţi. Nimeni nu poate.

— Nu-i adevărat, Eden.

îmi ia mâna într-a lui şi, ciudat, parcă e prima dată când mă atinge. Pare ceva cu totul nou, un gest incitant, aproape electrizant. Parcă ar fi prima oară când mă atinge cineva, într-un fel, chiar aşa e, n-am mai fost niciodată omul care sunt acum.

— Nu, voiam să zic că nu mai pot să tot aştept să mă salveze cineva.

Deschide gura, dar se opreşte.

— Bine, înţeleg. Doar lasă-mă... nu ştiu, să te-ajut.

— Mă ajuţi deja.

— Pot să fac mai mult de-atât. O să fiu cu tine, cu adevărat, doar lasă-mă s-o fac. Există ceva între noi, Eden. Chiar există. Nu poţi să zici că nu-i aşa.

— Mai ţii minte când ai venit la mine să stăm de vorbă? îl întreb.

Văd că nu-şi aminteşte.

— Ştii, stăteam pe iarbă, lângă terenurile de tenis, tu ai ieşit de la antrenament şi aşteptai să vină mama ta să te ia?

— Parcă...
Se uită țintă în tavan, încercând să-și amintească întâmplarea asta pe care eu o țin minte de parcă a fost ieri.
— Parcă da, spune el în cele din urmă pe un ton nesigur.
— Mi-ai povestit despre păpădii?
Se gândește un pic.
— A, da.
— înainte să pleci, mi-ai dat păpădia aia între stadii, cum i-ai zis tu. Ții minte?
— Vai, Doamne, da, spune el râzând. Ce aiureală, nu?
— Nu, deloc. Am păstrat-o. încă o am.
Acum mă privește și el de parcă m-ar vedea pentru prima oară.
— Mi s-a părut un gest foarte drăguț, continui eu. Dar sigur că n-am putut să ți-o zic. Mi-a plăcut mult.
Mi se închide gura automat, nefiind obișnuită cu astfel de vorbe, însă mă silesc s-o deschid iar, ca să rostesc ce e mai important.
— Vreau să zic că... te-am iubit.
Dă o singură dată din cap.
— La trecut, constată el fără să se uite la mine.
Rămânem tăcuți, ca doi străini.
— Eden, n-o să se întâmple nimic, nu? între noi, adică.
— Mi-am dorit să se întâmple, sincer, dar...
Clatin încet din cap.
— Totuși, cred că ai dreptate. Chiar există ceva între noi. Numai că nu prea știu ce anume.
Ne reculegem câteva clipe, după pierderea pe care am suferit-o amândoi. E momentul final. Trecutul nostru comun se încheie oficial.
— Eden, cred că o să țin întotdeauna la tine, știi, nu? Nu știu dacă o să-mi treacă vreodată, dar... Dar putem să fim prieteni. Adică mi-aș dori să fim prieteni. Crezi că ți-ar plăcea?
— Da. Mi-ar plăcea, spun eu râzând. Chiar mi-ar plăcea mult. Ar fi perfect. Cred că-mi doresc asta mai presus de orice altceva pe lume.
— Bine. Suntem prieteni, spune el zâmbind și împingându-se în umărul meu.
— Prieteni, spun zâmbind și eu.
Am un prieten.
îmi zâmbește numai o clipă.
— Eden, știu că nu vrei să auzi așa ceva, dar ți-o zic ca unui prieten, pentru că țin la tine. Chiar cred c-ar trebui să

spui cuiva ce ţi s-a întâmplat. Adică altcuiva, cuiva care poate să facă ceva. Unui poliţist, de exemplu.

Dintr-odată simt din nou realitatea, mă izbeşte ca un ciclon, parcă mi-ar contorsiona cineva organele interne, modelându-le ca pe baloanele alea nebune în formă de animale.

Cred că se vede pe faţa mea cum mă simt, pentru că Josh spune mai departe:

— Ştiu că o să-ţi fie greu, dar trebuie.

îmi strânge mâna şi-mi spune singurul lucru pe care simt nevoia să-l aud acum:

— O să te creadă, nu-ţi face griji.

Aş avea să-i zic o mie de lucruri. Sigur şi el are să-mi zică o groază. Dar rămânem aşezaţi pe patul lui, unul lângă altul, tăcuţi. Rămânem mult timp aşa, împreună, fără să simţim nevoia să dăm glas lucrurilor nespuse, doar cu certitudinea că ţinem cu adevărat unul la celălalt. Oricum, asemenea lucruri nu se pot exprima verbal întru totul.

Când ieşim pe verandă, mă sărută pe obraz. Până şi pisica lui iese să mă conducă. Se oferă să mă ducă cu maşina la secţia de poliţie, apoi se oferă să mă ducă acasă, după care se oferă să vină cu mine pe jos până acasă, dar trebuie să merg singură. Mai am de vorbit cu cineva înainte să mă duc la poliţie.

Cobor ultima treaptă a verandei şi mă întorc. A rămas pe loc, cu mâinile în buzunare.

— Josh, eşti bine? Adică cum îţi merge?

Asta ar fi trebuit să-l întreb în primul rând, nu s-o fac acum, la despărţire.

— Da, răspunde el zâmbind. Sunt bine, în principiu.

— Bun. Mă bucur. E bine la facultate?

— Da, e bine, încuviinţează el.

— Ce mai face tatăl tău? Ştii, cu problemele lui?

Se sileşte să zâmbească şi îşi îndreaptă privirea undeva deasupra capului meu, căutându-şi cuvintele.

— E... ştii tu, e pur şi simplu... - când se uită în ochii mei, înţeleg - asta-i viaţa şi gata, nu?

Dau din cap, mai rămân o clipă pe loc şi trag aer în piept încercând să mi-l întipăresc în memorie, iar apoi îi întorc într-un sfârşit spatele.

— Hei, mă strigă el când ajung la jumătatea aleii.

Mă opresc şi mă întorc spre el.

— O să mă suni, nu?

— Da, răspund eu mai sincer ca niciodată.
— Și o să și vorbești de data asta, nu? mă întreabă el cu un zâmbet larg.
— Da, răspund eu zâmbind.
Dă o dată din cap, apoi își scoate mâna din buzunar și o flutură în semn de rămas-bun.
— De ce nu ești la școală? mormăie Caelin când mă vede, întins tot pe canapea, cum l-am lăsat când am plecat.
Nu doarme, doar se uită în gol. Nu reușește să-și desprindă privirea din punctul pe care-l fixează, ca măcar să se uite la mine.
— Cae, trebuie să vorbesc ceva cu tine.
— Edy, te rog. Nu pot acum, da?
Chiar îmi pare rău de el. îmi pare rău că a aflat așa ceva despre prietenul lui cel mai bun și c-o să mai afle și alte lucruri de la mine. îmi pare rău c-o să se simtă și mai rău decât acum.
— Ai nevoie de ceva? îl întreb.
Clatină din cap și închide ochii.
Mă duc la bucătărie și-i torn un pahar de apă rece de la frigider.
— Poftim.
Mă așez pe jos lângă canapea, cu paharul în mână.
Se ridică încet și bea apă.
— Mersi.
— E important, îmi iau eu inima în dinți, simțind pentru prima oară că treaba asta ar putea conta cu adevărat - că viața mea contează cu adevărat.
îi ia câteva clipe să mă audă. Pune paharul pe măsuță.
— Bine, spune el în sfârșit și se freacă la ochi, cu un aer total lipsit de interes.
— Caelin, trebuie să-ți spun ceva, și e important să mă asculți și să nu mă întrerupi deloc.
— Bine, bine, te ascult.
Trag aer în piept. Hai că pot.
— Bun, nu mi-e deloc ușor să-ți spun. Nici nu știu cu ce să încep.
— Cu începutul...? îmi propune el sarcastic, neștiind că mă ajută fără să vrea.
— Bine. O iau de la început. într-o noapte... încep eu, mă opresc și încep iar. Eram în clasa a noua, n-am mai spus nimănui, dar în noaptea aia... bun, în noaptea aia... când dormea toată lumea... Kevin a venit la mine în cameră...

— Pentru Dumnezeu, Edy, du-ţi odată fraza la capăt...

— Te rog, îi zic ridicând mâna - măcar de data asta reuşesc să-i închid gura. A venit la mine în cameră în toiul nopţii şi...

Nu pot să mă uit la el în timp ce i-o spun. închid ochii şi mi-i îngrop în mâini, altfel n-o să reuşesc să spun ce am de spus.

— Şi s-a urcat peste mine în pat - mă întrerup ca să respir. M-a violat. Asta a făcut, Caelin. N-am zis nimănui pentru că m-a ameninţat că mă omoară dacă spun cuiva. Şi l-am crezut. Aşa că ştiu că e adevărat ce s-a aflat despre el, pentru că şi mie mi-a făcut la fel. îmi pare rău, ştiu că nu vrei să auzi aşa ceva, dar dacă nu mă crezi, Cae - trag cu greu aer în piept - nu mai eşti fratele meu.

Respir. Şi aştept. Şi respir. Şi aştept.

Tăcere.

îmi iau încet mâinile de la ochi. Mă aştept să se uite la mine. Dar nu se uită, şi-a astupat urechile cu mâinile şi-şi ţine ochii strâns închişi. S-a prăbuşit în faţă, spre mine, s-a încovoiat cu totul. Nu mişcă deloc, nici măcar nu-l aud respirând. Nu mai ştiu ce să zic, aşa că nu mai zic nimic. îl las în pace. îl las să proceseze informaţia. Sper c-o să mă creadă, că va fi de partea mea. Aştept.

— Nu... începe el şi se opreşte.

Mă uit la el.

— Nu... nu înţeleg ce spui, Edy, bâiguie el cu mâinile astupându-i gura.

Apoi se îndreaptă de spate şi se uită la mine.

— Nu în-ţe-leg cum de s-a întâmplat, spune el pronunţând fiecare cuvânt răspicat, pe silabe, cu grijă.

Se uită cercetător la mine, îmi studiază chipul, dar nici eu nu înţeleg.

Apoi se ridică repede şi începe să se plimbe de colo colo, de parcă ar fi copleşit de gânduri.

— Nu, aud cum mormăie dispărând după colţ, în camera lui.

Dau să-l strig, dar când deschid gura, parcă se ciocneşte o autobasculantă de peretele casei, aşa se aude, iar Caelin începe să urle încontinuu „LA DRACU'" **cu o voce groasă, animalică.**

Picioarele parcă mă poartă singure până la uşa lui. Mă uit ce-a făcut, ce face chiar acum. Tot ce avea pe comodă - relicvele rămase din epoca de glorie a liceului: trofee de baschet, medalii, certificate, poze şi maşinuţele la care a lucrat o groază cu Kevin, totul s-a preschimbat într-un morman de amintiri distruse şi

mutilate din liceu, vărsate pe podea. S-a apucat să tragă şuturi în uşa dulapului cu piciorul gol.

întotdeauna a avut o stăpânire de sine atât de deplină. Bine, l-am mai văzut furios, sigur, l-am văzut dându-şi în petic, dar nu în halul ăsta. Se întoarce iar rapid spre comodă şi-o apucă zdravăn cu mâinile. îmi duc mâna la gură ca să nu urlu la el să înceteze - deja ştiu ce vrea să facă, vrea s-o dărâme cu totul la podea. Comoda asta cântăreşte mai mult decât noi doi la un loc, e veche şi masivă, de epocă, a fost a străbunicilor noştri. Probabil e destul de valoroasă. Parc-o şi văd cum trece prin podea şi se prăbuşeşte în beciul casei. Dar rămân pe loc, pregătindu-mă sufleteşte, mă uit cum se clatină în faţă, făcând parchetul să scârţâie sub greutatea ei.

Apoi totul încetează dintr-odată. Comoda e din nou pe cele patru picioare ale ei şi Caelin nu mai urlă. Stă şi gâfâie în faţa mea şi se uită la mine de parcă mă vede, de parcă înțelege în sfârşit. îşi duce degetele la rădăcina nasului, în timp ce ochii i se umezesc tot mai mult, apoi îşi îndeasă pumnii în orbite, încercând să se oprească din plâns.

— Nu înțeleg, repetă el, dar nu cu intonaţia calculată de dinainte, ci cu o voce răvăşită, tremurată.

Pentru că înţelege de fapt.

Tot uitându-mă la el, cum se lasă încet la podea, ajung să înțeleg şi eu ceva. Că nu e vorba numai despre mine aici. Ce mi s-a întâmplat afectează pe toată lumea.în cartea de vizită cu mâini tremurătoare. Sun şi nu fac decât să îi citesc numele, iar şi iar.

Caelin mă duce cu maşina în centru, la secţie. îmi rod unghiile până la sânge. Caelin tot trage aer în piept şi nu pare să-l mai dea afară. Dar niciunul dintre noi nu zice nimic până nu urcăm scările masive şi înfiorătoare ale clădirii.

— Caelin, nu trebuie să vii cu mine, îi spun, dorind să-l cruţ.

Nu cred că pot să povestesc totul în detaliu de faţă cu el.

— Nu, nu te las aici singură, Edy.

Trebuie să ne golim buzunarele şi să trecem printr-un detector de metale, în timp ce polițiști în veste antiglonţ ne flutură baghetele alea de-a lungul braţelor şi picioarelor. Apoi ne luăm după plăcuţe, care ne conduc la etajul patru, pe coridoare întortocheate. Intru încet pe uşile duble şi trec în revistă sala mare, plină de birouri şi calculatoare, scaune şi telefoane sunând, oameni care se vântură dintr-o parte în alta cu mape în mâini şi feţe serioase; o caut din priviri pe detectiva Dorian Dodgson.

— Eden, mă bucur mult că ai reuşit să vii atât de repede, îmi spune ea apărând dintr-odată lângă noi. Caelin. Mă bucur să te revăd. Putem să mergem să vorbim într-un loc mai retras?

— Doamnă detectiv? încep eu.

— Te rog, spune-mi Dorian.

— Bine. Dorian. Caelin nu trebuie să rămână neapărat, nu?

— Deloc.

— Edy, o să stau cu tine, insistă Caelin.

— Uneori, îi spune Dorian ghicindu-mi teama, când trebuie discutate asemenea lucruri, e mai bine să fie cât mai puţini oameni de faţă. Cred că înţelegi, spune ea.

Caelin încuviinţează, şi mi se pare că e oarecum uşurat.

— înţeleg, îi răspunde el. Sună-mă când termini, Edy, să vin să te iau. O să mă duc să aştept în barul ăsta din apropiere, cel cu copertina albă cu verde, aşa că rămân prin zonă.

Dă mâna cu Dorian şi înclină din cap galant.

— Mersi că ai venit cu ea, Caelin, îi spune Dorian. Ai grijă de tine.

Mă conduce într-o încăpere care are o fereastră, o plantă în ghiveci, o canapea şi-o măsuţă de cafea, nu într-o cameră din aia de interogatorii din serialele de la TV.

— S-ar putea să-ţi aminteşti mai greu unele lucruri, mă avertizează ea punându-mi în faţă, pe măsuţă, o cola dietetică, dar încearcă măcar să descrii cât poţi de bine ce s-a întâmplat.

Chiar mi-aş dori să nu-mi amintesc atâtea lucruri.

— A venit la mine în cameră. Era ora 2:48, m-am uitat la ceas, iar la 2:53 a terminat, îi spun eu, deşi nu e tot adevărul.

Cinci minute. Trei sute de secunde, atât. Poate părea un interval scurt sau lung, în funcţie de ce se întâmplă. Dacă-ţi opreşti ceasul deşteptător şi el sună iar să te trezească peste cinci minute, nici nu simţi că a trecut timpul. Dar dacă trebuie să ţii un discurs în faţa clasei şi toată lumea se uită la tine sau dacă îţi pui o plombă, cele cinci minute par să se dilate mult. Sau dacă, de exemplu, cineva în care aveai încredere, cineva cu care ai crescut, cineva pe care-l iubeai te umileşte şi te torturează timp de cinci minute... pare o veşnicie. Cele cinci minute reprezintă restul vieţii tale tâmpite, la dracu'.

însă n-am cum să explic cum a fost când aproape şi-a lipit gura de-a mea. Nu pot să descriu cât de singură m-am simţit, ca şi cum nimeni pe lumea asta n-ar putea să mă ajute sau să-l oprească. Niciodată. N-am cum să exprim cât de convinsă am fost de spusele lui când mi-a zis că mă omoară. Trag aer în piept şi mă uit în ochii lui Dorian, încercând să-mi găsesc cuvintele, încercând să-i explic ceva ce nici nu se poate explica în cuvinte.

îi descriu cât mai bine toate detaliile înfiorătoare ale actului.

Ea mai spune din când în când câte un:

— Aha, aha, aha... cum te ţinea imobilizată de braţe? Poţi să-mi arăţi? Şi te-a penetrat?

Dumnezeule, cum a reuşit să rostească un asemenea cuvânt, „penetrat"?

— Câtă forţă - ţi se pare că a făcut exces de forţă? Când s-a întâmplat, înainte sau după? Ai fi putut să strigi după ajutor în momentul ăla? Ai putea să mai descrii o dată felul în care ţi-a introdus cămaşa de noapte în gură? Ţi-ai pierdut cumva

cunoştinţa la un moment dat? Te-ai temut vreodată că o să-ţi pierzi viaţa? Şi ţi-a spus că o să te omoare dacă spui cuiva ce s-a întâmplat?

Durează ore întregi totul. Trebuie să repet fiecare detaliu de o mie de ori, după care, la sfârşit, îmi întinde o mapă tare, un teanc de foi albe şi-un pix şi trebuie să mă apuc să povestesc totul încă o dată în scris, sub ochii ei. După ce umplu două pagini, simt că fac scurtă la mână. Mă opresc şi mă apuc să-mi scutur braţul, întinzându-mi degetele.

— Presupun că e destul de oribil că n-am spus nimănui, nu? o întreb.

— Ce vrei să spui?

— Păi, dacă aş fi spus totuşi, atunci n-ar mai fi... adică, poate aş fi putut să fac ceva să nu se mai întâmple iar?

— Când te ameninţă cineva cu moartea, astea nu sunt vorbe goale, spune ea simplu.

— Dar dacă...

— Nu. Gata cu presupunerile, mă opreşte ea pe un ton ferm. Ai făcut bine c-ai venit la secţie, Eden.

— De unde ştii ce e bine? o întreb gândindu-mă cât de mult o să se schimbe totul de-acum.

— E treaba mea să discern între bine şi rău, spune ea zâmbindu-mi sever. Ai făcut bine.

încerc să-i zâmbesc şi eu.

— O să punem mâna pe nenorocitul ăsta mic, spune ea. Sunt sigură. N-o să mai poată face rău nimănui, bine?

— Ştii ce-a păţit? spun eu după ce-mi dreg vocea. Când era mic, adică, cu unchiul ăla al lui?

— Da, răspunde ea, fără să-şi schimbe expresia - se uită mai departe la mine fără să tresară măcar. A fost ceva îngrozitor, aşa e. Dar nu-i dă dreptul să facă ce-a făcut. Nu-l scuză cu nimic.

îmi simt inima plină de toate emoţiile pe care le-am simţit vreodată, toate mă copleşesc. Pentru că are dreptate. Nu-l scuză cu nimic. Nu-i dă niciun drept. Nici lui, nici mie. încuviinţez din cap.

— N-o să te mint, Eden, îmi spune ea. Va urma o perioadă grea, dar totul o să fie bine în cele din urmă, îţi promit.

„Totul o să fie bine" pare o frază vagă şi inutilă care se foloseşte când nu mai e altceva de zis într-o anumită situaţie, dar când o aud pe ea spunându-mi asta, mi se pare cea mai profundă frază rostită în toată istoria omenirii.

Afară se lasă seara. Deja se întunecă. De-abia dacă zăresc copertina albă cu verde. în loc să cobor treptele secției de poliție, mă așez în fața intrării. Trag adânc în piept aerul rece, umplându-mi plămânii într-un fel cu totul nou.

Scot telefonul și formez numărul pe care îl știu de mult pe de rost. Sună.

— Alo? se aude vocea extenuată a doamnei Armstrong.

— Bună ziua, doamnă Armstrong. Sunt Edy. Aș putea să vorbesc cu Amanda?

— Draga mea, nu știu dacă vrea să vorbească acum. Stai numai un pic.

O aud cum astupă receptorul cu mâna și spune ceva înăbușit. Se întâmplă ceva. Se aud interferențe și ceva mișcându-se. Pare să treacă mult timp.

Apoi, în sfârșit:

— Bună, mă salută Amanda încet. Scuze, a trebuit să mă duc la mine în cameră.

Brusc, pare să fie din nou ea, fata pe care o știam pe vremuri.

— Bună, o salut și eu nemaiștiind ce să-i spun.

— A trebuit să zic cuiva, îmi spune ea sărind peste politețuri. Nu mai puteam.

— Amanda, îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău, pentru tot, pentru lucruri pe care nici măcar nu le știi, Edy, recunoaște ea.

— Cum ți-ai dat seama? o întreb eu.

— Pur și simplu. Atunci, la școală. Am simțit pur și simplu, nu știu.

— Chiar ți-a spus că s-a culcat cu mine, cum ai zis?

— Știi, îmi răspunde ea după o scurtă pauză, când eram mici te priveam cu foarte multă admirație. Nici nu știu dacă ți-ai dat seama vreodată. Oricum, el și-a dat seama. Și a încercat să mă convingă că e în regulă. Că e normal.

Că dacă și tu o făceai, că dacă și tu îți doreai așa ceva... atunci, știi, de ce ar fi fost ceva greșit?

Glasul îi tremură, pare să se abțină să nu plângă.

— Cel mai aiurea a fost că l-am crezut, chiar am crezut tot ce mi-a spus despre tine. Până în ziua aia.

— N-am știut nimic din toate astea, Amanda, îți jur.

— Te-am urât. Cumplit. Așa cum ar fi trebuit să-l urăsc pe el, numai că te-am urât pe tine. Nu știu de ce. E de-a dreptul dement, nu? spune ea râzând printre lacrimi.

— Da. E dement, încuviinţez eu. Dar cred că de-acum lucrurile or să se îndrepte.
— Trebuie.
— O să vezi.
în timp ce merg pe stradă, traversând cele două cvartale până la bar, aerul pare altfel, păşesc parcă altfel, lumea, totul, pare altfel.
Intru pe uşa din lemn masiv a barului şi mă izbeşte mirosul de bere şi de fum. îl ochesc imediat pe Caelin, e la capătul barului, cu un aer jalnic şi boţit, ţinând cu o mână moale un păhărel de tărie.
— Alo, alo, fata! strigă barmanul la mine, să văd nişte acte.
— Nu, îl caut pe frate-meu, e acolo, îi strig şi eu, ară- tându-i-l pe Caelin.
Barmanul se duce în cealaltă parte a barului şi ciocăneşte de două ori în tejgheaua lucioasă de lemn, chiar în faţa lui Caelin. El ridică încet capul.
— Du-te acasă, amice, îi spune barmanul făcându-i semn din cap spre mine.
Caelin se întoarce spre mine şi se ridică în picioare, clătinându-se puţin, cu mâna la portofel.
— Edy, am zis că vin să te iau, îmi spune ol când ieşim.
— Nu era prea departe. Voiam să fac un pic de mişcare, oricum.
— Nu-mi place să te ştiu prin baruri, mormăie el.
O luăm în tăcere spre parcarea etajată.
— Mai bine conduc eu, nu? îl întreb când îl văd cum se clatină.
— Poftim, îmi spune aruncându-mi cheile maşinii.
După ce reglez scaunul şi oglinda retrovizoare, hotărăsc să-mi aprind o ţigară, gata cu secretele. Se uită la mine de parcă e pe cale să mă certe, ca un frate mai mare ce e, dar apoi îşi întoarce privirea în faţă şi mă întreabă:
— îmi dai şi mie una?
Mă trezesc zâmbind când i-o pasez pe a mea şi îmi aprind alta. încearcă să-mi zâmbească şi el. O luăm spre casă, fumând în linişte.
Parchez pe stradă.
— Edy, stai un pic, mă opreşte el când dau să cobor.
— Da?

Face stânjenit un gest de-al lui, ridicând puţin din umeri şi clătinând din cap, apoi deschide gura, dar îi ia câteva clipe să spună ceva.
— Nu ştiu. îmi pare rău. îmi pare foarte rău, Edy. Se uită în ochii mei. Sunt fratele tău. Şi te iubesc. Asta-i tot. Nu ştiu ce altceva să zic.
Mă gândesc că nici nu mi-am dorit să aud altceva de la el.
— O să stai cu mine când le zic alor noştri?
— Da, încuviinţează el.

Mă ia de mână pe alee. Parcă avem de străbătut un milion de kilometri, parcă o să ne ia un milion de ani să ajungem acolo. Dar am ocazia să cad pe gânduri. Aşa că măgândesc: poate o să le explic unora ce s-a întâmplat. Poate Marei. Poate o să le cer scuze altora. Poate lui Steve. Poate o să încerc cândva să am o relaţie adevărată cu cineva, fără minciuni şi jocuri. Poate chiar o să plec la facultate, poate o să-mi dau seama că mă pricep la ceva. Poate o să-şi primească pedeapsa. Poate că nu. Poate n-o să reuşesc niciodată să-l iert. Şi poate că n-are nimic dacă nu reuşesc. Toţi aceşti „poate" care mă năpădesc dintr-odată îmi dau sentimentul că „poate" e, într-un fel, un sinonim pentru speranţă.

D**eşi această carte este o operă de ficţiune, îmi dau seama că există milioane de adolescenţi care au trecut, într-un fel sau altul, prin ce-a trecut Eden. Din păcate, poveştile lor nu sunt o noutate, dar fiecare dintre ei are disperată nevoie să se vorbească mai departe despre asta. Iar şi iar.**

Dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, există oameni gata să te asculte. Există oameni gata să te ajute. Pentru a beneficia de sprijin gratuit, confidenţial şi sigur, accesează Rape, Abuse & Incest National Network pe site-ul rainn.org sau sunaţi la linia

telefonică RAINN: l-800-656-HQPE

.**Mulţumiri**

Trebuie să-i mulţumesc pentru tenacitate, pasiune şi extraordinara muncă depusă Jessicăi Regel, care m-a ajutat să modelez această carte dincolo de toate visele şi aşteptările mele de la un agent literar. Mulţumesc, Jess, că ai crezut în această carte şi ai luptat din greu să vadă lumina tiparului!

Sincere mulţumiri şi redactorului meu, Ruta Rimas, pentru că mi-a fost un partener minunat în călătoria mea, pentru că a avut încredere într-un autor nou şi mai ales pentru munca grijulie, atentă şi plină de discernământ pe care a depus-o pe acest text. îţi mulţumesc că ai fost unul dintre puţinii oameni care înţeleg din prima.

Aş dori să mulţumesc de asemenea echipei minunate, devotate şi talentate de la Margaret K. McElderry Books, Simon & Schuster şi Foundry Literary + Media, care m-a ajutat să-mi văd visul cu ochii.

Le rămân veşnic îndatorată familiei mele, prietenilor care m-au sprijinit şi mi-au oferit inspiraţie şi lui Holly, cea mai bună prietenă a mea, care a fost primul cititor al cărţii în faza ei incipientă.

Nu în ultimul rând, le rămân îndatorată numeroşilor mentori şi îndrumători pe care i-am întâlnit de-a lungul vieţii mele şi mă bucur pentru toate lucrurile prin care am trecut, fie bune, fie rele,

pentru neîntreruptele
fluctuaţii ale vieţii

.Cuprins

Lumea lui Eden, o fată timida şi liniştită, se învârte în jurul familiei, a clarinetului şi a micului ei grup de prieteni. Până într-o noapte, când, în siguranţa propriei case şi la adăpostulţjropriului pat, este violată. Pentru Eden nimic nu va mai fi la fel. Va ajuîig^ să urască tot ce a iubit vreodată. Toate acele faruri pe care le ştia dintoldeauna ca fiind adevăra^^e^TrarîsiHrmă şr**sc în nişte minciuni. Eden

nu se poatfe întoai^f în timp ca să sofciiEj&e acea noapte, dar poate schimba ce se îikâmplă în continuare.

Acest roman îndrăzneţ, care rpăsoară cicatricile adânci lăsate de un eveniment traumatic, vorbeşte totodată despre dezamăgirile, durerile şi inevitabilele schimbări ale adolescenţei, din prisma unei fete care învaţă să-şi asume incredibila forţă de care nu se ştia capabilă.

s.

f

7 ***j***

„O carte tulburătoare şi realistă despre efectele de durată pe care experienţa unei traume le are asupra dragostei, a relaţiilor, a vieţii în general."

School Library Journal

y

9786068811413
CTCCI I CD A/CIA/ .1

DRAMĂ &
PERSONAJ
răscolitoare

puternic
16+